

The book is owned by คุณหญิง
Typed to Word Document by คุณ Pornpimol Pitaktrakoon
Converted to PDF Format by webmaster@sangler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote Sangler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

ทิวร์เซียงใหม่

ป.อินทรปาลิต

พออย่างเข้าสู่ฤดูร้อน บรรดาท่านผู้มีอันจะกินทั้งหลาย ก็ทำท่าเหมือนกับจะชักดิ้นชักงอตาย เพราะความร้อนของอากาศ แต่คนจนนั้นร้อนหรือหนาวย่อมไม่มีความหมายอะไรเลย

คณะพรรค ๔ สหายได้ปรึกษาหารือกันในเย็นวันหนึ่ง

“ขึ้นอยู่กรุงเทพฯ กันตายแน่” อาเสี่ยกิมหงวนชบกรามพูด นัยน์ตาวาวโรจน์ผิวดปกติ เขาพุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียว นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้เหล็ก ภายในเรือนต้นไม้ และบนโต๊ะนั้นเต็มไปด้วยเหล้า และอาหารมากมายเหลือเฟือ “ไปตากอากาศเถอะไว้วัยพวกเรา คนมีเงินอย่างเราจะไปอยู่กรุงเทพฯ หาดะหวักตะบวยอะไรกันวะ ในเมื่อมันร้อน จนกระทั่งน้ำลายในปากของกันเดือดฟุด ๆ เช่นนี้”

นิกรเห็นพ้องด้วย เขาพุ่งกางเกงชั้นในตัวเดียว นั่งยอง ๆ บนเก้าอี้เหล็ก และถือพัดใบลานโบกกระพือให้ตนเองเพื่อบรรเทาความร้อน

“จริงวะ มันร้อนคล้ายกับว่าโลกของเราจะระเบิดออกมาเป็นเสี่ยง ๆ เมื่อเข้านี้กันตื่นนอนขึ้นมา ที่นอนของกันเปียกโชกไปหมด”

ดร.ดิเรกทำหน้าที่ชอบกอล

“เปียกเหงื่อของยูหรือ”

“เปล่า...กันเยียวรดที่นอนนะ ก่อนนอนอ้ายเสี่ยมันเขกกะบาลกัน กันก็เลยเยียวรดที่นอน” พูดจบนิกรก็หันมายกคิ้วให้กับพ่อตาของเขา “ไปตากอากาศกันเถอะครับคุณพ่อ พวกเราล้วนแต่เงินทองเหลือใช้ เมื่อถูกฤดูร้อนเช่นนี้ก็ควรจะหาทางถลุงเงินเล่นแก๊งกลุ่มสักหมื่นสองหมื่น”

ท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ หัวเราะเบา ๆ

“ที่พูดเช่นนั้นนะ หมายความว่าแกจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปตากอากาศยังงั้นหรือ”

นายจอมทะเล้นสะดุ้งโหยง

“แล้วกัน...ผมทำเช่นนี้ผมก็หักหน้าคุณพ่อนะซีครับ คุณพ่อเป็นพ่อตาของผม”

“เอาเถอะนะ ฉันไม่ถือหรอก”

นิกรเอียงคออ้อมยิ้ม

“แต่ผมถือนี้ครับ” แล้วนิกรก็หันมาทางนายพัชราภรณ์ เพื่อนเกลอของเขา “ว่ายังไงไว้วัยพลเราจะไปเที่ยวสงขลาหรือจะไปหัวหิน หรือจะไปบางแสนก็ว่ามา”

พลสิ้นศรัทธา ๆ ยกแก้วเปียร์ขึ้นจิบนิดหนึ่ง แล้วกล่าวกับนิกร

“สงขลาหรือหัวหินตลอดจนบางแสนกันเมื่อเต็มทน ถ้าจะไปตากอากาศกันแล้ว กันคิดว่าไปเที่ยวเชียงใหม่กันดีกว่า ถือเป็นโอกาสไปเล่นสงกรานต์กันที่นั่น อีกไม่กี่วันก็จะถึงสงกรานต์แล้ว”

เสียงหวนเห็นฟ้องด้วย

“เออ...จริงไว้วัย เข้าที่มากทีเดียว บุณครพิงค์กันเถอะวะพวกเรา เขาว่าสงกรานต์ที่เชียงใหม่สนุกมาก พวกเราจะได้เห็นขนบธรรมเนียมประเพณี ของพี่น้องไทยเหนือ ซึ่งเต็มไปด้วยวัฒนธรรมอันดีงาม ใช้น้ำสาดกันแต่พอมปากหอมคอ ไม่เหมือนกับที่เราเล่นกันในกรุงเทพฯ ซึ่งสาดกันเป็นถัง ๆ บางทีก็เอาโคลนสาด บางทีใช้เม็ดแมงลักละลายน้ำสาด บางทีก็ใช้หมาหุ่ยปนในน้ำสาด อันเป็นเหตุให้เกิดการแจกหมากแจกแวนกันขึ้นในระหว่างผู้สาดกับผู้ถูกสาด ตำรวจเลยสั่งงดสาดน้ำในกรุงเทพฯ เมื่อถึงตรุษสงกรานต์ แต่ที่เชียงใหม่เขาสาดน้ำกันเพื่อประเพณีและเพื่ออวยพรให้แก่กัน ไปก็ไป กันจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเอง”

ดร.ดิเรกถามยิ้ม ๆ

“งบประมาณเท่าไรละ”

เสียงหวนชำเลืองมองดูเจ้าคุณปัจจุบันฯ แล้วพูดเสียงหนักแน่น พร้อมยกกำปั้นทุบตีะดังปัง

“กันให้ล้านบาท”

ท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ ทำคอร่น แล้วเอื้อมมือเขกศีรษะอาเสียมหวนดังสนั่น

“นี่แน่ะ ล้านบาท ไปเที่ยวเชียงใหม่เพียงสามสี่คนใช้เงินตั้งล้านบาทมีอย่างไหน แกเจตนา ล้อฉันมากกว่า”

อาเสียมหัวเราะ

“ก็นั่นนะซีครับ อย่างมากก็ในราวสองสามหมื่นบาทเท่านั้น”

เจ้าแห้วถือถาดเงินใบใหญ่เดินเข้ามาในเรือนต้นไม้แล้วสะดุดเท้าตนเองเซถลาเกือบจะหกล้ม เขายิ้มแห้ง ๆ วางถาดลงบนโต๊ะ หยิบจานกับแก้ม้อออกมาจากถาด ซึ่งมีข้าวเกรียบกุ้งทอด และไก่สามอย่าง คือถั่วลิสงทอดกับตะไคร้และขิง อันเป็นของแก้ม้อเหล่า แล้วเจ้าแห้วก็ถือถาดเดินไปนั่งบนเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่ง ริมราวลูกกรงของเรือนต้นไม้ นั่งฟังคณะพรรค ๔ สหายปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะไปเที่ยวเชียงใหม่

พลว่า “เชียงใหม่มีอะไรหลายอย่างที่น่าเที่ยวมาก ถึงแม้พวกเราเคยไปเที่ยวมาแล้วก็ยังไม่เบื่อ และยังเที่ยวไม่ทั่ว กันคิดว่าถ้าจะให้ดี เมื่อเราไปถึงเชียงใหม่ เราควรจะหาคนนำทางสักคน เพื่อให้เขาพาเราไปเที่ยวลำพูน ป่าซาง เราจะได้ไปแวะเยี่ยมคุณนวลสวาท หรือมายเราก็ไปเที่ยวตามอำเภอชั้นนอกของเชียงใหม่ เช่น สันกำแพง แม่แตง แม่ใจ หรือจอมทอง เข้าใจว่าเราคงจะได้รับความสะดวกสนานเพลิดเพลินมาก และจะได้รับความรู้ในการทัศนาวจรของเรา”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นทันที

“รับประทานกระผมอาสาเป็นผู้นำเที่ยวเอง”

ทุกคนหันมามองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว ก็มหงวนหยิบซ่อมอันหนึ่งขว้างไปที่เจ้าแห้วเบา ๆ แล้วหัวเราะ

“แกเคยไปเที่ยวเชียงใหม่หรือวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วลืมหูลืมตาโพล่ง

“ปู่โง่...รับประทาน บ้านเกิดเมืองนอนของผมนี่ครับ”

เจ้าคุณปัจฉิมก็หัวเราะหึ ๆ

“ไหนลองบอกข้าซิว่าไปเชียงใหม่จะไปยังไง ไปรถไฟสายไหน”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“รับประทานมันหญ้าปากคอกนี่รับได้เท่า รับประทานเอากันตั้งแต่ออกจากบ้านนี้เลยครับ นั่งรถยนต์จากบ้านเราเข้าไปในเมือง รับประทานข้ามสะพานพุทธตรงไปสถานีบางกอกน้อย ขึ้นรถด่วนที่นั่น.....”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ไปไหนวะ อ้ายแห้ว”

“รับประทานก็ไปเชียงใหม่ล่ะซีครับ”

นายพัชรภรณ์โบกมือ

“พอแล้ว.....นั่งเฉย ๆ เถอะเดี๋ยวจะโดนเตะเจ็บตัวเปล่า ๆ แกรู้หรือว่าเชียงใหม่มันอยู่ทางทิศไหนของกรุงเทพฯ”

เจ้าแห้วชักฉิว

“รับประทานก็ทิศเหนือล่ะซีครับ เชียงใหม่ก็อยู่เลยลำพูนไปนิดเดียว”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แล้วทำไมแกถึงเลือกไปขึ้นรถด่วนสายได้”

“แล้วกัน....รับประทาน ฟังผมพูดให้จบเสียก่อนซีครับ รับประทานผมหมายความว่า พวกคุณล้วนแต่เป็นเศรษฐีมีทรัพย์เหลือที่จะคนานับได้ รับประทานเท่าที่ผมเรียนว่า ไปขึ้นรถด่วนสายได้นั้นก็เพื่อให้การทัศนอาจรเชียงใหม่เป็นไปอย่างแหวกแนว ให้เหมาะสมกับการเที่ยวของเศรษฐี”

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“ออไร...เข้าที่ตีเหมือนกัน อย่าเพิ่งขัดคอมันไว้ยพวกเรา ปล่อยให้อ้ายแห้วมันพนดูซิ อยากจะรู้ว่าการเที่ยวเชียงใหม่แบบแหวกแนวของมันนั่นมันจะไปได้อย่างไร ถ้าหากว่าเดินทางโดยรถด่วนสายได้”

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้

“รับประทานไปได้ซีครับ ขึ้นรถด่วนสายได้ไปลงสิงคโปร์ แล้วก็.....จับเรือที่สิงคโปร์เดินทางย้อนมากรุงเทพฯ ขึ้นรถด่วนสายเหนือไปเชียงใหม่อีกต่อหนึ่ง”

“อ้ายลิง” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ทศ ตะโกนลั่น “พอแล้ว ไม่ต้องอธิบาย นี่หรือทัศนจักรแบบแหวกแนวของแก”

เจ้าแห้วหัวเราะ ทันใดนั่นเอง คุณหญิงวาดก็เดินนวยนาดเข้ามาในเรือนต้นไม้ ท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ทศ กับ ๔ สหายและเจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกไปตามกัน ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูคุณหญิงวาดด้วยความแปลกใจและตื่นตะลึง คุณหญิงวาดสวมกางเกงขาสั้นสีเทาอ่อน กางเกงของท่านยาวเพียงคืบเศษ ๆ และพิตเบรียะ สวมเสื้อเชิ้ตคอฮาวายแพรสีแดงเลือดนก สวมรองเท้าผ้าใบสีขาวและถุงเท้าสั้นแบบสปอร์ต ผัดหน้าขาววอก ทาปากเขียนคิ้ว และมีผ้าแพรโพกผม

“ตายแล้ว” นิกรร้องลั่น “คุณอาครับ...นี่คุณอาหญิงจะไปเล่นกระดิวแทงเสื้อที่วัดไหนกันครับ”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับหลานชายของท่านทันที

“วัดพอมิ่งนะซี แกแปลกใจหรือที่ฉันแต่งตัวอย่างนี้ รู้ไหมว่ามันร้อนแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ฉันก็เลยขอขี่มังกางเกงแม่นั้นมานุ่งให้ท่อนล่างมันถูกลม ค่อยยังชั่วหน่อย” พูดจบคุณหญิงก็ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้เหล็กตัวหนึ่ง “รินเปียรี่ให้แม่หน่อยซิพล”

เสี่ยวหงวนรีบหยิบขวดเปียรี่รินใส่แก้วใบหนึ่ง แล้วส่งให้คุณหญิงวาด อาเสี่ยวพูดพลางหัวเราะพลาง

“เฮ้อ...หนู ตี๋มเสียหน่อย แหมวันนี้หนูนารักจังเลย ทาปากเขียนคิ้วเสียด้วยได้ข่าวว่าเริ่มพิตจะเข้าประกวดนางสาวไทยปีนี้ไม่ใช่หรือหนู”

คุณหญิงวาดทั้งฉิวและทั้งขื่น

“โอ้...ประเดี๋ยวแม่แพนกะบาลด้วยขวดเปียรี่เลย แกจะลื้อเข้าไปถึงไหนวะอ้ายหงวน” แล้วคุณหญิงวาดก็หัวเราะหึ ๆ “แม่ไฟเขาซื้อลิปสติกมาใหม่ สั่งมาจากนอกโดยตรง ลิปสติกแบบนี้ทำแล้วไม่ลอก เขาก็เลยจับทาลิปสติก และเขียนคิ้วให้ ไม่ใช่ว่าอาดัดจริตอยากจะเป็นสาวหรือก๊วย นี่มันในบ้านของเรา จะทำยังไงก็ทำได้ ขึ้นออกไปนอกบ้านแต่งหน้าอย่างนี้หมามันก็พิตอาเท่านั้นเอง”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ทศ หัวเราะก๊าก

“ดูคุณหญิงสาวและสวยขึ้นอีกเป็นกองนะครับ คล้าย ๆ กับผู้หญิงในวัยสี่สิบเศษ ๆ เท่านั้น”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“เนื้อตกระแล้วคะเจ้าคุณ อย่ามายกยอปอปั้นดิฉันเลย” แล้วท่านก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ แยกพิตใบลานในมือนิกรมาโบกพัดกระพือลมให้ตนเอง เพื่อให้บรรเทาความร้อน “โอ้ย...ทำไมมันร้อนยังงี้ว๊วย นี่โลกมันจะแยกหรืออย่างไรพ่อดิเรก ฝรั่งมันทดลองระเบิดปรมาณูบ่อย ๆ ทำให้ดินฟ้าอากาศแปรวนแปร หน้าร้อนปีนี้ร้อนที่สุด คึนนี้เห็นจะต้องนอนในตู้เย็นเป็นแน่”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ดีซีครับ พอรุ่งเช้าคุณอาภักก็กลายเป็นไอสครีมแห่งไปเท่านั้น” แล้วนิกรก็หัวเราะชอบใจ “พวกผมกำลังปรึกษากันจะไปตากอากาศที่เชียงใหม่ คุณอาหญิงไปด้วยกันไหมล่ะครับ”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น

“ไปเชียงใหม่.....ไม่เอาล่ะไกลเหลือเกิน อานั่งรถไฟนาน ๆ กับเขาไม่ได้ มันวิ่งเวียนไม่สบาย แล้วทำก็บวมเพราะเลือดลมมันเดินไม่สะดวก พวกแก่ไปกันเถอะ”

เจ้าคุณปัจฉนีภฯ ยิ้มให้คุณหญิงวาด

“คุณหญิงจะทรือนอบอ้าวอยู่ในกรุงเทพฯ ยังงี้ล่ะหรือครับ”

“ไหนคะ ดิฉันหรือคะ คนมีเงินจะทรือนอบอ้าวอยู่ในกรุงเทพฯ อย่างไรกัน ดิฉันกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จะพาแม่เมีย ๆ ของเจ้าพวกนี้ไปหัวหินเร็ว ๆ นี้แหละค่ะ โทรเลขไปบอกคนเฝ้าบ้านแล้ว”

พลว่า “ดีเหมือนกัน คุณพ่อกับคุณแม่และเมีย ๆ ของผมไปหัวหิน ผม ๔ คนกับคุณอาปัจฉนีภฯ จะไปเที่ยวสงกรานต์ที่เชียงใหม่”

เจ้าแห่งพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“รับประทานเอาผมไปด้วยไหมครับ”

นายพัชราภรณ์หันควับมาทางคนใช้แก่นแก้วของเขา

“แกจะไปหัวหินกับคุณแม่หรือจะไปเชียงใหม่กับพวกฉันก็เลือกเอา”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“รับประทานไปเชียงใหม่กับพวกคุณครับ”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“จริงซี ไปกับฉันแกทำถึงทำค้างไม่ได้” แล้วคุณหญิงวาดก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว “อู๊ยตายก๊บบไฉ่ชานเสด็จ.....”

ทุกคนต่างมองไปทางหน้าเรือนต้นไม้ และอ้าปากหวอสิมตาโพลงไปตามกัน ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ประมุขของบ้าน “พัชราภรณ์” เดินอมยิ้มเข้าหาคณะพรรค ๔ สหาย ท่านสวมกางเกงสักหลาด ขาวาวสีกรมท่าสวมเสื้อโอเวอร์โค้ตซึ่งเป็นเสื้อกันหนาว สวมถุงมือสีขาวและสวมหมวกบาเล่สีแดง

ดร.ดิเรกกลิ่นน้ำลายดังเอี๊ยก

“มายก๊อด.....มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับคุณอา ผมสงสัยว่าน๊อตในตัวคุณอาคงจะหลุด หรือหลวมไม่ต่ำกว่าสามสี่ตัว ฮะ ๆ นี่ไทยแลนด์นะครับไม่ใช่เฮสกีโม คุณอาเป็นหนาวมากเชียวหรือครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ท่านทรวดตัวนั่งข้างเสี้ยหงวนแล้วท่านก็กล่าวกับคณะพรรค ๔ สหายอย่างหน้าตาเฉย

“ทุกคนอย่าคิดว่าอาเป็นบ้า อายังมีสติสัมปชัญญะดีอยู่เสมอ แต่ความร้อนของอากาศมันทำให้อาแทบจะเป็นบ้าตาย อาบน้ำก็ไม่หายร้อน นั่งอยู่กับพัดลมมันก็ไม่หายร้อน ในที่สุด ไม่มีอะไรดีกว่าที่จะใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง คือทำจิตใจให้เข้มแข็ง แล้วเอาชนะธรรมชาติ อาพยายามคิดว่าขณะนี้อากาศ

กำลังหนาวมาก อากี้เลยจัดเอาเสื้อโอเวอร์โค้ตมาใส่ แล้วมันก็ทำให้อารู้สึกว่าหนาวจริง ๆ ดูซิ....เนื้อตัวของ อาสันไปหมดเพราะความหนาว”

๔ สหายกลืนน้ำลายเอื๊อกพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณปัจฉินึก หัวเราะก๊าก

“เข้าที่ครับ เจ้าคุณ แต่ผมเห็นจะไม่ยอมทำตามเจ้าคุณแน่ สวมเสื้อโค้ตแพรบาง ๆ อย่างนี้ยัง ร้อนแทบชก ขึ้นสวมโอเวอร์โค้ตแบบเจ้าคุณก็เห็นจะตายเท่านั้นเอง”

นิกรจัดแจงผสมวิสกี้โซดาส่งให้อาเชยของเขา

“ดื่มเสียหน่อยซีครับคุณอา ดื่มเพื่อความครึกครื้นในหมู่คณะของเรา”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สิ้นศิริชะ

“เหล้าไม่เอาละโว้ย ขอเบียร์ให้อาดีกว่า”

เสี่ยหวนรีบรินเบียร์ใส่แก้วส่งให้เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ทันที ต่อจากนั้นผู้ใหญ่ทั้งสามและ ๔ สหายก็สนทนากันอย่างสนุกสนานทุกคนแปลกใจอย่างยิ่งที่เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เขาชนะธรรมชาติได้ท่านั่งหนาวสิ้นตลอดเวลา

เย็นวันนั้น

ที่สถานีรถไฟกรุงเทพฯ มีประชาชนนับพันเศษ รู้สึกว่าสถานีกรุงเทพฯ วันนี้อุ่นหนาฝ้าคัง ผิดปกติ แก๊สลิบเปอร์เซนต์ของผู้ที่มาส่งผู้ที่จะเดินทางไปกับรถด่วนเที่ยวนี้เป็นคนของอาเสี่ยกิมหงวน ซึ่งอาเสี่ยได้สั่งให้มาคอยส่งที่สถานีในตอนพลบค่ำวันนี้ บรรดากรรมกรโรงเลื่อยโรงสีและอยู่ต่อเรือได้ยื่นจับกลุ่มรวมกันเป็นพวก ๆ และแล้วเมื่อ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ปราบกฏตัวขึ้นเสียงไซโยให้ร้องก็ดังขึ้นทั่วบริเวณสถานีกรุงเทพฯ พวกกรรมกรได้เฮโลกันเข้ามาห้อมล้อมคณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าแห่งได้ตามมาห่าง ๆ คุมรถเข็นคันหนึ่งบรรทุกกระเป๋าเสื้อผ้ารวมหกกระเป๋าด้วยกัน ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ หยุดชะงักข้างรถโบกี้คันสุดท้าย ซึ่งเป็นรถนอน พวกกรรมกรเหล่านี้ได้เข้ามาห้อมล้อมอย่างหนาแน่น เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวถามเสี่ยหวนทันที

“อะไรกันวะอ้ายหงวน เราไปเที่ยวเชียงใหม่เพียงไม่กี่วันคนของแกตั้งมากมายก่ายกองมาส่ง แก รวากับว่าแกจะไปเมืองนอกแรมปี”

เสี่ยหวนกระซิบกระซาบกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เบา ๆ

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ธรรมดาคนมีเงินจะทำอะไรก็ต้องให้มันมากเรื่อง และต้องให้มันมีพิธีตรองสักหน่อย คุณอาก็ทราบดีแล้วว่าคนเรายังมีเงินมากก็ยิ่งดัดจริตมาก คือพยายามทำอะไรไม่ให้เหมือนกับคนจน ๆ ผมสั่งให้พวกกรรมกรเหล่านี้มาส่งผม ก็เพื่อให้คนที่จะไปรถด่วนเขารู้ว่าผมเป็นคนใหญ่คนโต ถึงได้มีลูกน้องมาส่งมากมายเช่นนี้”

หัวหน้ากรรมกรสองคน พากันเดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย แล้วก้มศีรษะคำนับอาเสี่ยกิมหงวนอย่างนอบน้อม

“ฯพลฯ ท่านจะไปเชียงใหม่กี่วันครับ”

อาเสี้ยแยกเขี้ยว

“เดี๋ยวถีบเปรี้ยวให้เท่านั้นเอง นี่อาเสี้ยกิมหงวนโวย ไม่ใช่ ๗พนฯ ท่าน ถ้าแกจะยกกันละก็ ก็ขอให้ยกยกอป้อนเพียงแต่หอมปากหอมคอเท่านั้น อย่าให้ถึงกับมีแสงเข้าดวงออกจากตัวกันเลย ขอบใจมากที่อุตส่าห์พากันมาส่งกัน”

หัวหน้ากรรมกรคนหนึ่งยิ้มให้เสี้ยหงวน

“อาเสี้ยครับ ผมจะสั่งเรียกแถวกรรมกรทั้งหมดและร้องเพลง “ต้นตระกูลไทย” พร้อม ๆ กัน ขณะที่รถด่วนสายเหนือเคลื่อนออกจากสถานี อาเสี้ยจะเห็นเป็นอย่างไรครับ”

กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าให้ถึงกับยั้งใจเลยวะอ้ายน้องชาย เดี่ยวใครเขาจะนึกว่ากันไม่สบาย อย่างมากก็เพียงแต่ร้องไชโยก็พอแล้ว”

“ครับ” ชายหนุ่มผู้นั้นรับคำ “ขอให้อาเสี้ยสวัสดิ์มีชัยเถอะนะครับ และขอให้การลำเลียงฝืนเอามากรุงเทพฯ จงปลอดภัยด้วยประการทั้งปวง”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจุบันฯ เอ็ดตะโรลั่น “นี่พวกแกคิดว่าเราจะไปเอาฝืนที่เซียงไห้มาขายยังงั้นหรือ พุดเป็นบ้าไปได้ เราไปเที่ยวตากอากาศโวย” แล้วท่านเจ้าคุณก็กล่าวกับ ๔ สหาย “ไปขึ้นรถเถอะโวย เหลือเวลาอีกห้านาทีเท่านั้น”

คณะพรรค ๔ สหายเดินตามเจ้าคุณปัจจุบันฯ ตรงไปที่รถโดยสารชั้นที่หนึ่ง ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าแห้วได้ขึ้นไปอยู่บนรถโบกนั้นแล้ว และกำลังรับกระเป๋าเสื้อผ้าจากพนักงานรถเข็นของ ร.ส.พ. ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ พากันขึ้นมาบนรถคันนี้ ซึ่งติดอยู่กับรถนั่งนอนโท เท่าที่คณะพรรค ๔ สหาย โดยสารรถชั้นหนึ่ง ก็เพราะต้องการอยู่ใกล้ ๆ กัน และได้สนทนากัน ดังนั้นจึงไม่ได้โดยสารรถนั่งนอนตามที่ได้ตกลงกันไว้

เสียงระฆังครั้งแรกดังกังวานขึ้นแล้ว อาเสี้ยกิมหงวนโผล่หน้าต่างมองดูพวกกรรมกรของเขา ซึ่งยืนเรียงรายหน้าสลอนเต็มไปหมด ผู้ที่โดยสารรถด่วนเที่ยวนั้นแหละผู้ที่มาส่งญาติมิตรของตน ต่างคิดว่าเสี้ยกิมหงวนของเราคงเป็นคนใหญ่คนโตคนหนึ่งจึงมีคนมาส่งมากมาย

ครั้นได้เวลา ๑๘.๐๕ น. รถด่วนสายเหนือก็ค่อย ๆ เคลื่อนออกจากสถานีกรุงเทพฯ อย่างเข้มช้า พวกกรรมกรของเสี้ยหงวนต่างไชโยโห่ร้องและโบกมือให้ อาเสี้ยโบกมือตอบ บรรดาผู้โดยสารที่นั่งอยู่ในรถโบกก็ชั้นที่หนึ่งหลังนี้ ได้มองดูเสี้ยหงวนของเราเป็นตาเดียว

เนื่องจากรถไฟขึ้นราคาค่าโดยสาร จึงทำให้ผู้โดยสารรถไปบางตามิติดปกติ เพราะคนที่เดินทางโดยรถไฟนั้นจะต้องมีความจำเป็นจริง ๆ ฉะนั้นรถโบกหลังนี้จึงมีผู้โดยสารเพียงครึ่งเดียวเป็นอย่างมาก ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้วเลือกนั่งตามสบาย และสามารถเดินพลุกพล่านไปมาในรถโดยไม่ต้องเกรงว่าจะทำความรำคาญให้แก่ผู้อื่น

รถด่วนเชียงใหม่ใช้รถจักรจุฬาลงกรณ์ ไม่ใช่รถดีเซล และรถเสียบึงก็ใช้รถโดยสารชั้นสามดัดแปลง
คณะพรรค ๔ สหายก็สั่งเหล้าและอาหารมากินกันอย่างสนุกสนาน และอนุญาตให้เจ้าแก้วร่วมวงด้วยเป็น
พิเศษ

ขณะที่รถด่วนสายเหนือใกล้จะถึงสถานีคลองรังสิต ชายกลางคนคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ แต่ง
เครื่องแบบนายตรวจสรรพสามิตของกรมสรรพสามิต ได้พาตัวเดินเข้ามาในรถโบกี้หลังนี้ด้วยท่าทางเอา
การเอางาน เขาตรงเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าคณะพรรค ๔ สหาย แล้วพูดเสียงอ้อแอ้ลิ้นไก่สั้น แสดงว่าเขา
กำลังมีนเมา

“ท่านโทษ.....ผมจำเป็นต้องทำงานตามหน้าที่ โปรดยกกระเป๋าเสื้อผ้าของคุณลงมาให้ผม
ค้น เรื่องราชการแล้วผมไม่เคยย่อท้อเลย ผมคือนายตรวจกระดุกเหล็กแห่งกรมสรรพสามิต”

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างพากันมองดูหน้านายตรวจผู้เคร่งครัด แต่กำลังมีนเมาจน
แทบจะครองสติไม่ได้

“คุณจะค้นอะไรครับ” เสียงทวนถามยื้ม ๆ

นายตรวจยักคิ้วให้ แล้วพูดเสียงอ้อแอ้

“ค้นฝิ่นซีครับ”

เสียงทวนทำคอขย่น

“ฝิ่นนะเขาค้นขามา ไม่ใช่เข้าไป กรุงเทพฯ ไม่มีฝิ่นหรอกคุณ แล้วก็ไม่มีนักค้าฝิ่นคนใดในโลกที่
จะนำฝิ่นกรุงเทพฯ ไปขายทางภาคเหนือ”

นายตรวจสรรพสามิตทำตาปริบ ๆ

“เอ๊ะ....รถด่วนคันนี้ไม่ได้ล่องกรุงเทพฯ หรือหรือครับ ที่รถหยุดเมื่อกี้นี้ล่ะ ไม่ใช่สถานีบ้าน
ปิ่นหรือหรือ”

๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วนิกรก็เอื้อมมือมาจุดแขนนายตรวจสรรพสามิตให้นั่งลง
ข้าง ๆ

“นั่งกินเหล้ากับพวกผมดีกว่านายตรวจ คุณทำงานยังงี้หนักแล้วแยะ ผมคิดว่าไม่มีนายตรวจ
สรรพสามิตคนใดอีกแล้วที่จะเคร่งครัดต่อหน้าที่ของเขาเหมือนอย่างคุณ จนกระทั่งลืมนึกไปว่ารถไฟมัน
แล่นขึ้นหรือมันแล่นล่อง” แล้วนิกรก็หัวเราะชอบใจ “ขณะนี้รถไฟถึงสถานีคลองรังสิตครับ และกำลังจะ
เดินทางไปเชียงใหม่”

นายตรวจสรรพสามิตทำหน้าที่ชอบกล

“ว้า.....ถ้ายังงั้นมันเป็นความผิดของผมเอง เมื่อคืนนี้ผมจำได้ว่า ผมถองเหล้ากับพวกการ์ดรถ
จนกระทั่งเมาฟุบอยู่ในรถการ์ด เรากินเหล้ากันตั้งแต่รถล่องมาถึงสถานีอุตรดิตถ์ ตายจริง.....ผมคงนอน
อยู่ในการ์ดจนกระทั่งรถถึงกรุงเทพฯ และนอนตั้งแต่เช้าจนถึงค่ำ ในที่สุดผมก็กลับขึ้นเหนืออีก”

เสียงหัวเราะของคณะพรรค ๔ สหายดังขึ้นอย่างครึ้นเครง นิกจรจัดแจงผสมวิสกี้โซดาส่งให้นายตรวจสรรพสามิต

“ดื่มเสียหน่อยซีครับ นายตรวจ บ้านของคุณอยู่ที่ไหนล่ะ”

นายตรวจสรรพสามิต ผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ราชการขมวดคิ้วนี้วหน้า แสดงว่าเขากำลังใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง

“ผมลงไปหมดแล้วครับคุณ คุณช่วยบอกผมหน่อยเถอะครับว่า ผมเป็นนายตรวจสรรพสามิตอยู่ที่เชียงใหม่ หรืออุตรดิตถ์แน่”

“อ้าว” อาเสียร้องลัน “ตัวของคุณคุณไม่รู้ แล้วผมจะไปรู้ได้อย่างไร แต่ว่า.....คุณอย่าเพิ่งไปสนใจกับเรื่องนี้เลยครับ คุณจะเป็นใครหรืออยู่ที่ไหน เมื่อคุณหายเมาเป็นปกติแล้ว คุณก็จะทราบเอง กินเหล้ากับพวกผมดีกว่า เราต่างเป็นนักสุรบ้านเดียวกัน พวกผมกำลังจะไปเที่ยวสังสรรค์ที่เชียงใหม่ เราล้วนแต่เป็นเศรษฐีกระเป่าหนักด้วยกันทั้งนั้น หวังว่าคุณคงไม่รังเกียจที่จะร่วมเสพสุรாயาเมาจากผม”

นายตรวจซีเมายิ้มแป้น แต่นัยน์ตาบรือทั้งสองข้าง

“เรื่องรังเกียจผมรับรองว่าไม่มี ผมกำลังจะบอกคุณว่า ทำไมผมถึงกินเหล้าและซดเค็มหายาไปเช่นนี้ อ้อ.....คนเรามันทำอะไรก็ต้องมีเหตุผลด้วยกันทั้งนั้น เท่าที่ผมกินเหล้าก็เพราะผมได้รับความเสียใจอย่างมหัศจรรย์มา”

“เสียใจเรื่องอะไรครับ” พลถามยิ้ม ๆ

นายตรวจสรรพสามิตหันมามองดูพล

“ความเสียใจของผมหรือครับ ผมเล่าให้คุณฟังก็เหมือนกับโกหก ผมได้ทราบข่าวอันแน่นอนว่าทางราชการจะแต่งตั้งให้ผมเป็นอธิบดีกรมสรรพสามิต คุณคิดดูเถอะว่าผมจะยอมรับตำแหน่งนี้ได้อย่างไร เพราะมันเกินความรู้ความสามารถของผม ถ้าขึ้นให้ผมเป็นอธิบดีกรมสรรพสามิต ราชการในกรมสรรพสามิตก็จะยุ่งยาก นี่เองทำให้ผมคิดมากและกลุ้มใจ ผมก็เลยกินเหล้าตลอด ๒๔ ชั่วโมง”

เจ้าคุณปัจฉนีภฯ หัวเราะหึ ๆ

“อย่าคิดอะไรให้มากเลยนำอ้ายหลานชาย เรื่องนี้รับรองว่าเขามีหวังไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ เธอเหมาะแก่หน้าที่นายตรวจมากกว่าตำแหน่งอธิบดี เชื้อฉันเถอะ เป็นตายอย่างไรทางการก็คงไม่ตั้งให้เธอเป็นอธิบดีแน่นอน”

นายตรวจทำตาปริบ ๆ มองดูเจ้าคุณปัจฉนีภฯ

“ก็ไม่แน่นอนครับคุณอา เพื่อนรุ่นเดียวกับผมคนหนึ่ง เดียวนี้เขาเป็นรัฐมนตรีไปแล้ว คนเรารู้สึกสำคัญที่โชควาสนา อย่างผมยังงี้้อาจจะได้เป็นรัฐมนตรีก็ได้ แต่ผมไม่อยากจะคิดหรือครับ ยิ่งคิดมากยิ่งปวดกบาล ลูกผมตั้งสี่คน เมียอีกคนหนึ่ง แม่ยายอีกสองคน”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นทันที

“คุณมีเมียคนเดียว ทำไมถึงมีแม่ยายตั้งสองคนล่ะครับ”

นายตรวจสรรพสามิตถอนหายใจเบา ๆ

“แม่ยายตัวคนหนึ่งครับ และแม่ยายเลี้ยงอีกคนหนึ่ง คือว่าพ่อตาของผมแกมีเมียสองคนครับ เมียน้อยกับเมียหลวง พอแก่ตายผมก็เลยต้องรับภาระเลี้ยงดูแม่ยายทั้งสองคนด้วย”

๔ สหายรู้สึกครึกครื้นมาก ที่ได้เพื่อนร่วมทางอันเป็นนักดื่มคอเหล็ก และเป็นนายตรวจสรรพสามิตแห่งจังหวัดลำปาง ทุกคนต่างดื่มเหล้าและสนทนากันอย่างครื้นเครงตลอดเวลา อาเสี้ยกิมหงวนได้เชิญผู้โดยสารให้มาร่วมดื่มเหล้ากับเขาหลายคน ส่วนผู้โดยสารที่เป็นผู้หญิงและเด็ก กิมหงวนก็เลี้ยงน้ำอัดลมและเครื่องดื่มน้ำชากาแฟ อันแสดงถึงน้ำใจอันกว้างขวางของเขา

รถด่วนเหนือถึงสถานีปากน้ำโพประมาณ ๑.๐๐ น. เศษ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินภฯ นั่งหลับนอนไปตามกัน เสียงนิกรกรรสนั่นหวั่นไหว แข่งกับเสียงม้าเหล็ก นายตรวจสรรพสามิตผู้นั้นนอนแผ่ยาวเหยียดอยู่บนพื้นรถ และหลับอย่างสบาย ปราบฏว่าเป็นเวลาเกือบครึ่งเดือนแล้วที่เขากินนอนอยู่ในรถคันนี้ ทั้งนี้ก็เพราะเขาดื่มเหล้าเมามายจนหมดสติ จึงไม่มีโอกาสที่จะได้ลงจากรถด่วนขบวนนี้

ขบวนรถด่วนสายเหนือถึงอุตรดิตถ์ตอนรุ่งอรุณของวันใหม่ และเดินทางต่อไปตามกำหนดเวลาของมัน ถึงนครลำปาง ๑๓.๐๐ น. เศษ ต่อจากนั้นก็เดินทางมุ่งตรงไปยังนครเชียงใหม่อันเป็นจุดหมายปลายทาง

๕ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินภฯ ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายชุดใหม่เรียบร้อย ส่วนนายตรวจสรรพสามิตผู้นั้น พลกับนิกรได้ช่วยกันประคองเขาลงจากรถที่สถานีลำปาง และมอบให้เพื่อนนายตรวจสรรพสามิตคนหนึ่งช่วยพาไปส่งบ้าน ซึ่งนายตรวจสรรพสามิตผู้นั้นปรากฏว่าชื่อนายสวิง เป็นนายตรวจสรรพสามิตที่ขยันขันแข็งในหน้าที่ราชการมาก ใฝ่ฝันที่จะเป็นอธิบดีกรมสรรพสามิตและชอบดื่มสุราเป็นอาจีนต์

ภูมิประเทศสองฟากทางรถไฟเต็มไปด้วยป่าไม้และขุนเขาสลับซับซ้อนสุดสยดสา บางขณะรถไฟก็วิ่งเลียบไหล่เขา และอีกด้านหนึ่งเป็นหุบเขาน้ำหนาวตื้นเขิน ทางรถไฟวกเวียนไปมา ผ่านขุนเขาต่าง ๆ มาตามลำดับ

รถด่วนลัดถ้ำขุนตาล อันเป็นถ้ำที่ยาวที่สุด หลังจากนั้นถึงนครลำพูน และถึงนครเชียงใหม่ในเวลาประมาณ ๑๗๐๐ น. เศษ

การเที่ยววนนครเชียงใหม่ของคณะพรรค ๔ สหายในครั้งนี้ เสี้ยหงวนได้โทรเลขมาถึงเพื่อนเก่าของเขาคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกจีนและมีชื่อว่า เสี้ยยัง เป็นนักธุรกิจผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของเชียงใหม่ ตั้งร้านจำหน่ายสรรพสินค้าอยู่ที่ถนนวิชัยนันทน์ หน้าตลาดวโรรส และเป็นร้านสามคูหาที่มีสินค้าต่าง ๆ เช่นเสื้อผ้า แพรพรรณ คล้าย ๆ กับห้างแปซิฟิกในกรุงเทพฯ เสี้ยยัง มีเคหะสถานบ้านพักของเขาอยู่ทางถนนนอกเมืองไปดอยสุเทพ ซึ่งถนนสายนั้นเต็มไปด้วยคฤหาสน์ที่ใหญ่โตหรูหราไม่แพ้บางกะปิในพระนคร เสี้ยหงวนได้โทรเลขมาถึงเสี้ยยัง แจ้งให้ทราบว่าเขากับเพื่อนทั้งสี่คนและญาติผู้ใหญ่ของเขาจะเที่ยวเชียงใหม่ และจะมาถึงนครเชียงใหม่ตอนพลบค่ำวันนี้ ให้เสี้ยยังจัดรถมารับและเตรียมที่พักไว้ให้ เสี้ยยังผู้นี้เมื่อตอนสงคราม

เอเซียบูรพาเขามีฐานะย่าแม่มากเกือบจะสิ้นเสื่อประดาตัว แต่แล้วก็ได้รับความช่วยเหลือจาก อาเสี้ยกิมหงวนให้ยืมเงินห้าแสนบาททำทุนค้าขาย เสี้ยยังคบกับพวกนายทหารญี่ปุ่นเพียงพักเดียว ก็มีฐานะดีขึ้นตามลำดับ หลังจากสงครามสิ้นสุดลง และร้านค้าของเสี้ยยังถูกลูกกระเบิดเพลิงเผาผลาญพินาศ เสี้ยยังก็พาครอบครัวของเขาเดินทางมาเชียงใหม่ ตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่ที่นี่ ประกอบอาชีพในทางค้าขายตามความถนัดของเขา แล้วเสี้ยยังก็เป็นคนหบดีผู้มั่งคั่งคนหนึ่งของนครพิงค์ ซึ่งบุญคุณของอาเสี้ยกิมหงวนนั้น เสี้ยยังกับภรรยาของเขาได้เทิดทูนไว้เหนือหัวอย่างไม่มีวันลืม ทุกครั้งที่เสี้ยยังเดินทางมากรุงเทพฯ เขาจะต้องแวะเยี่ยมเสี้ยหงวนที่บ้าน “พัชรภรณ์” เสมอ และมักจะมีข่าวของพื้นเมืองไปฝากเสี้ยยังจึงรู้จักคุ้นเคยกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ และคณะพรรค ๔ สหายเป็นอย่างดี

ที่บริเวณสถานีรถไฟเชียงใหม่ มีประชาชนหญิงชยามาคอยต้อนรับมิตรสหายของตน ประมาณร้อยคนเศษ เมื่อรถหยุดเทียบชานชาลาเรียบริ้อย ผู้โดยสารก็พากันลงจากรถ ซึ่งโดยมากล้วนแต่เป็นเด็กนักเรียนเดินทางกลับกลับบ้าน เจ้าคุณปัจจุบันฯ ถูกระเบิดเดินทางนำหน้าพา ๔ สหายกับเจ้าแห้วลงจากรถ และยืนรวมกลุ่มกันอยู่บนชานชาลานั้น

ทันใดนั้นเอง ชายในวัยกลางคนรูปร่างสูงชูดค้ำย ๗ กิมหงวน แต่งกายภูมิฐานอย่างคนมีสตางค์ได้พาคนใช้ของเขาตรงเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหายอย่างรีบร้อน

หนุ่มใหญ่ผู้นี้คือนายยังหรือเสี้ยยังนั่นเอง กิริยาท่าทางของเขาเต็มไปด้วยความตื่นตื้นตันดี

“หงวนไวย” เสี้ยยังร้องตะโกนลั่น และตรงเข้าจับมือเพื่อนเก่าผู้มีบุญคุณต่อเขา ต่อจากนั้นเสี้ยยังก็ยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจุบันฯ และ ๔ สหายต่างฝ่ายต่างทักทายกันไต่ถามทุกข์สุขกันตามธรรมเนียม เสี้ยยังกล่าวกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ อย่างนอบน้อม

“ผมเตรียมต้อนรับคุณอากับเพื่อน ๆ ไว้อย่างเต็มที่แล้วครับ เมียของผมได้จัดห้องพักไว้เรียบริ้อย และข่าวของเครื่องใช้ก็เตรียมไว้พร้อม เรามีดอดจ์สเตรซันคันใหม่เอี่ยมไว้ให้คุณอาและเพื่อน ๆ เทียบเตร่ ชมบ้านเมืองตามความพอใจ”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ยิ้มเล็กน้อย

“ความจริงอาไม่ได้ตั้งใจจะมารบกวนเธอหรือคณะเสี้ยยัง อาจะโทรเลขบอกห้องที่โรงแรมไชนวนรงค์ แต่เจ้าหงวนเขาว่ามาพักอยู่กับเรอดีกว่า เพราะบ้านช่องใหญ่โตกว้างขวาง และอากาศดี อยู่ใกล้ดอยสุเทพฯ

เสี้ยยังยิ้มอ่อนโยน

“ถ้าคุณอากับเพื่อน ๆ ไม่มาพักอยู่กับผม ผมคงเสียใจมากทีเดียว ไปคุยกันที่บ้านเถอะครับ แล้วก็มอบกระเป๋าเสื้อผ้าให้คนของผมเถอะครับ”

เสี้ยยังพาคณะพรรค ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้วออกไปจากสถานี ตรงไปที่รถสเตรซันคันใหม่เอี่ยมคันหนึ่ง หลังจากนั้นรถดอดจ์ตรวจการสีเขียวสดก็พาคณะพรรค ๔ สหายเดินทางเข้าไปในเมืองตรงไปยังบ้านพักของเสี้ยยัง

เสี่ยยังกับภรรยาของเขาได้ให้การต้อนรับคณะพรรค ๔ สหายอย่างดีที่สุด ซึ่งเสี่ยยังกับโฉมศรีได้ตั้งงบประมาณไว้สองแสนบาทในการต้อนรับอาสาเสี่ยกิมหงวนเพื่อนรักของเขา สองสามีภรรยาได้จัดห้องนั่งเล่นชั้นบนของตัวตึกเป็นห้องนอน ชื่อเตียงสปริง ที่นอนหมอนมุ้งอย่างดี รวมห้าชุดตั้งอยู่ในห้องเดียวกัน ภายในห้องนอนนั้นมีตู้เสื้อผ้า โต๊ะเครื่องแป้งใหม่เอี่ยม มีวิทยุขนาดใหญ่เล่นจานเสียงได้ มีพัดลมและเครื่องบำรุงความสุขอีกหลายอย่าง นับว่าเป็นห้องนอนที่ให้ความสะดวกสบายด้วยประการทั้งปวง ส่วนเจ้าแห้ว เสี่ยยังจัดให้พักอยู่ห้องติด ๆ กัน คนใช้ชายหญิงของเสี่ยยังคอยปรนนิบัติรับใช้ ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ตลอดเวลา การต้อนรับอย่างดีเช่นนี้ทำให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับพล, นิกร และ ดร.ดิเรก รู้สึกซาบซึ้งใจในไมตรีจิตของเสี่ยยังอย่างยิ่ง

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น คณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้วได้นั่งรถดีดจ์ตรวจการค้นใหม่ของเสี่ยยังออกจากบ้านพักตรงเข้ามาในเมือง รถคันนี้ตระเวนไปตามถนนสายต่าง ๆ ๔ สหายได้มีโอกาสชมบ้านเมืองอันสวยงามและอุโมงค์ทางรถไฟคิงของนครเชียงใหม่ โดยเฉพาะถนนท่าแพและถนนวิชัยานนท์ เป็นย่านของการค้า มีร้านค้ามากมาย ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากรุงเทพฯ เท่าใดนัก

เสี่ยยังพาคณะพรรค ๔ สหายไปรับประทานอาหารที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งตรงข้ามกับโรงพยาบาลเทศบาล หลังจากนั้นเขาก็พาคณะพรรค ๔ สหาย เข้าไปเที่ยวตลาดวโรรส

ภายในตลาดมีผู้คนมากมาย พ่อค้าและแม่ค้าทั้งหลายล้วนแต่เป็นคนไทย มีคนต่างด้าวเพียงเล็กน้อย นิกรสามารถพูดภาษาพื้นเมืองได้อย่างงู ๆ ปลา ๆ

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วนครพิงค์แล้ว อาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย และมหาเศรษฐีอันดับที่สามของโลกได้เดินทางมายังนครเชียงใหม่ และพักอยู่ที่บ้านเสี่ยยัง เป็นแขกผู้มีเกียรติของเสี่ยยัง ชาวนครเชียงใหม่ต่างตื่นตื่นอยากจะได้เห็นหน้ากิมหงวน ซึ่งมีข่าวเล่าลือมานานว่าเขาเป็นมหาเศรษฐีคนเดียวที่กล้าฉีกธนบัตรทั้งครั้งหนึ่งสามสี่หมื่นบาท และใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือยที่สุดในโลก

บรรดาพ่อค้าแม่ค้าและผู้ที่มาจ่ายตลาด ต่างส่งเสี่ยง้อกแจ๊กจ้อแจ เมื่อแลเห็นเสี่ยยังกับคณะพรรค ๔ สหาย ทุกคนรู้ว่ากิมหงวนอยู่ในกลุ่มนี้ แต่ไม่อาจจะทราบได้ว่าเป็นคนไหน บ้างก็เข้าใจว่าพลพัชราภรณ์เป็นกิมหงวน บ้างก็เข้าใจว่านิกร แต่ส่วนมากเข้าใจถูกต้อง เขาเชื่อว่าเจ้าหนุ่มร่างสูงชลุดสวมแว่นตาขอบกระ ทาทางกวน ๆ ผู้นั้นคืออาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย

แม่ค้าขายผลไม้คนหนึ่ง ซึ่งรู้จักมักคุ้นกับเสี่ยยัง ได้ร้องตะโกนถามเสี่ยยังว่า

“เสี่ยหงวนคนไหนเจ้า”

เสี่ยยังหันไปยิ้มให้แม่ค้าผลไม้ และชี้มือไปที่เสี่ยหงวนเพื่อนเกลอของเขา

“นี่.....คนนี่”

ยายแม่ค้าผลไม้ร้องตะโกนบอกพรรคพวกให้มองดูเสี่ยหงวนทันที เสี่ยง้อกแจ๊กจ้อแจดังไปทั่วบริเวณ ประชาชนหญิงชายพากันเข้ามาห้อมล้อม ชายกลางคนคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“พวกเขาไม่เคยเห็นพ่อเลี้ยงฉีกแบงค์ ฉีกให้พวกเขาดูหน่อยเถอะ”

แล้วเสียงเฮฮาก็ดังขึ้นลั่นตลาด อาเสี้ยกิมหงวนทำตาปริบ ๆ หันมาทางนิกรเบา ๆ

“เฮ้ย.....คนนั้นเขาร้องบอกอะไรกันวะ”

นิกรอมยิ้ม

“เขาบอกว่า เขาไม่เคยเห็นแกฉีกแบงค์ เขาร้องให้แกฉีกให้ดูสักหน่อย แสดงให้เขาดูหน่อย
ซี ชาวเชียงใหม่เขารู้กันทั่วไปแล้วว่า แกกำลังพักอยู่ในเมืองเชียงใหม่”

หญิงสาวคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ข้าเจ้าอยากดูพ่อเลี้ยงฉีกแบงค์”

เสียงหงวนผิวปากหวิว เปลี่ยนสายตามาที่เสี้ยยังเพื่อนเกลอของเขา

“แกเลือกประชาติสัมพันธ์ให้ใคร ๆ เขารู้ทำไมวะว่ากันมาเชียงใหม่ กันเลิกฉีกแบงค์มานาน
แล้ว”

เสี้ยยังหัวเราะชอบใจ

“กันโฆษณาให้ใคร ๆ เขารู้ว่าแกมาเชียงใหม่และมาพักอยู่กับกันก็เพื่อเป็นเกียรติของกัน
นั่นเอง ฉีกให้เขาดูหน่อยเถอะวะ สักหมื่นบาทก็พอแล้ว ชาวเชียงใหม่จะได้ชมเป็นขวัญตา ใคร ๆ เขารู้มา
นานแล้วว่าแกเป็นเศรษฐีคนเดียวในโลกที่กล้าฉีกเงินทิ้ง”

เสี้ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ หันมาทางเจ้าแห้ว ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเขาและถือกระเป๋าเดินทาง
ขนาดย่อมอยู่ในมือ ซึ่งในกระเป๋านั้นมีเงินสดหกแสนบาทของกิมหงวนบรรจุอยู่และเป็นธนบัตรใบละร้อย
ล้าน ๆ ซึ่งอาเสี้ยตั้งใจนำมาใช้สอยที่เชียงใหม่ในการท่องเที่ยวแบบทัศนาคจรของเขา

“อ้ายแห้ว เปิดกระเป๋าหยิบเงินมาให้ข้าสักหมื่นเถอะวะ ข้าจะฉีกแบงค์ให้พี่น้องชาวเชียงใหม่
ได้ชมเป็นขวัญตา”

เจ้าแห้ววางกระเป๋าใบนั้นลงบนร้านแผงลอยของแม่ค้าผักคนหนึ่งแล้วเปิดกระเป๋าออก ผู้ที่แล
เห็นธนบัตรใบละร้อย ซึ่งบรรจุอยู่ในกระเป๋าใบนี้จนเต็มเปี่ยมต่างอ้าปากหวอลืมหูลืมตาค้างไปตามกัน เจ้าแห้ว
หยิบธนบัตรใบละร้อยปึกหนึ่งออกมาจากกระเป๋านั้นแล้วยื่นส่งให้เสี้ยหงวน

“รับประทาน โปรดฉีกให้ส่ง่าผ่าเผยหน่อยนะครับ ฉีกให้สมศักดิ์ศรีของอาเสี้ยที่เป็นมหา
เศรษฐีคนเดียวในโลกที่กล้าฉีกแบงค์ทีละหมื่นสองหมื่นเช่นนี้”

เสี้ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ผ่นแผ้วขึ้นไปยังบนร้านแผงลอยของยายป้าคนหนึ่ง เขาชู
ธนบัตรใบละร้อยปึกใบเริ่มขึ้นเหนือศีรษะ แล้วหันมาพุกพืดกับนิกร ต่อจากนั้น อาเสี้ยกิมหงวนก็ร้อง
ตะโกนขึ้นด้วยเสียงหนักแน่นคล้ายกับเล่นปาหี่ และนิกรได้ทำหน้าที่บรรเลงล่อโก๊ะและกลองยาว เพื่อ
เรียกร้องประชาชนคนดูให้เข้าชมการฉีกแบงค์ของเขา

“พี่น้องชาวเชียงใหม่ทั้งหลาย”

นิกร “แผ่ง ๆ “

“ข้าพเจ้า อาเสี๋ยกิมหงวน ไทยแท้”

“ແ່ງ ໆ “

“นักฉีกเบ๊งค์อาชีพ”

“ແ່ງ ໆ “

“อ้าวจะฉีกให้ลือคุณเป็นขวัญตา”

“ແ່ງ ໆ ฉีกเสียที่ชีว้ย เมื่อยปากเต็มทนแล้ว แ่่ง ໆ “

กิมหงวนพยายามเก๊กหน้าให้เหมือนกับตัวจิ้ง

“ธนบัตรในมืออ้าวหมื่นบาทพอดี”

“ແ່ງ ໆ “

“แต่อ้าวยังนี่เสียตายอยู่”

“ปะแล้ว” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “ฉีกก็ฉีกเถอะไว้ย เงินหมื่นบาทคนอย่างแกขนหน้าแข้งไม่ร่วง
หออก”

อาเสี๋ยหวเหาะชอบใจ แล้วฉีกธนบัตรออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโปรยลงมายังพื้นดิน ท่ามกลาง
ความตื่นตระหนกตกใจของผู้ที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ บรรดาพ่อค้าแม่ค้าและผู้ที่ย้ายตลาดต่าง
วิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด อาเสี๋ยกั่มศีรษะโค้งคำนับคนดูรอบ ๆ ตัวเขา แล้วกระโดดลงมาจากร้านแผง
ลอยนั้น พยายามวางท่าให้สง่าผ่าเผย เพื่อให้สมกับที่เขาเป็นมหาเศรษฐีของประเทศไทย ชาวเชียงใหม่ที่
ได้เห็นการฉีกเบ๊งค์ของอาเสี๋ยกิมหงวนต่างเชื่อแล้วว่า อาเสี๋ยกิมหงวนเป็นมหาเศรษฐีจริง ๆ และคงจะมี
สติสัมปชัญญะไม่สู้จะดีนัก

เสี๋ยยังเดินเข้ามายกมือตบหลังเสี๋ยหงวนเบา ๆ

“ແ່ງແ່ງเหลือเกิน กันเชื่อว่าไม่มีมนุษย์คนใดในโลกนี้อีกแล้วที่จะกล้าฉีกเบ๊งค์ครั้งละหมื่นสอง
หมื่นได้เหมือนอย่างแก เดินต่อไปเถอะพวกเรา เราเย็นรวมกลุ่มกันอย่างนี้ ปิดทางจรรยาอันเสียหมดใคร ๆ
เขากำลังห้อมล้อมมองดูแกด้วยความตื่นเต้น กันจะพาแกไปเที่ยวให้ทั่วตลาด หลังจากนั้นเราก็จะนั่งรถไป
เที่ยวนอกเมือง”

ครั้นแล้ว เสี๋ยยังก็พาคณะพรรค ๔ สหาย พร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม กษ และเจ้าแห้วเดินแ่อว
ตลาดวโรรส ๔ สหายแปลกใจไปตามกันเมื่อได้แลเห็นผู้หญิงชายหมู่ และร้านจำหน่ายเนื้อสุกรนั้น
กว้างขวางใหญ่โตมาก มีกระจกเป็นฝา กั้น มีประตูเปิดทำด้วยกระจกอย่างแข็งแรง ป้องกันแมลงวัน
ตอม ตลาดวโรรสเป็นตลาดที่ใหญ่โตกว้างขวางและสะอาดเรียบร้อย ดีกว่าตลาดในกรุงเทพฯ บางแห่งเสีย
อีก

นิกรจูงมือติเรกพาเข้าไปหยุดยืนหน้าร้านแม่ค้าสาวคนหนึ่ง ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาของหล่อน
คล้าย ๆ กับสุชีลา นางสาวไทย นิกรทำตาทหาวนกับแม่ค้าสาวคนนี้และยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ขายอะไรหนู”

แม่ค้าสาวยิ้มเอียงอาย และตอบนอบน้อม

“ขายกระบองเจ้า”

ดร.ดิเรกสะดุ้งเฮือก

“ไปเถอะเว้ย อ้ายกร ลงขายกระบองละก็หมายความว่าเราอาจจะหิวแตกก็ได้”

นิกรหัวเราะเบา ๆ ซึ่มือลงไปที่ฟักทองสับซุบแป้งทอด แล้วบอกดิเรกว่า

“ทางเหนือ เขาเรียกขนมชนิดนี้ว่า กระบอง แก่ไม่ต้องตกใจ ชาวเชียงใหม่เป็นผู้ที่มีอัธยาศัยดี มาก รับรองว่าเมืองนี้ ไม่มีการแจกหมากแจกแค้นเหมือนกรุงเทพฯ แก่อยากกินอะไรบ้างล่ะ ช่วยอุดหนุน น้องสาวบ้างซี นี่...จิ้นส้ม แคนหมู ลาบ ไก่ย่าง กันรับรองว่าอาหารเหล่านี้สะอาดถูกอนามัย และราคาไม่แพง”

นายแพทย์หนุ่มสั้นศีรษะช้า ๆ

“กินป่ป่”

นิกรหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวกับแม่ค้าสาว

“พวกเรารับประทานอาหารมาแล้ว เอาไว้พรงนี้เข้าฉันจะมาอุดหนุนเธอ ซ้ออาหารของเธอไปกินกัน”

หล่อนไม่พูดว่าอะไร นอกจากยิ้มเล็กน้อย กิริยาท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู

เสียยังพาคณะพรรค ๔ สหาย เดินเที่ยวตลาดวโรรสจนรอบ และออกมาทางด้านถนนวิชนายนท์ ไม่ว่าคณะพรรค ๔ สหายจะย่างกรายไปทางไหน ใคร ๆ ก็พากันมองดูเป็นตาเดียว

ในที่สุด รถดอดจ์ตรวจการคันใหม่เอี่ยมของเสียยังก็พาคณะพรรค ๔ สหายแล่นไปตามถนนสายต่าง ๆ อย่างแจ่มจ้า

เสียหวนกล่าวถามเสียยังซึ่งเป็นผู้นำเที่ยว

“เฮ้ย.....ยังไวย จะพาพวกเราไปเที่ยวไหนวะ หรือจะไปเที่ยวในเมืองก่อน”

เสียยังยิ้มให้เสียหวน

“เที่ยวในเมืองก่อนก็ได้ สำหรับวันนี้กันตั้งใจว่าจะพาพวกเราไปเที่ยวห้วยแก้ว แต่ยังมีเวลาถมเถไป นั่งรถเที่ยวให้ทั่วเมืองเสียก่อน ถ้าแก่จะไปดูเขาทำเครื่องเงินเครื่องเงิน หรือการแกะสลักช้างไม้กันก็จะพาไปชมโรงงานแกะสลักของนายอินทร์ศรี ที่ประตูเชียงใหม่ หรือถ้าแก่ต้องการดูการทำหม้อเคลือบ กันก็จะพาไปดูที่บ้านประตูช้างเผือก”

ท่านเจ้าคุณปัจฉินิกร พุดเสริมขึ้น

“การเที่ยวชมเมือง ไม่ว่าจะป็นในเมืองหรือนอกเมือง พวกเราก็ควรจะได้รับความรู้ในทางประวัติศาสตร์หรือในทางโบราณคดีบ้าง เธอก็มาอยู่เชียงใหม่หลายปีแล้ว คงจะมีความรู้ดี ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเมืองเชียงใหม่”

คราวนี้เสียยังยิ้มแห้ง ๆ

“ผมเป็นพ่อค้าครับคุณอา ในเรื่องประวัติศาสตร์ของนครพิงค์ ผมไม่ได้สนใจเลย ผมรู้แต่เพียงว่าสินค้าของผมจะต้องขายมากกว่าต้นทุนจึงจะใช้ได้ ผมไม่ทราบจริง ๆ ครับ แม้กระทั่งว่าเชียงใหม่อยู่ไกลจากกรุงเทพฯ เท่าใดผมก็ไม่ทราบ”

“ป๊ะ” เจ้าคุณปัจฉินึก อุทาน “ยังงั้นการเที่ยวของเราก็ไม่ได้รับความรู้อะไรเลย เราเที่ยวแบบทัศนาก็ควรที่จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร อย่างน้อยเราควรจะต้องรู้ว่าผู้แทนราษฎรในจังหวัดนี้มีกี่คน การปกครองฝ่ายบริหารแบ่งออกเป็นกี่อำเภอ นักท่องเที่ยวที่จะต้องพยายามศึกษาหาความรู้จากการเที่ยว หาจ้างคนนำทางให้เราสักคนได้ไหมละหลานชาย เลือกเอาคนที่มีความรู้สักหน่อย”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“ไม่จำเป็นต้องจ้างหรอกครับคุณพ่อ ถ้าสงสัยอะไรเกี่ยวกับเมืองเชียงใหม่ถามผมได้ เพราะไม่มีอะไรในโลกนี้ที่ต๊อกริเรกไม่รู้”

พลอดหัวเราะไม่ได้ เขาหันมามองดูหน้านายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวว่า

“แกเป็นหมอ เป็นนักวิทยาศาสตร์ แกไม่ใช่ นักภูมิประวัติศาสตร์”

“ออไร...แต่กันเป็นคนไทย กันก็ต้องศึกษาหาความรู้ในเรื่องบ้านเมืองของเรา ซึ่งนครเชียงใหม่กันก็มีส่วนเป็นเจ้าของคนหนึ่ง ในฐานะที่กันเป็นคนไทย กันสามารถที่จะบอกแกได้ว่า นครเชียงใหม่เป็นเมืองที่มีภูเขาล้อมรอบ อยู่ห่างจากระดับน้ำทะเล ๑,๐๒๓ ฟุต และอยู่ไกลจากกรุงเทพฯ โดยระยะทางรถไฟ ๗๕๑ กิโลเมตร”

ทุกคนมองดู ดร.ดิเรก ด้วยความเลื่อมใส นิกรหัวเราะก๊าก

“แกพูดส่งเดชหรือว่าพูดตามความรู้ของแก”

นายแพทย์หนุ่มชักฉิว

“เป็นความจริง กันรับรองว่ากันมีความรู้ดีในเรื่องเมืองเชียงใหม่ เพราะกันเคยศึกษามาก”

เจ้าคุณปัจฉินึก กล่าวถามนายแพทย์หนุ่มคล้ายกับจะลองภูมิ

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นแกตอบพ่อชิวว่า เชียงใหม่มีพลเมืองเท่าไร มีพื้นที่เท่าใด และจงเล่าถึงประวัติศาสตร์ของนครเชียงใหม่ให้ฟังโดยสังเขป”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“พลเมืองของเชียงใหม่หรือครับ จากการสำรวจสามโนคริวเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ ปรากฏว่ามีพลเมืองประมาณห้าแสนสี่หมื่นคน แต่ปัจจุบันนี้มีประมาณเจ็ดแปดแสนคน ที่ยังอยู่ในท้องยังไม่ได้คลอดอีกก็ในราวสองหมื่นคนเป็นอย่างน้อย เชียงใหม่มีผู้แทนราษฎรสี่คน แบ่งการปกครองออกเป็นสี่สิบอำเภอกับสามกิ่ง พื้นที่ของจังหวัดนี้ ๒๔,๑๐๐ ตารางกิโลเมตร มีเขชนิดหน่อย ถ้าจะเอากันให้แน่ต้องรังวัดใหม่ พื้นที่ของเชียงใหม่ โดยมากเป็นที่ราบ เหมาะแก่การกสิกรรม ตัวเมืองใหม่นี้กว้างขวางกว่าเมืองเก่ามาก ตั้งอยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำพิงค์ แม่น้ำปิงหรือแม่น้ำระมิงค์นั่นเอง”

เจ้าคุณปัจฉินึก รู้สึกสนใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับชะโงกหน้ามาพูดกับคนขับรถของนายยัง

“เฮ้.....หยุดรถก่อน อ้ายหลานชาย”

ตลอดตรวจการคันใหม่เอี่ยมหยุดนิ่ง ริมถนนท่าแพข้างโรงพยาบาลนครินทร์สิริวงศ์ตามคำสั่งของเจ้าคุณปัจจุบันนี้

“หยุดรถทำไมครับคุณอา” พลถาม

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“อา กำลังสนใจ ในเรื่องประวัติศาสตร์ของนครเชียงใหม่ที่ดิเรกมันเล่าให้ฟัง รู้สึกว่าได้ความรู้ดี มาก ขอเวลาให้อาซักถามดิเรกสัก ๑๐ นาทีเถอะ หยุดประเดี๋ยวนะ” แล้วท่านเจ้าคุณก็หันมาถามนายแพทย์หนุ่มต่อไป “ดิเรกพอรู้สึกว่ามีความรู้ดีมากกว่าเดียว แกเล่าให้ฟังซิ ใครเป็นผู้สร้างเมืองเชียงใหม่”

ดิเรกหัวเราะ

“ไม่ใช่ผมหรอกครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ทำคายน

“รู้แล้วว่าไม่ใช่แก เท่าที่แกรู้ใครเป็นคนสร้างเมืองนี้”

คราวนี้ ดร.ดิเรกยิ้มแห้ง ๆ

“ผมเรียนประวัติศาสตร์จากอ้ายกรออีกทีครับ ลืมเสียแล้ว”

นิกรยืดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง พยายามวางท่าให้สมกับเป็นผู้มีความรู้ เขายกคิ้วให้พ่อตาของเขาแล้วกล่าวว่า

“คุณพ่อไม่ทราบหรือครับว่า ใครเป็นผู้สร้างนครเชียงใหม่”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ สิ้นศีรษะ

“ไม่รู้หรอก”

นิกรหัวเราะ แล้วพุดหน้าตาเฉย

“คุณพ่อไม่รู้แล้วผมจะไปตรัสรู้ได้อย่างไร”

“อูย” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ร้องลั่นแล้วหันมาทางนายพัชราภรณ์ “อาคิดว่าแกคงรู้แน่”

พลว่า “ก็รู้อย่างงู ๆ ปลา ๆ แหละครับ เท่าที่ผมทราบกษัตริย์ต้นวงศ์เม็งราย คือพระเจ้าเม็งรายมหาราชเป็นผู้สร้างมหานครเชียงใหม่ขึ้นราว พ.ศ. ๑๘๑๐ เศษ ตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่ระมิงค์ คูเมืองและซากกำแพงเมืองยังปรากฏอยู่ดังที่เราได้เห็นแล้ว”

นิกรชักอิจฉาพลที่รู้ดีกว่าเขา จึงพุดขึ้นทันที

“ชาวเชียงใหม่แต่เดิมมาจากไหน ตอบหน่อยซิอาจารย์”

พลหันมายิ้มให้นิกร

“ชาวเชียงใหม่หรือคนภาคเหนือ คือพวกไตมุงถอยร่นมาจากอาณาจักรไทยในตอนใต้ของทะเลจีน และได้ตั้งอาณาจักรขึ้นที่ลุ่มแม่น้ำโขง คืออาณาจักรโยนก คนไทยพวกไตมุงเหล่านี้ขนานนามตนเองว่าคนเมือง หรือคนไทยนั่นเอง”

นิกรค้อนควับ

“ทำไมแกถึงรู้ดีอย่างนี้ล่ะ”

“คนเรากล้าไม่เรียนก็ไม่รู้” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจุบันนี้ “สงสัยอะไรอีกถามผมได้ครับ”

“แกรู้ดีหรือ”

“บางทีก็ไม่รู้ครับ ผมกับอ้ายกรและอ้ายหงวนมีความรู้พอพืดพอเหวี่ยงกัน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ร้องบอกคนขับรถให้นำรถแล่นต่อไป แล้วท่านก็กล่าวถามเสียหงวนอย่าง
เป็นงานเป็นการ

“การศาสนา และการศึกษาของชาวเชียงใหม่เป็นอย่างไร”

เสียหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“ถามผมถึงขนาดนี้เชียวหรือครับ อ้า.....ผมจะอธิบายให้ฟัง ชาวเชียงใหม่ยอมมีเสรีภาพใน
การนับถือศาสนา เช่น พุทธศาสนา คริสเตียน โรมันคาทอลิก แต่โดยมากพลเมือง ๙๕ เปอร์เซ็นต์นับถือ
พุทธศาสนา ถึงเวลาอุปสมบท มีการอุปสมบทกันมาก เชียงใหม่มีวัดวาอารามถึง ๑,๐๐๕ วัด ภิภษ
สามเณรประมาณ ๗,๐๐๐ รูป การศึกษาของชาวเชียงใหม่อยู่ในเกณฑ์ดี แต่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษายังมี
น้อย เมื่อคืนนี้ผมนอนอ่านหนังสือเกี่ยวกับเมืองเชียงใหม่เล่มหนึ่งท่องมาได้แค่นี้ละครับ อย่าถามอะไรผม
อีกเลย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครวญ รวดจืดจางการผ่านประตูท่าแพออกไป และเลี้ยว
ซ้ายไปตามถนนรอบคูเมืองด้านนอก คณะพรรค ๔ สหาย ต่างได้ชมวัดวาอารามและกำแพงเมืองเก่า ๆ อัน
เป็นอนุสรณ์ของพระเจ้าเม็งรายมหาราชผู้สร้างนครเชียงใหม่

ในที่สุด ในราว ๙.๐๐ น. ดอดจืดจางการของเสียยังพาคณะพรรค ๔ สหายมุ่งตรงมายังดอย
สุเทพ และใกล้ดอยสุเทพเข้ามาทุกที ธรรมชาติสวย ความเพลินตาบนยอดดอยยังปกคลุมด้วยกลุ่มหมอกสี
ขาว ถนนมณีนพรัตน์จากในเมืองสู่ห้วยแก้วเป็นถนนลาดยางชั้นหนึ่ง ทางซ้ายมือเต็มไปด้วยคฤหาสน์งาม
ๆ เช่นเดียวกับบางกะปิ ต่อจากนั้นก็ถึงสนามบิน เมื่อรถแล่นมาถึงเชิงดอยคณะพรรค ๔ สหายของเราก็ได้
แลเห็นสวนพฤกษชาติงามตามาก ดอยสุเทพอยู่ห่างจากตัวเมืองเพียง ๖ กิโลเมตรเศษ

“ยังไวย” เสียหงวนกล่าวถามเกล่อเก่าของเขา “จากตีนเขาขึ้นไปบนวัดพระธาตุดอยสุเทพทาง
สะดวกดีหรือ”

เสียยังหันมาตอบกิมหงวน

“๑๑ กิโลเมตร ทางคดเคี้ยววนเวียนไปมาตามไหล่เขา วัดพระธาตุดอยสุเทพจากเชิงดอยหนึ่ง
กิโลเมตร รับรองว่าเมื่อขึ้นไปถึงยอดดอยแล้ว พวกเราจะหายใจเหนื่อยเหมือนกับต้นฤดูหนาว”

พลกกล่าวถามเสียยังว่า

“เราแวะห้วยแก้วก่อนไม่ดีหรือครับ ขากลับลงมาจากดอยจะได้ไม่ต้องเสียเวลาแวะ ผมไม่ได้
มาหลายปีแล้วจดจำอะไรไม่ได้เลย รู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างใหม่และแปลกตาสำหรับผม”

เสี่ยยังยิ้มให้นายพัชราภรณ์

“ครับ ไปห้วยแก้วกันก่อนก็ดีเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม เราจะต้องกลับไปรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านผมก่อน ๑๓.๐๐ น. “

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“เรื่องนี้สำคัญมากครับเสี่ยยัง คนเราถ้าท้องมันหิว ถึงจะเที่ยวกันอย่างไรก็ไม่สนุก ถ้าจะให้ดีผมว่ากลับไปกินข้าวกันก่อนแล้วมาเที่ยวห้วยแก้วไม่ดีหรือครับ”

ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“นี่มันเพิ่ง ๓ โมงครึ่งเท่านั้นเอง แกจะกินอาหารกลางวันได้ลงคอหรือวะกร”

การสนทนาสิ้นสุดเพียงเท่านี้ ดอจด์ตรวจการวิ่งไปตามถนนขึ้นสู่ยอดดอย ซึ่งถนนสายนี้แหละสำเร็จด้วยบารมีของพระครูบาศรีวิชัย ถนนกว้างประมาณ ๕ เมตร ซึ่งรถยนต์หลีกกันได้อย่างสบาย สภาพของถนนพอใช้ได้ บางตอนพื้นถนนขรุขระบ้าง

ขึ้นจากเชิงดอยเพียงครู่เดียวก็ถึงทางแยกไปห้วยแก้ว คนขับรถบังคับรถเลี้ยวซ้ายมือไปตามทางแคบ ๆ และสูงต่ำตามความลาดของภูเขา ลึกเข้าไปประมาณ ๒๐๐ เมตรเศษ ก็ถึงบริเวณห้วยแก้วอันรื่นรมย์

ดอจด์ตรวจการหยุดได้ร่วมเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คณะพรรค ๔ สหายกับเสี่ยยังได้พากันลงมาจากรถและเริ่มต้นถ่ายรูปกันอีก นิกรกล่าวกับพ่อตาของเขา

“ผมขอถ่ายรูปคุณพ่อสักรูปเถอะครับ”

เจ้าคุณยิ้มอวย ๆ

“ถ่ายเอาไปทำไมวะ”

“ผมจะลองกล้องของผมครับ เพิ่งซื้อมาใหม่ยังไม่ได้ถ่ายเลย ห้างเขารับรองว่ากล้องถ่ายรูปแบบนี้ถ่ายคนหัวล้านได้ดีมาก แสงสะท้อนบนศีรษะคนหัวล้านจะไม่ทำให้ภาพเสียเลย”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ แยกเขี้ยว ปรี๋เข้ามาจะเตะนิกร แต่นิกรวิ่งหนีไปเสียก่อน เสี่ยยังร้องบอกให้คนขับรถของเขาจัดแจงกลับรถให้เรียบร้อย แล้วเขาก็พาคณะพรรค ๔ สหาย กับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้วเดินลัดตรงไปยังห้วยแก้ว อันเป็นธารน้ำตกและอยู่ไม่ไกลจากรถเท่าใดนัก

ถึงแม้เป็นฤดูแล้ง แต่ธารน้ำตกก็ยังมีน้ำไหลซัดซ่าตลอดเวลา กระแสน้ำเหล่านี้ไหลบ่าลงมาจากยอดดอยสูงน้ำกระทบตหินเป็นหลឹบซอกและกระจายเป็นฝอยฟองไหลไปตามธรรมชาติอันคดเคี้ยว

อาเสี่ยกิมหงวนจ้องตาเขม็งมองดูห้วยแก้วด้วยความตื่นตื่นสนใจในความงามอันแสนประหลาด แล้วกิมหงวนก็อุทานขึ้นดัง ๆ

“โอ.....งามอะไรอย่างนี้ห้วยแก้วเอ๊ย ห้วยแก้ว.....ห้วยแก้ว.....งามเหมือนห้วยแก้วไม่มีผิด.....ยังมองก็ยิ่งเหมือนห้วยแก้ว”

“เฮ้” ดร.ดิเรกเอ็ดตะโร “แดดมันก็ไม่ได้ร้อนจัดนี่นะ อ้ายเสี่ยเมื่อไหร่ยังดี ๆ อยู่นี่นา”

กิมหงวนสะดุ้งแล้วหัวเราะ ยกกล้องถ่ายรูปขึ้นถ่ายภาพธารน้ำตกห้วยแก้ว เด็กนักเรียนหลายคนกำลังเล่นน้ำดำผุดดำว่ายกันอย่างสนุกสนานรอบ ๆ ห้วยแก้วเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นและชุ่มฉ่ำพุ่มไม้ หนุ่ม ๆ สว ๆ ชาวนครพิงค์ได้นัดมาพบกันและสนทนากันด้วยภาษารักของเขา ถ้าห้วยแก้วตั้งอยู่ในพระนครหลวงแล้ว นักจิ้งจอกทั้งหลายก็คงจะรำรวยไปตามกัน แต่ห้วยแก้วของเชียงใหม่ไม่เคยปรากฏว่ามี การจิ้งจอกเลย เพราะชาวเชียงใหม่เป็นผู้ที่มีวัฒนธรรมและศีลธรรมอันดีงาม ประกอบทั้งประชาชนชาวเมือง ได้ร่วมมือร่วมใจกันกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง คอยปราบปรามพวกคนร้ายอยู่เสมอ ผู้ร้ายในเชียงใหม่ไม่มี แต่ผู้ดีทั้งนั้น

พล พัทธราภรณ์ยืนกอดคอกับเสี้ยยั้งและมองดูธารน้ำตกด้วยพอใจและสนใจ เสี้ยยั้งกล่าวกับ พลว่า

“คุณมาเชียงใหม่เร็วไปหน่อย ถ้าคุณมากลางเดือนพฤษภาคมกระแสน้ำตกก็จะมากกว่านี้ และไหลแรงกว่านี้ และคุณจะได้เที่ยวงานนมัสการพระธาตุดอยสุเทพ ซึ่งคุณจะได้เห็นพี่น้องชาวลานนา ไทยนับจำนวนหมื่นบนดอยนี้ ชาวพุทธบริษัทเหล่านั้นได้หลังไหลมาจากดินแดนต่าง ๆ ทางภาคเหนือ ทั้งหมดด้วยจิตใจเลื่อมใสในบวรพุทธศาสนา”

เสี้ยยั้งทงวอนตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ยังไฉย”

เสี้ยยั้งทำคายนแล้วหันควับมาทางกิมหงวน

“ลื้อชื่อพ้ออีกแล้ว.....”

อาเสี้ยยั้งหัวเราะ

“ขอโทษทีลื้อไปไฉย นึกว่าแกชื่อยัง พาพวกเราไปเที่ยวให้รอบ ๆ ห้วยแก้วเถอะวะ ยืนอยู่ อย่างนี้ร้อนเหลือเกินสงสารคุณพ้อท่านเถอะ หมวกท่านไม่ได้เอามา แดดร้อนกบาลแดงแจ๋อย่างนี้ ประเดี้ยวท่านก็ปวดหัวแย”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ย่องเข้ามาหยุดยืนข้างหลังอาเสี้ยยั้งแล้วยกเท้าขวาเหยียดลูบแปถู ก้นกิมหงวนดังพับ

“นี่แน่ะ ทะลึ่งนัก คนอย่างแกชาวเหนือเขาเรียกว่าสะหลดเหมือนวอก”

อาเสี้ยยั้งหัวเราะก๊าก

“คุณอาที่พูดคำเมืองได้เหมือนกันหรือครับ”

“อ้าว.....ทำไมข้าจะพูดไม่ได้” แล้วท่านก็กล่าวกับคณะพรรค ๔ สหายเป็นภาษาไทยเหนือ “ไปทางพุ้นเตอะ”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“อี ฮี ขุนช้างคู้คำเมืองได้จืดไปจืดง่าว.....”

ดร.ดิเรกกระซิบกระซาบบอกนิกร

“อย่าสงสัยอะไรเลย คุณแม่ของประภาเป็นไทยเหนือมีภูมิลำเนาอยู่ลำพูน และเป็นเชื้อสายของเจ้าผู้ครองนครลำพูน คุณพ่อจึงพูดภาษาคำเมืองได้”

นิกรขมวดคิ้วแล้วกล่าวถามดิเรก

“คิงคู้คำเมืองได้บ่” นายแพทย์หนุ่มสิ้นศรัทธา

“ฮาฮู้บได้ ฮาฮู้บได้แต่อังกรีส แถมไทยกลางเสียด้วย” แล้วดิเรกก็หัวเราะ “ลำบากนักก็พูดภาษาไทยกลางกันเถอะวะ”

นิกรกระซิบกระซาบถามนายแพทย์หนุ่ม

“เฮ้ย พ่อตาภาษาไทยเหนือเขาว่าอย่างไรวะ”

ดร.ดิเรกอมยิ้ม

“พ่อตาก็คือ ป้อผัว”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“ลูกเขยล่ะ”

“ลูกเขย ว่าลูกจาย”

นายจอมทะเล้นพยักหน้ารับทราบ หันมาทางพ่อตาของเขา

“ป้อผัว มาหาลูกจายน้อยเตอะ”

ท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ยกมือทำวสะเอวแล้วหัวเราะหึ ๆ

“ทะเล้งจิบหายเลยมึง ไปแอ้วกของหน้อยรอบ ๆ ห้วยน้อ”

นิกรยกมือเกาศรัทธา

“ป้า.....ปักธรรณีสูบตาก”

“เฮ้ย” ดร.ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น “คนละเมืองเสียแล้วละโว้ย ที่แกพูดนะอิสาน”

“ว่าป้อ...” นิกรถาม

ดิเรกแยกเขี้ยว

“เอาเข้าให้มัน ผ่าไปสงขลาแล้ว นี่มันเชียงใหม่ว้อย”

คณะพรรค ๔ สหาย ต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน จากนั้นเสี่ยยังก็พาเดินเที่ยวรอบ ๆ บริเวณห้วยแก้วท่ามกลางแสงแดดร้อนแรง แต่ลมที่พัดโกรกตลอดเวลาช่วยบรรเทาความร้อนลงได้ สักครู่หนึ่งเสี่ยยังก็พาคณะพรรค ๔ สหายมาถึงธารน้ำไหลบนเนินเขา ซึ่งกระแสน้ำที่เกิดขึ้นนี้มาจากห้วยแก้วนั่นเอง

ทุกคนหยุดชะงักและจ้องตาเขม็งมองไปข้างหน้าด้วยความตื่นตื้นใจ ผู้หญิงสาวแต่งกายแบบชาวบ้านป่าคนหนึ่งกำลังจะทำอัฐิวิบัติกรรมตนเอง หล่อนสวมชิ้นผ้าและสวมเสื้อแขนยาวสีดำ ใบหน้างามแฉล้มซ้อถึงแม้ว่าหล่อนกำลังจะร้องไห้ มือถือมีดปลายแหลมยาวประมาณหนึ่งคืบ แม่สาวงามผู้นี้ทำปากหุบหีบ เงยหน้าขึ้นไปมองบนดอยสุเทพ แน่นอนละ หล่อนคงรำพันถึงความอาภัพของตนเอง และคงจะเนื่องมาจากความรักมากกว่าสิ่งอื่น ขณะนี้หล่อนกำลังตั้งสัตย์อธิษฐานขออำนาจคุณ

พระบรมชาติให้ช่วยดลบันดาลส่งวิญญาณของหล่อนไปสู่คติภพ ซึ่งทางตายนั้นเป็นทางสุดท้ายของหล่อน และเป็นทางออกที่ดีที่สุด

“น้องสาว” เสียงหวนตะโกนสุดเสียง “อย่า.....อย่าทำเช่นนั้น”

อาเสียงวิ่งตื้อเข้าไปหาหล่อน ความสิ้นของก้อนหินบนภูเขาทำให้กิมหงวนเสียหลักล้มลงกัน กระแทกพื้นหิน แต่แล้วเขาก็ลุกขึ้นวิ่งตรงเข้าไปหาสวน้อยนำสงสารคนนั้น

เสียงหวนรีบหลุดตัวลงนั่ง แอ้งมิดในมือหล่อนเหวี่ยงทิ้ง เขาจ้องตาเขม็งมองดูหล่อน เขาแปลกใจที่หญิงสาวผู้นี้ทาปากเขียนคิ้ว ทาปากสีนวลผิดปกติ แต่ก่อนที่เสียงหวนจะพูดว่าอะไร ชายฉกรรจ์คนหนึ่งก็พูดตั้งขึ้นข้างหลังเขา

“เสียหมด.....รอดตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วกว่าเมฆจะหมด คุณไม่ได้มีส่วนในการแสดงหนังเรื่องนี้เลย เสือกเข้ามายุ่งทำไม ปิดໄ໊.....”

เสียงหวนทำค้อย่น ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองดูชายหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งซึ่งแต่งกายเรียบง่าย และถือแฟ้มเอกสารเล่มหนึ่งอยู่ในมือ เสียงหวนยิ้มแห้ง ๆ

“เฮ้ะ เฮ้ะ นี่ถ่ายหนังกันหรือครับ”

ชายผู้นั้นจึ้นปาก

“ก็ถ่ายหนังนะซี ก่อนที่คุณจะแสดงตนเป็นวีระบุรุษ คุณก็น่าจะแหกตามองดูก่อน กล้องหนังตั้งอยู่ที่ข้างชะง่อนหินนั้นเห็นไหม แล้วก็พวกเรายืนอยู่ตั้งห้าหกคน เรากำลังถ่ายตอนนางเอกฆ่าตัวตาย คุณทะเล้งเข้ามาช่วยนางเอกเหล่านั้นเสียฟิล์มไปตั้งหลายฟุตแล้วจะทำอย่างไร”

กิมหงวนรีบลุกขึ้นยืนทำหน้าที่ครั้งยิ้ม ครึ่งแหย่ รู้สึกอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง แต่เมื่อกิมหงวนชำเลืองมองดูนางเอก เขารู้สึกพึงพอใจในรูปโฉมอันสคราญตาของศิลปินสาวผู้นี้

แล้วอาเสียงก็กล่าวกับผู้กำกับการแสดง

“ขอโทษ คุณกำลังถ่ายเรื่องอะไรไม่ทราบ”

ผู้กำกับการแสดงตอบห้วน ๆ

“เรื่องกุหลาบนครพิงค์ถูกทิ้งเมื่อเดี๋ยวนี”

“ไอ้โฮ ทำไมชื้อยาวเพี้ยนนักล่ะครับ”

“อ้อ บริษัทภาพยนตร์ของผมได้ถ่ายทำภาพยนตร์แบบแหวกแนว ไม่ต้องกรำให้ซ้ำกับใคร แม้แต่ชื่อเรื่องก็ต้องตั้งให้เก๋ ๆ อย่างนี้ กรุณาหลีกเลี่ยงไปเถอะครับ เราจะต้องรีเทคใหม่ ขึ้นซักซ้ำประเดี๋ยวมะข บังพระอาทิตย์ก็ถ่ายไม่ได้”

เสียงหวนหัวเราะ

“นี่ตอนจบใช้ไหมครับ”

“ครับ ถูกแล้ว พอนางเอกแทงตัวตายและกระโดดลงไปในน้ำก็ข่าววพอดี”

เสียงหวนนิ่งคิดอยู่สักครู่หนึ่ง

“เอาอย่างนี้ดีกว่าครับ อย่าเพิ่งให้มันจบเลยที่ถ่ายไว้เมื่อกี้เนี่ย ตอนที่ผมวิ่งเข้ามาช่วยนางเอกได้ ขอให้เป็นเรื่องในหนังก็แล้วกันเพิ่มตัวละครอีกตัวคือผม ผมได้ช่วยนางเอกไว้ไม่ให้ตาย และผมได้ติดตามไปฆ่าอ้ายหนุ่มผู้เป็นเหตุให้นางเอกฆ่าตัวตาย ผมจะยิงกับมันตัวต่อตัว และผมจะซกมันอย่างเซนก็ได้ ค่าใช้จ่ายในการถ่ายทำต่อไปผมจะออกให้ก็ได้”

ผู้กำกับการแสดงอดหัวเราะไม่ได้

“เท่าที่เราถ่ายทำตามต้นฉบับนี้ เราก็กลัวว่าจะไม่มีคนดูอยู่แล้ว ขึ้นแทรงแทรงบทของคุณเข้าไป ผมรับรองว่าไม่มีใครเขายอมให้เข้าฉายตามโรงของเขาหรอก”

เสียงหวนอมยิ้ม

“ก็จะแปลกอะไรครับ เมื่อเข้าโรงใหญ่ไม่ได้ ฉายตามงานวัดก็ได้ ผมทราบว่ามีงานภูเขาทอง มีแม่ เพราะเขาบูรณะซ่อมแซมเสร็จแล้ว เอาน่า.....ขอให้ผมเล่นหนังด้วยคนเถอะครับ”

ผู้กำกับการแสดงถอนหายใจหนัก ๆ ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไรเสียงแซ่ซ้องตะโกนมา

“ว่ายังไงไว้ยู่ผู้กำกับ จะถ่ายหนังหรือจะคุยกัน”

ผู้กำกับการแสดงยกมือตอบว่าอาเสียบ่า ๆ

“กรุณาออกไปให้พ้นจากที่นี่หน่อยเถอะครับ ผมมันไม่เหมือนกับคนอื่น เวลาโมโหขึ้นมาไม่ค่อยจะยังคิดอะไร เมื่อกี้เนี่ยผมแจกหมากใครคนหนึ่ง แล้วหมอนั้นเข้ามายืนอยู่หน้ากล้อง ขอร้องก็แล้ว ไล่ก็แล้วไม่ยอมออก ผมก็เลยกระแทกหน้าเข้าบ่า ๆ ลงไปนอนแก๊งค์งัดตุตโต่งแล้วลุกขึ้นวิ่งไม่รู้ทางไป”

เสียงหวนทำหน้าที่กระเรียกระวาดขอบกล เขาพาตัวเดินกลับไปหาคณะพรรคของเขา นิกรหัวเราะงอหาย

“ยังไม่วะ วีรบุรุษ เขาถ่ายหนังเห็นอยู่ทนโท่ เสือกวิ่งเข้าไปช่วยเขาได้ ผู้หญิงที่ไหนวะจะมาฆ่าตัวตายในที่มีคนพลุกพล่านเช่นนี้”

คณะพรรคสี่สหายพากันมองดูเขาถ่ายทำภาพยนตร์กันสักครู่หนึ่งท่านเจ้าคุณปัจจุบันก็ กล่าวขึ้นว่า

“ขึ้นไปบนดอยเถอะวะ ขึ้นไปนมัสการพระธาตุนบนดอยเขาดีกว่า เราเสียเวลาอยู่ที่ห้วยแก้วนานแล้ว ตอนบ่ายเรายังไปเที่ยวสันกำแพงอีกตามแผนการณ์ของเรา”

คณะพรรคสี่สหายเห็นพ้องด้วย เสียบ้างพ่อเลี้ยงหนุ่มได้พาคณะพรรคสี่สหายย้อนกลับไปยังที่ ๆ รถดอดจ์ตรวจการของเขาจอดคอยอยู่

การเดินทางจากห้วยแก้วขึ้นสู่ยอดดอยสุเทพนั้นเต็มไปด้วยความครึกครื้นรื่นเริง เมื่อพ้นจากทางห้วยแก้ว ดอดจ์ตรวจการก็เลี้ยวซ้ายมือแล่นไปตามถนนขึ้นสู่ยอดดอย สูงขึ้นไปและสูงขึ้นไปจากพื้นดินตามลำดับ มองแลเห็นทิวทัศน์เบื้องหลังอย่างถนัด ถนนขึ้นสู่ยอดดอยวกเวียนไปมาตามไหล่เขา และแล้วเสียบ้างก็ให้คนขับรถของเขาหยุดรถที่สถานที่สำคัญแห่งหนึ่ง เขาอธิบายให้คณะพรรคสี่สหายทราบ

“นี่แหละครับวังบัวบาน ลงไปเที่ยวสักครู่ดีไหมครับ”

พลว่า

“แต่ดร้อนเหลือเกินเสีย ผมคิดว่าเราขึ้นไปยอดดอยดีกว่า วังบัวบานนี้ไซ้ใหม่ล่ะครับที่มีประวัติเล่ากันว่าผู้หญิงสาวชื่อบัวบานมากระโดดน้ำตายที่นี่”

เสี่ยยังพยักหน้ารับรองว่าเป็นความจริง

“ครับ ถูกแล้ว บัวบานเป็นลูกสาวของแม่เฒ่าบัวเขียว หล่อนมีอายุยี่สิบปี และมีอาชีพเป็นครูประจำบาลแห่งหนึ่ง ตามประวัติเท่าที่ผมได้ทราบมาจากภูว บัวบานได้รักใคร่อยู่กับข้าราชการฝ่ายปกครองคนหนึ่งที่มีตำแหน่งเป็นปลัดอำเภอ รักกันไปรักกันมาเกิดท้องขึ้น เจ้าหนุ่มไม่ยอมรับว่าหล่อนท้องกับเขา บัวบานได้รับความเศร้าโศกเสียใจแล้วอับอายขายหน้าก็เลยตัดสินใจฆ่าตัวตายที่นี่ ความจริงแต่ก่อนนี้เขาเรียกว่าวังกุลาครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวถามอย่างเป็นทางการ

“วังกุลาเป็นยังไง”

เสี่ยยังหันมายิ้มให้เจ้าคุณ

“กุลาหมายถึงฝรั่งครับ จะเป็นชาวยุโรปหรืออเมริกันก็ได้ แต่เดิมชาวเหนือเรียกฝรั่งว่ากุลา พวกกุลาเคยมาฆ่าตัวตายที่วังบัวบานนี้ เขาเลยเรียกว่ากุลา เลยเปลี่ยนชื่อเป็นวังบัวบานหลังจากที่แม่สาวงามมาฆ่าตัวตาย”

ตลอดจรรยาการของเสี่ยยังออกแล่นต่อไป สักครู่หนึ่งก็เลยผ่านผาเงินอันเป็นที่พักร้อนร่มเย็นที่สุดและในที่สุดคณะพรรคสี่สหายก็เดินทางขึ้นมาถึงเชิงบันไดพญานาคอันดับสุดท้าย

ทุกคนพากันเดินลงจากรถและแวะเข้าไปนั่งในร้านจำหน่ายเครื่องดื่มซึ่งเป็นร้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง คณะพรรคสี่สหายได้ดื่มน้ำอัดลมกันคนละขวด นิกรคนเดียวดื่มถึงสี่ขวด หลังจากนั้นก็พากันออกจากร้านเครื่องดื่มเดินขึ้นบันไดพญานาค ซึ่งมีคันบันไดรวมทั้งหมดเกือบ ๓๐๐ ขั้น และมีชั้นบันไดเป็นระยะ ๆ

เมื่อขึ้นมาถึงตอนกลางบันได ทุกคนรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งแข่งขาแทบจะหลุด เจ้าคุณปัจฉินึกฯเหน็ดเหนื่อยมากที่สุดเพราะท่านมีอายุชราภาพมากแล้ว ถึงกับขอร้องให้หยุดพักก่อน คณะพรรคสี่สหายนั่งพักผ่อนทอดสายตามองไปทั่วบริเวณ บันไดที่กล่าวนี้มีความลาดชันมาก รวบบันไดทั้งสองข้างเป็นตัวพญานาค หัวของพญานาคอยู่ที่โคนบันไดเป็นรูปพญานาคสามหัว และส่วนปลายหางของพญานาคจดกับประตูเข้าวัดพระธาตุพอดี้

“โอ๊ย ท่านเจ้าคุณร้องอุทานเสียงหนัก ๆ เมื่อยเหลือเกินไว้อ้ายกร แกช่วยให้พอดาชี้หลังแกขึ้นไปบนวัดได้ไหมวะ”

นายจอมทะเล้นทำหน้าที่ชอบกล

“มันจะดีที่... ขึ้นชื่อผมเราก็ร่วงลงไปคอหักตายด้วยกันเท่านั้น รูปร่างคุณพ่อเหมือนกับคิงคองจะมาขี่ผมได้อย่างไรกัน แข็งใจเดินขึ้นไปอีกสักครู่เถิดครับ จวนจะถึงแล้ว คุณพ่อก็เคยเป็นนายทหารมาก่อนจะอดทน”

ท่านเจ้าคุณฝันหัวเราะ

“พ่อแก่แล้วโวย พวกแกยังหนุ่มแน่นยังบ่นว่าเมื่อไปตามกัน ที่จริงอากาศบนนี้เย็นสบายมากลมที่พัดมาถูกตัวเรารู้สึกว่าหนาวเล็กน้อยคงจะเป็นเพราะอยู่สูงนั่นเอง พ่อจำได้ว่าบนยอดภูกระดึงก็มีความร่มเย็นเช่นนี้”

ครั้นแล้วคณะพรรคสี่สหายก็พากันขึ้นบันไดพญานาคต่อไป เสียหวงกับเจ้าคุณปัจจุบันก็อยู่ล้าหลังเพราะความเมื่อย เจ้าคุณปัจจุบันก็ ถึงกับคลานขึ้นมาตามขั้นบันได

ในที่สุด ทุกคนก็พ้นขั้นบันไดเข้าสู่บริเวณวัดพระธาตุนบยอดดอยสุเทพ ต่างคนต่างยอมรับว่าการขึ้นบันไดมาวันนี้มีความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียไปตามกัน แต่ก็มีจิตใจชื่นบานที่จะได้นมัสการพระบรมธาตุและพระพุทธรูป

เสี่ยยังพาคณะพรรคสี่สหายเดินเที่ยวชมปูชนียสถานต่าง ๆ รอบพระอุโบสถ ทุกคนได้แลเห็นรูปปั้นของพระฤาษีและรูปช้างป้าน คณะพรรคสี่สหายได้ให้เสี่ยยังถ่ายรูปรวมกันเบื้องหน้าระฆังยักษ์หลังจากนมัสการรูปปั้นของพระครูบาศรีวิชัยแล้ว

ดร.ดิเรก ได้ถ่ายภาพงาม ๆ ไว้หลายภาพด้วยกล้องถ่ายภาพขนาดเล็กของเขา เจ้าคุณปัจจุบันก็เดินเข้ามาหยุดยืนข้างนายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวถามเบา ๆ

“พ่อคิดว่าพระเจดีย์องค์ใหญ่สี่ทองที่เราเห็นนั่นแหละคงเป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธรูปเจ้า พระเจดีย์องค์นี้สวยงามมาก”

“อ้อ... คุณพ่อทราบไหมครับว่าใครเป็นผู้อัญเชิญพระบรมธาตุมาประดิษฐานที่นี่”

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้ง ๆ

“พ่อไม่รู้หรือแกช่วยเล่าให้พ่อฟังหน่อยสิ”

นายแพทย์หนุ่มมองดูพระสถูปเจดีย์ด้วยความสนใจแล้วเขาก็กล่าวว่า

“ตามตำนานของพระบรมธาตุปรากฏว่าพระบรมสารีริกธาตุนี้ได้อัญเชิญมาจากกรุงสุโขทัยราว พ.ศ. ๑๙๐๐ ต่อมา พ.ศ. ๑๙๒๗ พระเจ้าก็อนาจักรัตริย์องค์ที่แปดแห่งราชวงศ์เม็งรายได้เชิญพระบรมธาตุขึ้นมาไว้บนพระสถูปเจดีย์องค์นี้ คือนำพระบรมธาตุออกจากนครพิงค์ทางประตูสวนดอกบุกป่าฝ่าดงมาจนถึงดอยสุเทพ และพยายามขึ้นมาจนถึงยอดดอย เมื่อช้างศึกได้นำพระบรมธาตุมาถึงที่นี่ ช้างเผือกนั้นก็ได้รับความเหน็ดเหนื่อยถึงแก่การกิริยา พระเจ้านาก็ได้ทรงสร้างพระสถูปเจดีย์บรรจุพระบรมธาตุไว้ซึ่งต่อมาทุกวันเพ็ญเดือนหกได้มีงานฉลองพระบรมธาตุที่นั่นเป็นงานสำคัญประจำปีจนกระทั่งทุกวันนี้”

เจ้าคุณปัจจุบัน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แกนี่ทำไมถึงรอบรู้ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่างวะดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ

“นั่นนะซีครับ ท่านมหาราชาจันทกุมารเคยรับสั่งว่า ผมเป็นสัตย์บุญผู้รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง คนเราถ้าอยากรู้ก็ต้องเรียนซีครับ ถ้าไม่เรียนก็ไม่รู้ ผมเองนอกจากจะเป็นนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่แล้ว ผมยังเป็นนักประวัติศาสตร์ยอดเยี่ยมคนหนึ่งของประเทศไทย ผมสามารถจะเรียนให้คุณพ่อทราบ ว่า คนงานที่สร้างพระสถูปเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุนี้มีกี่คนและชื่ออะไรบ้าง คนนั้นมีเมียชื่ออะไรและมีลูกชื่ออะไรและนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ผมเรียนซึ่งขนาดนี้เลย”

“พอแล้ว” เจ้าคุณพุดเสียดหัวเราะ “รู้มากไปแล้ว”

เสียดยังพาพลนิกรเสียดหงวนและเจ้าแห้วเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบันฯ และดร.ดิเรก แล้วชวนขึ้นไปบนสถูปเจดีย์ซึ่งรอบ ๆ พระเจดีย์นั้นเป็นพระวิหารอันกว้างใหญ่และรื่นรมย์มาก ทุกคนได้ถอดรองเท้าไว้ข้างประตู คณะพรรคสี่สหายต่างได้มีโอกาสนมัสการพระพุทธรูปองค์ใหญ่ในโบสถ์ พุทธมามกะชนหลายสิบคนได้มาประชุมกัน ณ ที่นี้โดยไม่มีกำหนดหมายกัน กลิ่นธูปและควันเทียนหอมตลบ

ขณะนี้ทางการกำลังบูรณะซ่อมแซมพระเจดีย์อันเป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เจ้าหน้าที่ทางวัดจึงประกาศห้ามให้คนนมัสการพระบรมธาตุในระหว่างที่ช่างกำลังซ่อมแซมเพราะจะทำให้พวกช่างทำงานไม่สะดวก คณะพรรคสี่สหายจึงได้แต่นมัสการพระบรมธาตุริมรั้วพระสถูปเจดีย์นั้น

คณะพรรคสี่สหายได้ใช้เวลา ๑ ชั่วโมง พักผ่อนอยู่ในบริเวณวัดพระธาตุ นิกรนำแซนวิชที่เตรียมมาออกเลี้ยงเพื่อน ๆ ของเขาซึ่งทำให้ทุกคนแปลกใจไปตามกัน และปรากฏว่าแซนวิชนี้นิกรได้ซื้อรองให้ภรรยาของเสียดยังเตรียมไว้ให้เขา

ในที่สุด เสียดยังก็พาคณะพรรคสี่สหายเดินทางออกจากวัดพระธาตุลงบันไดพญานาค และขึ้นรถยนต์ลงมาจากยอดดอยป่าโยมหน้ากลับเข้าไปในเมืองเพื่อรับประทานอาหารกลางวันกัน

บ่ายวันนั้นเอง

ต๊อดจ้ตตรวจการของเสียดยังก็พาคณะพรรคสี่สหายเดินทางออกจากบ้านถนนมณีรินทร์ย้อนเข้ามาในเมือง เข้ามาสะพานนวัตน์มุ่งตรงไปยังอำเภอสันกำแพงซึ่งอยู่ห่างจากนครพิงค์ประมาณ ๑๓ ก.ม. และใช้เวลาเดินทางไม่ถึงครึ่งชั่วโมง สันกำแพงเป็นอำเภอเล็ก ๆ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดเชียงใหม่ เสียดยังได้พาคณะพรรคสี่สหายเดินเที่ยวชมร้านตลาดซึ่งที่นี่มีหมู่บ้านหนาแน่นพอสมควร และเสียดยังรู้จักกับชาวสันกำแพงส่วนมากเนื่องจากเป็นนักธุรกิจด้วยกันและมีการติดต่อกันมานานแล้ว

คณะพรรคสี่สหายได้มีโอกาสชมโรงงานทอผ้า และทำร่มหลายแห่ง กรรมกรทอผ้าและทำร่มล้วนแต่เป็นผู้หญิงและมักจะเป็นสาวในวัยรุ่น ตะละคนแฉล้มแซมซ้อย อย่างซื่อที่สุดก็ขนาดนางสาวไทย เจ้าของและผู้จัดการโรงงานเหล่านั้นได้ต้อนรับคณะพรรคสี่สหายเป็นอย่างดี

อาเสียดกิมหงวน สั่งซื้อผ้าชิ้นใหม่และชิ้นยกรวมเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเขาได้ชำระเงินให้เรียบร้อย และขอให้เจ้าของร้านส่งผ้าชิ้นเหล่านี้ไปที่กรุงเทพฯ คณะพรรคสี่สหายได้มีโอกาสรู้จักนางสาวเชียงใหม่ประจำปี ๒๔๙๗ ซึ่งมีเอวบางร่างน้อยและสวยมาก ร้านขายผ้าของเธอเป็นร้านที่หูหว่านแห่งหนึ่ง

ในสันกำแพง นวลอนงค์ แก้วญานะ สวยและน่ารักมาก นอกจากนี้ยังสุภาพอ่อนหวานปราศจากการเย่อหยิ่งถือตัว

คณะพรรคสี่สหายเดินทางกลับเชียงใหม่ในเวลา ๑๖๐๐ น.เศษ ซึ่งการท่องเที่ยวได้สิ้นสุดลงสำหรับวันนี้ ทุกคนอ่อนเพลียไปตามกัน แต่ก็ได้รับความสนุกสนาน และได้ความรู้จากการเที่ยวนครเชียงใหม่โดยทั่วหน้ากัน

วันต่อมา

พอตะวันสลาย รถดีดจ์ตรวจการของเสียยังก็พาคณะพรรคสี่สหายมาปรากฏตัวขึ้นที่นครลำพูนซึ่งอยู่ห่างจากนครพิงค์เพียง ๒๕ กิโลเมตร ตามโครงการท่องเที่ยวในวันนี้ คณะพรรคสี่สหายจะเที่ยวลำพูนและป่าซาง และตั้งใจจะไปเยี่ยมมวลสวาทของนางสาวไทย และดาวรุ่งแห่งป่าซางผู้มีอัธยาศัยอันดีงามและต้อนรับอาคันตุกะด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต

นครลำพูนอยู่ทางทิศใต้ของจังหวัดเชียงใหม่ ดอด้ตรวจการเดินทางจากเชียงใหม่มาตามถนนลำพูน ผ่านอำเภอสารภิดินแดนของคนสวยและอุดมไปด้วยลำไยกะโหลก ลิ่นจี่ที่มีรสหวานชื่นใจ ถนนสายลำพูนเป็นถนนลาดยางเรียบร้อย สองฟากถนนมีต้นยางขึ้นเป็นระยะ ๆ เจ้าหน้าที่ของกรมทางได้ถากเปลือกต้นยางที่โคนต้นออกเป็นช่องสี่เหลี่ยมและใช้สีขาวทาช่องนั้นเพื่อให้ยอดยานพาหนะได้สังเกตเห็นเวลากลางคืน

จากเชียงใหม่ถึงลำพูนใช้เวลาเดินทางเพียงครึ่งชั่วโมง

เมื่อรถเข้าเขตจังหวัดลำพูน คณะพรรคสี่สหายก็ขอร้องให้นายแพทย์หนุ่มบรรยายถึงเรื่องนครลำพูนให้ฟัง

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอาย ๆ แล้วกล่าวถ่อมตัว

“กันไม่สู้จะรู้อะไรมากมายนักหรือก รู้อย่างงู ๆ ปลา ๆ เท่านั้น”

พลว่า

“แต่ถึงอย่างไรแกคงมีความรู้ดีกว่าพวกเรา อธิบายให้เราฟังสักนิดหน่อยเถอะ”

ดร.ดิเรกนิ่งอึ้งไปสักครู่แล้วก็กล่าวว่า

“นครลำพูนหรือหริภุญชัย เป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งในลานนาไทยนี้เมื่อครั้งกระโน้น ลำพูนเป็นราชธานีของหริภุญชัย ภายใต้การปกครองของกษัตริย์มอญซึ่งทรงพระนามว่าพญาธิบา จากตำนานของเมืองนี้กล่าวกันว่า ผู้สร้างเมืองลำพูนเป็นพระฤๅษีสององค์ด้วยกัน คือสุกกพันธฤๅษีองค์หนึ่ง และวาสุเทพฤๅษีอีกองค์หนึ่ง ทั้งสองพระองค์ได้ช่วยกันสร้างนครลำพูนขึ้นในราว พ.ศ. ๑๒๐๐ เมื่อสร้างเมืองเสร็จพระฤๅษีทั้งสองพระองค์ก็ทรงแต่งตั้งให้ขุนนางผู้ใหญ่เป็นผู้จำเริญพระราชสาส์นไปถึงพระเจ้าลพราชแห่งกรุงละโว้ทูลขอพระราชธิดาของพระเจ้าลพราช ซึ่งมีพระนามว่าพระนางจามเทวีให้มาครองเมืองลำพูน พระเจ้าลพราชก็ทรงอนุญาต ขณะที่พระนางจามเทวีเสด็จมาครองเมืองลำพูนนั้น พระนางกำลังอยู่ในระหว่างทรงพระครรภ์ แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นพระสวามีของพระนาง”

นิกรจึยปากลั่น

“สนุกไว้ย เรื่องนี้โลดโผนตื่นเต้นดีเหลือเกิน”

นายแพทย์หนุ่มหันมาทางนายจอมทะเล้น

“เปล่า.....ไม่ใช่เรื่องโลดโผนเลย กันกำลังเล่าเรื่องตำนานเมืองลำพูนให้ฟัง”

นิกรลืมตาโหลง

“นั่นแหละ มันเป็นเรื่องที่โลดโผนยิ่ง โลดโผนตอนที่แกบอกว่พระนางทรงพระครรภ์ แต่ไม่ปรากฏว่ใครเป็นพระสวามีของพระนาง เรื่องนี้ต่อไปข้างหน้าต้องรอบกันใหญ่”

เจ้าคุณปัจฉนึยก เอื้อมมือเขกบาลนิกรดั่งเป๊ก

“ถ้าไม่อยกฟังก็อย่าขัดคอเขา” แล้วท่ำนก็หันมาทางดิเรก “แล้วยังงั”

ดร.ดิเรกเล่าต่อไป

“พระนางจามเทวีครองเมืองลำพูนได้ไม่กี่เดือนก็คลอดพระโอรสฝาแฝด”

เสี่ยหงวนพุดเสริมขึ้นทันที

“เลยส่งไปผ่าตัดที่อเมริกา”

ดิเรกหันควับมามองดูอาเสี่ย

“เดี๋ยวลบตกรถเลย อย่าขัดคอซีไว้ย”

เสี่ยหงวนรีบยกมือไหว้นายแพทย์หนุ่ม

“ล้อเล่นนิดหน่อยน่า ทำใจน้อยเป็นหมาไปได้ แล้วยังงัวะ ฟังแกเล่าได้ความรู้ดีเหมือนกัน”

นายแพทย์หนุ่มเล่าตำนานเมืองลำพูนต่อไป

“พระนางจามเทวี.....”

นิกรยกมือขวาชูขึ้นเหนือศีรษะ

“อาจารย์ยะ ผมสงสัย ขอลถามอะไรหน่อยได้ไหมยะ”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วย่น

“สงสัยอะไร”

นิกรพุดพलगหัวเราะพलग

“เจ้าแม่จามเทวีทำไมถึงชื่ออย่างนั้นล่ะยะ”

“อย่าไปรู้เลย” ดิเรกตวาด “พระราชบิดาของเธอทรงตั้งให้อย่างนั้นนี่นา”

นิกรหัวเราะหน้าเป็นเช่นเคย

“กันจะบอกให้ พระนางจามเทวีเมื่อยังทรงเป็นเด็กอยู่นั้นพระองค์เป็นหวัดบ่อย ๆ และทรงพระจามตลอดวัน เสด็จพ่อจึงตั้งพระนามว่จามเทวี แปลว่หญิงผู้ชอบจามหรือหญิงจามเสมอ”

อาเสี่ยชะงอกหน้ามาทางนิกรแล้วยกมือขวาเขกบาลนายจอมทะเล้นดั่งสนั่น

“นี่แน่ะ ประวัติศาสตร์ตอนนี้มันอยู่นอกไปปก เขาไม่ได้พิมพ์ไว้ในเล่ม แกมันช่างแปลดีนัก”

พลกล่าวกับ ดร.ดิเรกอย่างเป็นทางการ

“เล่าต่อไปเถอะเพื่อน กันสนใจในเรื่องนี้มาก แล้วยังไง”

ดิเรกว่า

“พระนางจามเทวีได้คลอดพระโอรสฝาแฝดสองพระองค์ ซึ่งทรงพระนามว่ามหันตยศและอนันตยศ เมื่อพระกุมารทั้งสองเติบโต พระนางจึงมอบราชสมบัติให้เจ้าชายมหันตยศครองนครลำพูน แล้วพระนางได้เสด็จไปสร้างเมืองลำปางให้เจ้าชายอนันตยศได้ครองราชสมบัติอยู่ที่นั่น พระนางจามเทวีสิ้นพระชนม์เมื่อพระองค์มีพระชนม์มาได้เก้าสิบสองปี พระราชโอรสทั้งสองได้สร้างสถาปัตยกรรมพระอิฐไว้เรียกว่า “สุวรรณมาจังโกฏิเจดีย์” ซึ่งชาวเมืองเรียกกันว่า “กู่กุด” ประเดี๋ยวพวกเราคงจะได้เห็นกู่กุดที่กล่าวนี้ นครลำพูนมีกษัตริย์สืบเชื้อสายจากพระเจ้ามหันตยศมาหลายพระองค์ จนกระทั่ง พ.ศ. ๑๓๐๐ เศษ นครลำพูนก็ต้องเสียเมืองให้แก่พระเจ้ามโกลก และหลังจากนั้นพระเจ้าแผ่นดินในราชวงศ์อื่นก็ได้ครองนครลำพูนสืบมาจนถึงรัชสมัยของพญาธิบา ในที่สุดลำพูนก็ต้องเป็นเมืองขึ้นของพระเจ้าเม็งราย พ.ศ. ๑๔๐๐ เศษ ประวัติของนครลำพูนนี้มีอยู่มากมาย ถ้าอยากจะรู้จักไปหาอ่านเอาที่หอสมุดแห่งชาติ กันจำได้เพียงแค่นี้เอง”

เสียงหัวเราะของคณะพรรคสี่สหายดังขึ้นอย่างครื้นเครง

ดีดัดตรวจการแล่นผ่านศาลากลางไปตามถนนสายตรงอันยาวเหยียดซึ่งสองฟากทางเต็มไปด้วยอาคารบ้านเรือนและร้านค้า นครลำพูนเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่สงบเงียบ ความเจริญรุ่งเรืองของลำพูนไม่อาจจะเทียบเท่านครเชียงใหม่ได้ มีถนนสายสำคัญอยู่เพียงสายเดียว

คณะพรรคสี่สหายได้แวะชมวัดพระธาตุ และได้นมัสการพระบรมธาตุหรืออุษยอันเป็นปูชนียสถานสำคัญที่สุดของนครลำพูน ต่อจากนั้นก็เข้าชมพระเจดีย์ศรีเชียงใหม่ และมีการถ่ายรูปกันหลายต่อหลายภาพ

ดีดัดตรวจการของเสี้ยยังออกจากวัดพระธาตุหรืออุษยเดินทางมุ่งตรงไปยังป่าช้าถิ่นที่อยู่ของนวลสวาท และเป็นถิ่นสาวงามซึ่งเสี้ยยังรับรองว่าป่าช้าเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยหญิงสาวที่มีรูปโฉมสคราญตาเยี่ยง นอกจากนวลสวาท ลังกาพินธุ์ รองนางสาวไทย พ.ศ. ๒๔๙๖ แล้ว ยังเป็นถิ่นที่อยู่ของจันทร์งาม ไชยแสน ผู้ครองตำแหน่งนางสาวลำพูนแห่งปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ด้วย

ในที่สุด รถดีดัดคันใหญ่ก็แล่นมาถึงถิ่นที่อยู่ของนวลสวาท ลังกาพินธุ์ เสี้ยยังลงรถหายเข้าไปในบ้านหลังนั้นซึ่งเป็นตึกสองชั้นขนาดเล็กและมีรั้วรอบขอบชิดเป็นบริเวณ คณะพรรคสี่สหายรออยู่ในรถอย่างกระสับกระส่าย ทุกคนใคร่จะได้เห็นโฉมหน้าของนวลสวาทซึ่ง ๔ สหายของเราเคยร้องตะโกนเชียร์เสี้ยยังแหบเสี้ยยังแห่งในคืนที่นวลสวาทได้ปรากฏโฉมหน้าบนเวทีประกวดนางสาวไทย และทุกคนรู้สึกพึงพอใจในความงามของนวลสวาทมาจนทุกวันนี้

เสี้ยยังกลับออกมาด้วยสีหน้าเศร้าสร้อยผิดปกติ เขาตรงเข้ามาหยุดยืนที่รถแล้วก็พูดขึ้นว่า

“โชคร้ายเหลือเกินพวกเรา คุณนวนลสวาทไปกรุงเทพฯ ด่วนวานนี้เอง และไปขึ้นรถที่เชียงใหม่ เสียด้วย”

อาเสี้ยกิมหงวนจื๋ยปาก

“อุตส่าห์เดินทางมาหาทั้งที่ไม่ยกได้เห็น น่าเสียตายมาก”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ พุดขึ้นบ้าง

“เราย้อนกลับไปเที่ยวลำพูนก็แล้วกัน อาอยากจะชมโรงงานทอผ้าและอยากจะได้เห็นปูชนียสถานวัตถุ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“กลับก็กลับครับ อย่างไรก็ตาม เราจะต้องกลับไปดูมวยที่สนามมวยเดชานูเคราะห์ในเย็นวันนี้ให้จงได้ คนรถเขาบอกผมว่าวันนี้มีมวยคู่สำคัญถึงสองคู่”

เสี้ยยังก้าวขึ้นมา นั่งบนรถแล้วกล่าวกับคนขับรถของเขา

“ไปไว้วัย อ้ายฮู๊ดกลับลำพูน”

ท่านเจ้าคุณปัจฉนีกฯ ทำคายนและหันมาถามเสี้ยยังทันที

“คนรถของเธอดีชื่ออะไรนะ”

เสี้ยยังยิ้มแห้ง ๆ

“ชื่อฮู๊ดครับ”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะครืน เจ้าคุณปัจฉนีกฯ เข้มปากแน่นทำตาปริบ ๆ แล้วกล่าวกับเสี้ยยังอย่างเคือง ๆ

“เปลี่ยนชื่อเสียใหม่ได้ไหม เธอคงไม่รู้ว่าจะชื่อฮู๊ด”

พ่อเลี้ยงยังกลั้นหัวเราะแทบแย

“ทำอย่างไรดีล่ะครับ พ่อแม่ของเจ้าฮู๊ดมันตั้งให้ ผมคิดว่าฮู๊ดมันคงไม่ยอมเปลี่ยนชื่อของมัน หรือครับ”

นายฮู๊ดคนขับรถเก่าแก่ของเสี้ยยังหัวเราะหึ ๆ เขาจัดแจงสตาร์ทรถและกลับรถที่หน้าบ้านรองนางสาวไทย แล้วนำดอดจ์ตรวจการแล่นย้อนกลับเข้าไปยังนครลำพูน

เย็นวันนั้น

คณะพรรค ๔ สหายได้มาปรากฏตัวขึ้นที่สนามมวยเวทีเดชานูเคราะห์ ซึ่งได้เปิดทำการแข่งขันชกมวยทุกวันอาทิตย์ สนามมวยที่นี้เป็นสนามมวยขนาดกระเป่า บรรจุคนดูได้อย่างมาก ๔,๐๐๐ คน รั้วรอบสนามมวยผู้ฟังไปเกือบหมดแล้ว ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉนีกฯ และเจ้าแก้วกับเสี้ยยังได้ซื้อบัตรที่นั่งหน้าเวทีซึ่งเก็บค่าดูเพียงคนละ ๒๐ บาท เท่านั้น มีเก้าอี้เหล็กนั่ง และมีหลังคากันแดดฝนเป็นพิเศษ เฉพาะที่นั่งหน้าเวที หลังคามุงด้วยใบตองพลวงหรือใบตองตั้งสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ สนามมวยบอกว่าแย่มาก

นำชมเซยที่นายสนามได้มานะพยายามต่อสู้กับอุปสรรคนานา ประการจัดการแข่งขันมวยทุกเย็นวันอาทิตย์

โปรแกรมนี้เป็นรายการพิเศษ สิงห์ชัย ลูกนครพิงค์ นักมวยฝีมือเยี่ยมแห่งนครเชียงใหม่จะทำการต่อสู้กับ ศักดา เดชกำแพง นักมวยกรุงเทพฯ ผู้มีฝีมือดีคนหนึ่ง อีกคู่หนึ่งก็เป็นมวยที่เรียกร่องคนดู เพราะต่างฝ่ายก็เป็นเสื้อร้ายแห่งนครพิงค์เช่นเดียวกัน และดาวร้ายทั้งสองเพิ่งจะโคจรมาพบกันในวันนี้

คณะพรรค ๔ สหายได้มาถึงสนามมวยก่อนเวลาแข่งขันเล็กน้อยและเกือบจะไม่มีที่นั่ง บังเอิญมีที่นั่งหน้าเวทีเหลืออยู่อีกเพียง ๘ ที่พอดี ประชาชนเบียดเสียดเหยียดแน่นไปหมด เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจดงอยู่ตลอดเวลา

พอได้เวลาแข่งขัน เสียงระฆังก็ดังกังวานขึ้นจนแทบแก้วหู หลังจากนั้นโฆษกก็ประกาศนามนักมวยคู่แรกให้ทราบ

“คู่ที่หนึ่ง แก้ว หาญสู้ น้ำหนัก ๕๖ กก. แดง และเขียว แข่งเหล็ก น้ำหนัก ๕๕ กก. เป็นฝ่ายน้ำเงิน”

เสียงเฮฮาดังขึ้นทั่วสนามมวย นักมวยทั้งสองได้ไปปรากฏตัวบนเวทีแล้ว หลังจากเดินเหยียดเหยียดตามธรรมเนียม และยกมือไหว้คนดูทั้งสี่ทิศ สองนักมวยก็กลับไปนั่งยังมุมของตนเพื่อให้พี่เลี้ยงสวมนวมให้

เสียงระฆังเริ่มการแข่งขันดังขึ้น

“แก๊ง”

นักมวยทั้งสองทรุดตัวนั่งไหว้ครูของตน ท่ามกลางเสียงปีพาทย์นางหงส์ใช้ปี่มโหรีขนาดใหญ่ บรรเลงเสียงเท่งตึงดูทะแม่ง ๆ ซอบกล คล้ายกับจะเตือนนักมวยว่า ถ้าใครพลาดพลั้งเสียทีก็อาจจะถูกส่งไปป่าช้าได้ เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงมีระนาดเอก, ระนาดทุ้ม, ซ้องโหม่ง และตะโพนขนาดใหญ่ เมื่อนักมวยไหว้ครูและร่ายรำเสร็จแล้วก็กลับไปนั่งยังมุมของตนอีกครั้งหนึ่ง จนกระทั่งระฆังยกแรกดังขึ้น

“แก๊ง”

น้ำเงินกับแดงไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกันมาเลย แต่น้ำประหลาดยิ่งที่เขาปราดเข้าตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด มีการเตะถีบทุบถองกันตามอัธยาศัย คณะพรรค ๔ สหายส่งเสียงเฮฮายอย่างคึกคะนองเสียงยังหลับตาปี ผล่อร่องไฉ่ย่าออกมาบ่อย ๆ เขาไม่เคยดูมวยเลยในชีวิตของเขา แต่วันนี้ตั้งใจมาดูเพื่อเห็นแก่เสียหงวนและคณะพรรค ๔ สหายของเรา

อาเสียกิมหงวนหนุนฝ่ายน้ำเงินเสียงลั่นนังยงโยยงหยก

“เอาไว้ย น้ำเงิน ต่อย.....ต่อยซีไว้ย ป๊ะแล้วกัน.....ยื่นหน้าไปรับแข้งมันทำไม เอาเลยอ้ายน้องชาย อ้าว-เจอเข้าเข้าให้แล้ว”

ชายหนุ่มร่างใหญ่ใบหน้าสยะ กล้ามเนื้อขึ้นเป็นมัด ๆ คนหนึ่งนั่งดูมวยข้างหลังเสียหงวน เขารู้สึกรำคาญใจอย่างยิ่งที่อาเสียไม่ยอมนั่งเฉย ในที่สุดเขาก็ยกฝ่ามือตบหลังเสียหงวนค่อนข้างแรง

“คุณ.....คุณครับ.....คุณไว้อย่างไร”

เสียงหวนหันมามองดูอย่างเดือดตาล

“ยังงั้นไว้น้องชาย นักเลงหรือยังงั้น ลื้อทูปหลังอ้าวทำไม”

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ปานยักษ์ปักหลังหันสะยะยิ้ม

“ทูปหลังนี่ยังดีนะครับ ผมนี่จะเตะคุณด้วยซ้ำไป ผมอยากรู้ว่าคุณเป็นลิงหรือเป็นคน
นั่งเฉย ๆ ซี้ครับ คุณนั่งยุกยิก ๆ อย่างนี้ ผมก็ดูไม่เห็นนะซี”

อาเสี้ยมโง่จนตัวสั้น ผลุดลุกขึ้นยืนและกระซอกแว่นตาขอบกระบอกแล้วเอ็ดตะโร

“อ้ายน้องชาย ออกไปชกกับอ้าวข้างนอกตัวต่อตัว อยู่ ๆ มาทูปหลังกันอย่างนี้ได้หรือวะ ผิดถูก
พูดกันดี ๆ ได้นี่หว่า ออกไป.....ลื้อไม่สู้ลื้อลื้อไม่ใช่คน”

ชายร่างยักษ์หัวเราะก๊าก

“ออกไปชกกับคุณตำรวจก็คว้าเอาไปโรงพักเท่านั้น ขึ้นชกกันบนเวทีเป็นคู่พิเศษไม่ดีหรือคุณ
ผมก็หนึ่งไม่มีสองเหมือนกัน”

อาเสี้ยมขบกรามกรอด

“อ้าวก็สองไม่มีสามไว้อย่าง ลุกขึ้น.....ไปพบกรรมการเดี๋ยวนี้ คนอย่างอ้าวก็ชายชาติเสือคนหนึ่ง
อ้ายเรื่องที่จะยอมลบเหลี่ยมลบคมนั้นอย่าหวังเลย”

เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ผุดลุกขึ้น

“ถ้าคุณไม่สู้ผมคุณเป็นลูกหมา ๕๐๐ ชาตินะครับ”

เสียงหวนตะโกนลั่น

“๕๐๐ ชาติน้อยไป เอาพันชาติดีกว่า”

“หรือครับ ถ้าเช่นนั้นไปพบนายสนามเดี๋ยวนี้ โนนท่านั่งอยู่นั้น ผมยินดีแนะนำตัวเองให้คุณ
รู้จัก ผมเป็นผู้จัดการ ศักดา เดชกำแหง ที่จะขึ้นชกเป็นคู่เอกในวันนี้ ผมคือ ยอด พยัคฆ์พ่าย แชมป์สยามมวย
ไทยรุ่นมิถุนายน ปี พ.ศ. ๒๔๙๙ นี้ ฮะ ฮะ แม้แต่สมเดชยังเลียงผมนะครับ”

อาเสี้ยมอ้าปากหวอ

“อ้าว อย่าล้อเล่นน่า ลื้อคือ ยอด พยัคฆ์พ่าย จริง ๆ หรือ”

ยอดแหกปากหัวเราะ ขณะนี้มวยต่อยกันหมดยกแล้ว ประชาชนกำลังพากันมองดูคู่พิพาท
อย่างสนใจ

“ผมนี่แหละครับ ยอด พยัคฆ์พ่าย”

เสียงหวนกลืนน้ำลายเอือก กล่าวถามเสียงอ่อย

“เมื่อกี้มันสัญญาว่ายังไงนะอ้ายน้องชาย”

“คุณว่า.....ถ้าคุณไม่สู้ผม คุณจะยอมเป็นลูกหมาพันชาติ”

“ไอ้โฮ ขอต่อเพียงร้อยชาติได้ไหม”

พลกับนิกรปราดเข้ามาขวางกลาง

“อะไรกันไวยหงวน” พลถามอย่างเป็นทางการเป็นงาน

อาเสี้ยมี้แห่ง ๆ

“เรื่องมันไม่มีอะไรหรอก นายคนนี่เขาทูปหลังกัน หว่ากันนั่งยุกยิก บังเขา ในที่สุดกันก็เลย
ทำเขาชก แต่นายยอด พยัคฆ์พาย เขาขอต่อสู้กับกันบนเวที”

นิกรยกมือคลำกล้ามเนื้อของนายยอด แล้วหันมาพูดกับเสี้ยหงวน

“ถ้าแกมั่นใจว่าวันนี้เป็นวันตายของแกก็สู้กับเขาเถอะ แต่สั่งเสี้ยกันไว้ให้เรียบร้อยก่อน แกจะ
ให้กันจัดการฆาปนกิจศพแกที่นี่ หรือจะให้เอาศพไปกรุงเทพฯ ก็ว่ามา”

เสี้ยหงวนทำคายน แล้วหัวเราะ

“คนอย่างกันก็เป็นเสือร้ายที่เต็มไปด้วยเขี้ยวเล็บอันแหลมคม” แล้วกิมหงวนก็ยกมือขวา
ตะกุกหน้านิกรดังแคว่ก “นี่ยังงั้ละ เลือดออกชิบ ๆ เห็นไหมละ เล็บกันไม่ได้ตัดมาสามเดือนแล้ว” พุดจบ
อาเสี้ยก็อ้าปากแยกเขี้ยว “เขี้ยวกันก็ยังขาวและแหลมคมอย่างนี้”

นิกรหัวเราะหึ ๆ ยกนิ้วชี้มือขวาจิ้มเขี้ยวข้างซ้ายของกิมหงวน

“ขาวกะผีอะไร เหลืองอ้อยเขี้ยว แล้วก็พริกติดอยู่ด้วย”

พล พัชราภรณ์ ได้กล่าวกับแซมเปียนมวยมิดเดิ้ลเวทของเวทีราชดำเนินอย่างกันเอง

“น้องชาย สุภาพบุรุษผู้นี้เป็นเพื่อนกันเองสติเขาไม่สู้จะดีนัก อภัยให้เขาเถอะเพื่อน เราต่าง
เป็นชาวกรุงเทพฯ ด้วยกัน อย่าให้มีเรื่องมีราวกันเลย ชายหน้าพี่น้องชาวเขียงใหม่เขาเปล่า ๆ”

เสี้ยหงวนพุดโพล่งขึ้นทันที

“อย่าไกลเกลี่ยไวย กันไม่ต้องการให้แกหรือใครมาไกลเกลี่ยกรณีพิพาทระหว่างกันกับนาย
ยอด พยัคฆ์พาย เท่าที่นายยอดกำแหงทูปหลังกัน ก็เพราะทะนงตัวว่าเป็นนักมวยฝีมือเอก กันจะต้องสอน
นายยอดให้สำนึกตัว ซึ่งกันยินดีจะพบกับนายยอดบนเวทีนี้ เป็นมวยคู่วิวาทหรือมวยแถม โดยไม่ต้องเอา
เงินรางวัลแม้แต่บาทเดียว” แล้วอาเสี้ยก็พยักหน้ากับนายยอดแซมเปียนมวยรุ่นมิดเดิ้ลเวท “ไป-ไปพบ
กรรมกรในสนามเดี๋ยวนี คนอย่างกันยอมตายเสียดีกว่าที่จะยอมให้ใครลบเหลี่ยมลูบคมกัน”

พลชักจิวกิมหงวนที่ห้ามไม่เชื่อ เขาสนับสนุนนายยอดทันที

“ถ้าอย่างนั้นเอามัน น้องชาย”

“พูดอย่างงี้ก็ไม่ถูกอ้ายพล เราพวกเดียวกันผิดถูกอย่างไรก็ต้องเข้าข้างพวกเราซิวะ” แล้วนิกร
ก็พุดกับเสี้ยหงวน “ไม่ต้องกลัว อ้ายเสี้ย กันจะขอชกกับนายยอดด้วยอีกคนหนึ่ง เขาเป็นนักมวยแซมเปียน
เราสองคนเป็นชามเป็อนไม่ไ้แซมเป็อน ถ้าแกแพ้ กันจะขอแก้มือกับนายยอดอีกคนหนึ่ง”

นายยอดพุดเสริมขึ้นทันที

“ยินดีเขี้ยวครับ ตัวต่อตัวละก็เรียงหน้าเข้ามาเถอะ ถ้าหากว่าผมแพ้คุณหรือเพื่อนของคุณ ผม
จะมอบเข็มขัดแซมเป็อนให้ทันที”

นิกรลืมตาโพลง

“ไหนล่ะ เข็มขัด”

นายยอดหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ต แล้วส่งให้นิกรอย่างภาคภูมิใจ

“นี่ยังงါล่ะครับ เข็มขัดแซมเปียนมิดเดิ้ลเวทของผม”

นิกรทำหน้าชอบกล

“นี่มันตัวจำนานี่นะ”

นายยอดหัวเราะเสียงปร่า

“ถูกละครับ ถ้าคุณหรือคุณคนไหนชนะผมก็เชิญไปไถ่เอาที่กรุงเทพฯ ผมจำนำไว้ที่โรงจำนำ ผ่านฟ้าเพียง ๒๕๐ บาทเท่านั้น อย่ามัวรำไรอยู่เลยครับ ไปพบกับนายสนามเดี๋ยวนี้นี้แหละ ผมจะได้แสดงฝีมือของผมให้ชาวเชียงใหม่ได้ชมเป็นขวัญตา ในระหว่างคุณทั้งสองคนนี้ ใครจะชกกับผมก่อนก็ได้”

อาเสี่ยวว่า “อ้อ-อ้าวต้องชกกับลื้อก่อนแน่นอน เพราะอ้วคิดว่าอย่างซำก็ไม่เกินยกสอง”

“คุณจะน็อคผมยังงั้นหรือครับ” นายยอดถามยิ้ม ๆ

“ไม่ใช่-อ้วหมายความว่า อ้วจะถูกหามลงมาจากเวที ต่อจากนั้นอ้วก็จะให้อ้ายกรเพื่อนเกลอของอ้วขึ้นกัดกับลื้อ เอ๊ย-ขึ้นชกกับลื้อ เพื่อแก้แค้นแทนอ้วต่อไป”

เจ้าคุณปัจฉนึภ พาดร.ดิเรกกับเสี่ยยังเดินเข้ามาหาแล้วกล่าวถามนิกรกับกิมหววน

“แกสองคนจะสู้กับเขาได้หรือ นายยอดเขาเป็นนักมวยแซมเปียนและรูปร่างก็ใหญ่โตกว่า อย่าเอาชีวิตมาทิ้งเสียที่นี้เลยวะ”

อาเสี่ยวชักฉิว

“ไม่ต้องห้ามผม คุณอาคิดว่านายยอดชนะผม พนันกับผมสักหมื่นบาทยังได้”

เสี่ยยังพูดกับเสี่ยหววนเป็นภาษาจีนด้วยเสียงแผ่วเบา

“อย่าน่า-หววน ลื้อไม่มีทางสู้กับเขาหรอก นิด ๆ หน่อย ๆ อภัยให้เขาเสียเถิด นั่งดูมวยต่อไปดีกว่า”

เสี่ยหววนโบกมือห้ามเสี่ยยัง

“ลื้อไม่ต้องงุ่นวาย เพราะอ้วไม่ใช่เตี้ยลื้อ และลื้อก็ไม่ใช่ลูกชายอ้ว”

เสี่ยยังกลืนน้ำลายเอือก

“ดีแล้ว-ถ้ายังงั้นเชิญลื้อขึ้นไปให้นายยอดเขากระที่บบนเวทีเถิด อ้วจะจัดการในเรื่องศพของลื้อเอง”

นิกรพูดขึ้นดัง ๆ

“คนอื่นธุระไม่ใช่โว้ย กันกับอ้ายหววนจะชกกับนายยอดเอง ให้มันรู้ไปที่เถอะว่า นายยอดจะวิเศษอย่างไร กันก็เป็นนักมวยสมัครเล่นที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาแล้ว เคยคว่ำนักมวยฝีมือเอกมาตั้งหลายคน”

ครั้นแล้วนิกรก็เดินนำหน้าพาเสียหวนกับนายยอดไปพบกับนายสนาม ประชาชนคนดูพากันมองดูเป็นตาเดียว ผู้ที่นั่งอยู่ไกล ๆ ไม่อาจจะทราบได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น แต่ผู้ที่นั่งชั้นพิเศษ ๒๐ บาท รู้ดีว่าแชมเปียนมวยมิดเดิ้ลเวทแห่งเวทีราชดำเนินได้มีเรื่องปะทะกับคณะพรรค ๔ สหาย และหลายต่อหลายคนทีแลเห็นเสียหวนที่ตลาดวโรรสต่างจำได้ว่า เสียหวนคือมหาเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่แห่งไทยแลนด์

มวยคู่ที่หนึ่งสิ้นสุดลงในยกสี่ ซึ่งทั้งสองฝ่ายพันตูกันอย่างดุเดือด แต่แล้วนักมวยฝ่ายน้ำเงินก็ยื่นหน้าไปรับชกนักมวยฝ่ายแดง เลยลงไปนอนมียัมปังกรรมการนับสิบแล้วก็ให้พี่เลี้ยงประคองปีกกลงไปจากเวที

ทันใดนั่นเอง โฆษกของเวทีเดชานูเคราะห์ก็ได้ประกาศทางเครื่องกระจายเสียงให้ทราบทั่วกัน ซึ่งข้อความในประกาศนั้นทำให้นักนิยมมวยทั้งสนามตื่นเต้นสนใจมาก

“ท่านทั้งหลาย.....ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะประกาศให้ทราบทั่วกันว่า อาเสียกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย และคุณนิกร การุณวงศ์ คหบดีชั้นแนวหน้า ได้เกิดเรื่องเป็นปากเสียงกับ ยอด พยัคฆ์พ่าย แชมเปียนมวยรุ่นมิดเดิ้ลเวทของเวทีมวยราชดำเนิน ทั้งสองฝ่ายไม่อาจจะตกลงกันได้ จึงได้มาพบนายสนาม และขอพบกันบนเวทีในฐานะมวยคู่วิวาท ฉะนั้นหลังจากมวยคู่ที่สองได้ทำการแข่งขันสิ้นสุดลงแล้ว ทางสนามจะได้จัดให้อาเสียกิมหงวน ไทยแท้ ชกกับยอด พยัคฆ์พ่าย เป็นพิเศษในการชกแบบมวยไทยห้ายก และถ้าอาเสียกิมหงวนเป็นฝ่ายปราชัย คุณนิกร การุณวงศ์ ก็ขอชกกับยอด พยัคฆ์พ่ายเป็นการแก้มือแทนอาเสียกิมหงวน ทางสนามขอเรียนให้ทราบว่าทั้งอาเสียกิมหงวน และคุณนิกรเป็นนักมวยสมัครเล่นที่มีชื่อเสียงมาแล้ว ขอให้ท่านคอยชมการชกอันดุเดือดตื่นเต้นของมวยคู่วิวาทนี้ ซึ่งทางสนามเชื่อว่าคงจะครึกครื้นถึงใจพระเดชพระคุณทั้งหลายโดยทั่วหน้ากัน”

เสียงตบมือให้ร้องได้ดังขึ้นแซ่แซ่ เจ้าคุณปัจฉนิกฯ กับเสี่ยยังบ่นพึมพำ ด้วยความวิตกเป็นห่วงกิมหงวนกับนิกร

การต่อสู้ของนักมวยคู่ที่สองเริ่มต้นแล้ว ๔ สหายกับเจ้าแห้วได้พากันไปยังที่พักรวมฝ่ายแดง เพื่อช่วยเหลือเสียหวนกับนิกร ในการที่จะชกกับยอด พยัคฆ์พ่าย มวยคู่ที่สองชกกันปะปะเหยาะเหยาะ เสียงคนดูร้องตะโกนให้โล่ง ซึ่งนักนิยมมวยเหล่านี้อยากจะเห็นฝีมือของยอด พยัคฆ์พ่ายอย่างยิ่ง

นักมวยคู่ที่สองชกกันได้เพียงสองยกเศษ ต่างฝ่ายต่างก็ปล่อยหมัดเด็ด ถูกปลายคางของอีกฝ่ายหนึ่งเลยล้มลงไปด้วยกัน จนกระทั่งกรรมการนับสิบ จึงพยุงกายลุกขึ้น กรรมการเลยตัดสินให้เสมอกัน

โฆษกประจำสนามได้ประกาศทางเครื่องกระจายเสียงดังไปทั่วสนามมวย

“ท่านทั้งหลาย อันดับต่อไปนี้เป็นการแข่งขันมวยคู่วิวาท ระหว่าง ยอด พยัคฆ์พ่าย แชมเปียนมวยไทยรุ่นมิดเดิ้ลเวทของเวทีราชดำเนินประจำปีนี้ น้ำหนัก ๗๐ กิโลกรัม ฝ่ายน้ำเงิน กับอาเสียกิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีของประเทศไทย น้ำหนัก ๖๗ กิโลกรัม ฝ่ายแดง นักมวยทั้งสองนี้จะต่อสู้

กันแบบมวยไทยห้ายก และถ้าหากอาเสี้ยกิมหงวนเป็นฝ่ายปราชัยแล้ว นิกร การุณวงศ์ เพื่อนรักเพื่อนเกลอของอาเสี้ยกิมหงวนก็จะขึ้นชกกับ ยอด พยัคฆ์พ่าย ให้ท่านชมอีกคู่หนึ่ง”

เสียงโห่ร้องดังขึ้น รวากับสนามมวยเดชานูเคราะห์จะถล่มหลาย อาเสี้ยกิมหงวนวิ่งขึ้นบันไดเวทีและแผ่นแปะลิวิ่งข้ามเชือกกันเวที เต็นท์ของเหยียงเหมื่อนกบ ยกมือไหว้คนดูทั้งสี่ทิศ เขาสวมกางเกงสีแดงสด คนดูต่างส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจอตลอดเวลา เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับพล พัทธราภรณ์ ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยง เมื่อพี่เลี้ยงทั้งสองขึ้นไปบนเวที นักมวยคนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้น

“โอ๊ย-ฮ้อนแต่ พระอาทิตย์ขึ้นส่องดวงไวย”

ท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำคอย่น กวาดสายตามองหาเจ้าของเสียงนั้น แต่ท่านก็ไม่อาจจะทราบได้ว่าใครเป็นคนร้องตะโกนขึ้น ในเวลาเดียวกันนี้เอง นักมวยฝ่ายน้ำเงินก็ขึ้นไปปรากฏตัวบนเวที รูปร่างของยอดใหญ่โตล่ำสันมาก ถึงแม้จะเตี้ยกว่าเสี้ยหงวนก็ตาม กล้ามเนื้อของยอดขึ้นเป็นมัด ๆ คอเป็นหนอกเหมือนกับวัวกระทิง ใบหน้าเหี้ยมเกรียมน่ากลัว ยอดนุ่งกางเกงสีน้ำเงิน ท่าทางทะมัดทะแมง

เสี้ยหงวนพรวดพรวดลุกขึ้นจากม้านั่ง ทำท่าจะมุดเชือกลงจากเวที แต่เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ขูดผมไว้ดึงเข้ามานั่งบนเก้าอี้ตามเดิม

“อย่าเล่นตลกอย่างนี้น้า” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พุดยิ้ม ๆ “ประเดี๋ยวคนดูเขาจะเข้าใจผิดคิดว่าแกปอดลอย ไม่กล้าสู้นายยอด อาวุธที่ว่าคนอย่างแกไม่เคยเกรงกลัวใครเลย”

เสี้ยหงวนยิ้มแห้ง

“ขอให้มากกว่านี้หน่อยเถอะครับ คุณอา วันนี้จิตใจผมมันเหี้ยวแห้งอย่างไรขอบกล”

พลแกล้งพุดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

“อ้ายเสี้ยมันเป็นอย่างนี้แหละครับคุณอา ชอบพุดเป็นเชิงว่ามันเกรงกลัวเขา แต่คอยดูเถอะครับ อ้ายหงวนต่อนือคนนายยอดได้ภายในยกหนึ่งนี่แหละครับ”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

“เร็วไวย-สวมนวมเร็ว ๆ ไวย ชักได้เรื่องแล้ว คนอย่างกันมันบ้ายอเสี้ยด้วย ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าถูกยกก็อดที่จะปลื้มในคำขอไม่ได้”

เมื่อนักมวยทั้งสองสวมนวมเสร็จเรียบร้อย เสียงระฆังสัญญาณก็ดังขึ้นทันที

“แก๊งค์”

เสี้ยหงวนกับยอดต่างทรุดตัวลงนั่งพับเพียบในบทบาทไหว้ครู ทั้งสองร่ายรำไหว้ครูอย่างน่าชม เสี้ยหงวนขึ้นพรหมสีหน้า ส่วนยอด พยัคฆ์พ่าย รำมวยตามแบบของเขา มีการเหลิยหน้าเหลิยหลังและยิ้มเยาะคู่ต่อสู้ เรียกเสียงปรบมือรอบ ๆ สนาม นักมวยทั้งสองรำเสร็จแล้ว กรรมการห้ามมวยก็เรียกมาพบและให้โอวาทตามธรรมเนียม

“คุณทั้งสองขอให้ต่อสู้กันแบบนักกีฬา นะครับ อย่าเอาัดเอาเปรียบกัน ห้ามใช้วิชาอายุโด และอย่ากัดกันเป็นอันตราย เพราะว่าผิดกติกา เมื่อใครคนหนึ่งล้มลงไปอีกฝ่ายหนึ่งจะเตะหรือกระทืบซ้ำไม่ได้ เมื่อกรรมการบอกว่าแยกต้องแยกออกจากกันทันที”

แล้วนักมวยทั้งสองต่างก็กลับมาแย่งมุมของตน เมื่อเสียงระฆังยกที่หนึ่งดังกังวานขึ้น เสียงหวนกก็ปราดเข้าตะลุมบอนคู่ต่อสู้ของเขาทันที นุกเบิกทางด้วยการเตะด้วยเท้าขวา และชกหนึ่งสองสาม ยอดป้องกันของกิมหงวนไว้ได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว อาเสียพยายามใช้หมัดทั้งสองชกใบหน้าและลำตัวคู่ต่อสู้ แต่แล้วสุขภาพของยอดศึกเหวี่ยงบิงออกมาถูกปลายคางกิมหงวนเซถลาไปหลายก้าว

กิมหงวนล้มลงนั่งคุกเข่าข้างเชือกกันเวทีทางด้านตะวันตก เขามองดูเจ้าแห้วซึ่งยืนเกาะขอบเวทีอยู่อย่างสะลึมสะลือ แล้วก็กล่าวกับเจ้าแห้ว

“เอาผ้าขาวมาปิดพื้นเวทีหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วเอื้อมมือที่ถือผ้าขาวมาเก่า ๆ ผืนหนึ่งยื่นเข้ามาในเวที ช่วยกวาดฝุ่นละอองให้ นักมวยฝ่ายแดงล้มลงนอนเหยียดยาว ฟังกรรมการนับอย่างสง่าผ่าเผย

เจ้าคุณปัจฉินิภา เอ็ดตะโรลั่น

“ลุกขึ้น-ลุกขึ้นซีไว้้ยอ้ายหงวน”

อาเสียอมยิ้มแล้วยักคิ้วให้เจ้าคุณปัจฉินิภา

“ลุกไม่ไหวละครับ หูอ่อนัยน์ตาพร่าพร่าวไปหมดแล้ว หมัดอ้ายยอดเหมือนกับช้างถีบ”

เจ้าแห้วร้องตะโกนบอกกรรมการห้ามมวย

“รับประทานนับซ้ำ ๆ หน่อยซีครับ”

กรรมการนับได้ถึงแปด เสียงหวนกก็รีบพรวดพรวดลุกขึ้นยืน และเต็นท์กำเหมือนกับว่าเขาไม่ได้รับความเจ็บปวดอะไรเลย ยอดมองดูอาเสียอย่างเศร้าใจ เขาเดินปรีเข้ามายื่นคางให้กิมหงวนชก อาเสียชกหมัดตรงขวาเต็มเหนี่ยว ถูกปลายคางยอดดั่งสนั่น แต่แล้วอาเสียก็ร้องสุดเสียง สะบัดมือเร่า ๆ ถอยหลังกรูด มันไม่ผิดอะไรกับว่าเขาชกกำแพงคอนกรีต ยอดปราดเข้าไลกิมหงวนเหมือนกับแมวไล่ตะครุบน้ำ พอดีโอกาสก็กระโจนตีเข้าลอยทันที กิมหงวนถูกเข้าที่ลื่นป้ออย่างจัง ก็ล้มลงสิ้นสติสมประดี

กรรมการยกมือขึ้นนับเสียงลั่น

“หนึ่ง สอง สาม ลี”

นิกรร้องขึ้นทันที

“อย่านับเลยครับ ต่อให้คุณนับถึงห้าหมื่น อ้ายหงวนมันก็ไม่ฟื้น”

กรรมการนับต่อไปจนถึงสิบ พลกับเจ้าแห้ววิ่งขึ้นไปบนเวทีประคองอาเสียลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น แล้วพาลงมาจากเวทีนั้น ท่ามกลางเสียงเอะอะเฮฮาของคนดี นักพนันต่อ ยอดถึงร้อยเอาหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏว่ามีใครร้องเลย

มันไม่ผิดอะไรกับว่ากิมหงวนเป็นมวยจำอวดประชาชนคนดูหัวเราะท้องคัดท้องแข็งไปตามกัน ตลอดเวลาที่อาเสี้ยต่อสู้อกับนายยอด พยัคฆ์พ่าย เมื่อกิมหงวนถูกหามลงมาจากเวที คนดูก็ปลงอนิจจัง นึกสงสารกิมหงวนที่หาญสู้กับแซมเปี่ยนมวยมิดเดิ้ลเวทแห่งเวทีมวยราชดำเนิน

อีกสักครู่หนึ่ง โฆษกก็ประกาศให้ประชาชนคนดูทราบ

“ท่านทั้งหลาย ท่านคงได้เห็นฝีมือของยอด พยัคฆ์พ่ายแล้ว เขาเป็นนักมวยที่มีลำหัดลำโคน และมีวิธีการชกอย่างดุเดือดที่สุด อันดับต่อจากนี้ไป นิกร การ์ตูนวงส์ เพื่อนเกลอของอาเสี้ยกิมหงวน จะได้ขึ้นชกกับยอด พยัคฆ์พ่าย เพื่อแก้มือแทนอาเสี้ยกิมหงวน นิกร การ์ตูนวงส์ น้ำหนักตัว ๕๘ กิโลกรัม เป็นฝ่ายแดง”

นิกรวิ่งขึ้นบันไดเวทีอย่างองอาจ เขาพุ่งกางเกงสีแดงสดเช่นเดียวกับกิมหงวน นายจอมทะเล้นต้องการทำลายขวัญคู่ต่อสู้ซึ่งนั่งมองดูเขาอยู่ จึงแผ่นแผ่นวิ่งข้ามเชือกกั้นเวทีเข้าไป แต่บังเอิญทำขวาศะดุเดือด นิกรจึงล้มลงนอนแผ่หราอยู่กลางเวที ท่ามกลางเสียงหัวเราะของคนดู ซึ่งหัวเราะกันท้องคัดท้องคลอน

แต่แล้วนิกรก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เดินตุ๊บตู่เป่เข้าไปหานักมวยฝ่ายน้ำเงิน และยื่นมือให้จับ แสดงน้ำใจนักกีฬา

คนดูหัวเราะกันเกรียวกราว เพราะฝ่ายหนึ่งรูปร่างใหญ่โตราวกับภูเขา อีกฝ่ายหนึ่งตัวโตกว่าภูเขานิดเดียว

“ไวย์....ไม่เอาไวย์ เราต้องการดูมวย ไม่ต้องการดูการฆาตกรรม ตัวมันเล็กกว่ากันมากนัก ไวย์”

นิกรบ่อกปากร้องพูดกับคนดู

“ท่านทั้งหลาย ท่านไม่ต้องเป็นห่วงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือนายแย็กผู้ขายยักซ์ ท่านคงได้ยินได้ฟังนิทานมาแล้ว แย็กตัวนิดเดียวเอาชนะยักษ์ตัวโต ๆ ได้ ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกัน”

คราวนี้ประชาชนคนดูต่างตบมือให้เกียรตินิกร และทุกคน แม้กระทั่งกรรมการได้พากันเอาใจช่วยนิกร เนื่องจากนิกรมีรูปร่างบอบบางและเล็กกว่ายอดมาก น้ำหนักตัวของนิกรน้อยกว่ายอด ๑๒ กิโลกรัมพอดี

พล พัชรภรณ์ กับเจ้าคุณปัจฉนิกษ ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงอีกตามเคย ขณะที่พลกับท่านเจ้าคุณปัจฉนิกษ ได้สวมหมวกให้นิกรนั้น ท่านเจ้าคุณได้กล่าวกับลูกเขยของท่านด้วยความห่วงใย

“อ้ายกร แกรู้ตัวหรือเปล่าว่า แกกำลังจะชกกับยักษ์วัดแจ้ง”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่ต้องเป็นห่วงผมคุณพ่อ ตัวใหญ่ ๆ ซี้ครับดี ผมจะได้ชกไม่ผิด ประเดี๋ยวผมจะแสดงลวดลายให้คุณพ่อดู ผมจะน็อกนายยอดให้ได้ภายในครึ่งยกเท่านั้น ผมเตรียมแผนการไว้เรียบร้อยแล้ว”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“บอกกันหน่อยซี แกจะชกยังงัย”

นายจอมทะเล้นยักคิ้วแผ่ลิบ

“ไม่ยากเย็นอะไรเลย เตะบานพับทั้งสองข้าง ข้างละทีแล้วปราดเข้าประชิดตัว ทะลงด้วยหมัดซ้ายขวา พอได้โอกาสโน้มคอดีเข้าพล็อกเดี่ยวม่อยกะรอก”

พลขมวดคิ้วย่น

“ใครม่อย.....”

“ก็กันนะซี” นิกรพูดหน้าตาเฉย

เสียงระฆังเริ่มการแข่งขันดังขึ้นแล้ว

“แก๊งค์”

นักมวยทั้งสองรีบทรุดตัวนั่งบนพื้นเวที แล้วรำยาในบทไหว้ครู ท่ามกลางเสียงดนตรีบรรเลงอย่างวิเวกวังเวงใจ เสียงกลองดังเท่งทิม ๆ ตลอดเวลา ยอดลุกขึ้นรำมวยอย่างแคล่วคล่อง ส่วนนิกรโค้งโค้งพับหน้าอยู่กับมือของเขา จนกระทั่งยอดรำมวยเสร็จ และกลับไปยืนทางมุมน้ำเงิน นิกรหมอบนั่งเฉยเกือบห้านาที จนคนดูร้องตะโกนโหวก ๆ

“หลับไปแล้วโว้ย เฮ้ย-ลุกขึ้นเสียทีโว้ย”

กรรมการห้ามมวยนึกแปลกใจ ก็เดินเข้ามาก้มตัวลงยกมือเขย่าร่างนิกร

“คุณนิกร”

นิกรสะดุ้งเฮือก แล้วนั่งทรงตัวตรง มองซ้ายมองขวายกมือชี้ตาอำปากหวาดง ๆ เขาลุกขึ้นยืนอย่างงง ๆ หมุนตัวไปรอบ ๆ แล้วเดินตุ้บตุ้เป่ มุดเขือกออกไปนอกเวทีจะลงไปข้างล่าง

“อ้าว” กรรมการร้องลั่น “เข้ามาซีคุณ”

นายจอมทะเล้นยืนยิ้มแห้ง ๆ

“ผมถูกน็อคแล้วไม่ใช่หรือครับ”

กรรมการห้ามมวยทำคอย่น

“ยังไม่ได้ชก” เขาเอ็ดตะโรลั่น

“แล้วกัน” นิกรอุทาน “ผมนี่ว่าชกกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว” พุดพลาแงมุดเขือกเข้าไปในเวทีอีกและรำมวยอย่างสงัดซท ท่าทางแก้งก้างซอบกล นิกรรำมวยอยู่เกือบห้านาทีก็ยังไม่หมดบทไหว้ครู เขารำไปรอบ ๆ เวทีทั้งสี่ด้าน คนดูรำคาญก็พากันโห้ร้อง กรรมการปราดเข้ามากล่าวถามนิกรอย่างหัวเสี่ย

“แกรำมากไปแล้วละครับคุณ คุณจะรำอีกนานไหม”

นิกรอมยิ้ม

“ไม่นานหรอกครับ ในราวครึ่งชั่วโมงเท่านั้น”

กรรมการห้ามมวยยกมือเกาศีรษะ

“ผมคิดว่าลำบากนักก็อย่ารำเลยครับ พอเสียทีเถอะ”

นิกรหยุดร่ำแล้วหัวเราะ

“นั่นนะซีครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น โอย-เหนื่อยจะเป็นลมอยู่แล้ว ขอพักอีกสักครู่ค่อยชกกันได้ไหมครับ”

กรรมการห้ามมวยล้มตาโพล่ง

“ไม่ได้-เมื่อร่ำมวยแล้วก็ต้องชกกัน เพียงแต่คุณร่ำมวย คุณก็บอกว่าเหนื่อย แล้วคุณจะสู้คุณยอดได้อย่างไร”

“อ้าว” นิกรอุทาน “ผมต่อตัวเองสองเอาหนึ่ง คุณรองไหมล่ะ”

กรรมการห้ามมวยอ้าปากหวอ ร้องเอ็ดตะโรลั่น

“สองเอาหนึ่ง.....คุณต่อตัวเองสองเอาหนึ่ง”

“ครับ”

กรรมการยิ้มสดชื่น ยื่นมือขวาให้นิกรจับ

“ผมรองหนึ่งพัน และขอเอาเกียรติของผมเป็นประกัน ถ้าคุณชนะนายยอดด้วยน็อคเอาท์ หรือเทคนิคน็อคเอาท์ก็ตาม ผมจะจ่ายเงินสดให้คุณพันบาท แต่ถ้าคุณแพ้ นายยอด คุณต้องจ่ายให้ผมสองพันบาท”

นิกรหัวเราะ

“ตกลง-ตกลงครับ ถ้าจะให้ดี พนันกันอีกสักห้าพันบาทดีไหมครับ ผมเอาไม่ตลอดสามยกแน่-ต่อห้าเอาหนึ่งเลย”

กรรมการห้ามมวยขมวดคิ้วย่น

“ไม่ตลอดสามยก หมายความว่านายยอดจะต้องแพ้คุณภายในสามยกซีไหมล่ะครับ”

“ไม่ใช่อย่างงั้น” นิกรพูดยานคาง “ผมหมายความว่าผมจะถูกห้ามลงมาจากเวทีไม่เกินยกที่สาม”

กรรมการห้ามมวยหัวเราะชอบใจ

“พอแล้วครับ ผมพนันเพียงพันบาทเท่านั้นพอแล้ว คุณอย่าลืมว่าถ้าคุณแพ้ นายยอด คุณจะต้องจ่ายให้ผมสองพันตามสัญญา”

แล้วกรรมการก็เรียกนายยอดเข้ามาพบ เขาได้แจ้งกติกาการแข่งขันในสาระสำคัญให้ทราบตามระเบียบ และบอกให้นักมวยทั้งสองกลับไปเข้ามุมของตน นิกรจับเชือกและยืดตัวขึ้นลงอย่างแคล่วคล่องว่องไว ท่าทางของนิกรเหมือนกับม้าแข่งที่กำลังพืดเต็มที่ พวกนักการพนันต่อนักมวยฝายน้ำเงินสองร้อยเอาหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ปรากฏว่ามีใครรอง คนดูเชื่อว่า เพียงแต่ยอดเตะเบา ๆ เท่านั้น นักมวยฝายแดงก็ต้องลงไปนอนงอท้องอซิง เพราะทานแรงปะทะไม่ได้

เสียงระฆังยกที่หนึ่งดังกังวานขึ้นแล้ว

“แก๊งค์”

นักมวยทั้งสองปรารถนาเข้าหากัน และยกแขนทั้งสองขึ้นการ์ดในท่าเตรียมพร้อมที่จะ
ประหัตประหารกัน นิกรแหงนหน้ามองดูคู่ต่อสู้ของเขา ซึ่งสูงกว่าเขาเกือบสองศอก แล้วนิกรก็พยักหน้าให้

“เฮ้ย-ลื้อย๋อตัวลงให้ต่ำหน่อยเถอะวะ อี๊วะจะได้เตะให้ถูกหน้าลื้อ”

ยอดหัวเราะ ย่อขาต่ำลงมา นิกรยกเท้าขวาเตะหน้านายยอดเต็มเหนี่ยว แล้วนิกรก็ร้อง
สุดเสียงวิ่งโยกเขยกไปรอบ ๆ เวที เขารู้สึกเหมือนกับว่า เขาเตะเอาเสาหินเข้า คนดูหัวเราะกันอย่าง
ต้องอั้น นักพนันต่อ ยอดถึงหัวร้อยเอาหนึ่ง ไม่ปรากฏว่ามีใครกล้ารองเลย

นายจอมทะเล้นมานะกัดฟันระงับความเจ็บปวด เต็มกำเข้ามาหาคู่ต่อสู้ของเขาคือ

เจ้าแห้วป๋องปากตะโกนสุดเสียง

“เตะ-รับ-ประทาน-เตะ-บาน-พับ-ซี-ครับ เตะ-บาน-พับ-ใน”

นิกรเชื้อเจ้าแห้ว เตะได้ขาพับทางซ้ายของยอดด้วยเท้าขวาเต็มเหนี่ยว เสียงดังเพี้ยะ แล้วนิกร
ก็ร้องสุดเสียง ทรวดตัวลงนั่งยกมือกุมเท้า พลังหมุนตัวไปรอบ ๆ

กรรมการปรารถนาเข้ามานับ

“หนึ่ง-สอง-สาม-สี่”

นิกรยกหน้าขึ้นเอ็ดตะโรกรรมการ

“นับซ้ำ ๆ ซีครับ แล้วกัน นับเร็วอีกยกะถึงเช่นนี้ ผมก็แย่นะซี” พูดจบนิกรก็พรวดพราดลุกขึ้น
ยืน นายยอดปรารถนาเข้าชกนิกรด้วยหมัดซ้าย นิกรก็มึนศีรษะหลบได้อย่างหวุดหวิด แล้วล่าถอยไปรอบ ๆ เวที
สายกันเป็นระบำฮาไว เข้าจังหวะกับดนตรีที่บรรเลงแห่งที่ม ๆ ตลอดเวลา คนดูให้ร้องกันเกรียวกราว มวยคู่
นี้ชกกันนำดูที่สุด แต่ไม่มีการตื่นตื่นหวาดเสียว ยอดไล่ต้อนนิกรไปรอบ ๆ เวที เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำท่า
เหมือนกับจะเป็นลม ฝืนใจร้องตะโกนหนุนลูกเขยของท่าน

“ลื้อมันซีไวย มึงจะถอยไปถึงไหนกัน”

นิกรหันมายกคิ้วให้พ่อตาของเขา

“ยันแนวรบครับ ถอยจากกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่เลย กรรมการเขารำคาญหนักเข้า ประเดี๋ยว
เขาจะไล่ผมลงจากเวทีเอง”

เท้าซ้ายของนายยอดเหยียดปึงถูกก้านคอของนายจอมทะเล้นค่อนข้างแรงนิกรเซถลาร่อน
เหมือนกับนกปีกหัก ล้มลงนอนพาดเชือกเส้นบน ทำตาสะลึมสะลือ เจ้าแห้ววิ่งเข้ามายืนข้างนิกรยกมือขวา
ตบพื้นเวที แล้วพูดระล่ำระลัก

“รับ-ประทาน-ลื้อ-เขา-ซี-ครับ”

นายจอมทะเล้นสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ลื้ออะไรละไวย นัยน์ตาพร่ามองไม่เห็นอะไรแล้ว อย่าเพิ่งพูดอะไรกับซ้ำเลยวะ ซ้ำกำลังตั้งอก
ตั้งใจฟังกรรมการนับ”

กรรมการนับหนึ่งถึงแปด พอดิเสียงระฆังหมดยกตั้งขึ้น

“แก๊งค์”

นิกรลุกขึ้นเดินตบตู่ไปไปที่มุมน้ำเงิน แล้วทูดตัวนั่งบนม้านั่งของนักมวยฝ่ายน้ำเงิน พี่เลี้ยงของยอดหัวเราะก๊าก

“คุณ.....โน่น-มูมของคุณอยู่ทางโน้น”

นิกรนัยน์ตาปรือ หันไปมองดูมูมเชือก พอแลเห็นเป็นมุมน้ำเงิน นิกรก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นยืนด้วยความลำบากยากเย็น ยกมือขวาถอดคอยอด พยัคฆ์พ่าย ซึ่งอยู่ข้าง ๆ เขา แล้วพูดด้วยเสียงเหนื่อยหอบ

“อ้ายน้องชาย ถ้าแกู้ตัวว่าแกไม่มีทางที่จะสู้กันได้ละก็แกบอกกรรมการขอยอมแพ้กันเสียดีกว่า อย่าให้เจ็บตัวมากกว่านี้เลย กันนะไม่อย่าทำผู้ที่มีฝีมืออ่อนกว่ากันหรอก”

ยอดกลืนหัวเราะแทบแย้

“หรือครับ-ยังงั้นคุณกลับไปมุมของคุณเถอะครับ ผมจะพาไปส่ง” แล้วนักมวยฝ่ายน้ำเงินก็ช่วยประคองปีกพานิกรไปส่งที่มุมแดง

ระหว่างที่พี่เลี้ยงทำการให้น้ำ พวกคนดูได้ฮาป่าและโห่ร้องกันเกรียวกราว หลายต่อหลายคน ตะโกนสัพยอกหยอกล้อนิกร และบ้างก็ตะโกนขอร้องให้หยุดเพล่า ๆ มีอไ้บ้าง พวกกรรมการมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน ในระหว่างที่เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจตั้งขึ้นทั่วสนามมวยนี้ เจ้าแห้วสามารถใช้ความว่องไวของตนปลดลูกตุ้มระฆังออกมาได้ และเก็บใส่กระเป๋าเดินกลับไปยังมุมแดง โดยที่ไม่มีใครแลเห็นการกระทำของเจ้าแห้ว

กรรมการรักษาเวลามองดูนาฬิกา เมื่อครบสองนาทีกของการหยุดพักเขาก็เอื้อมมือคว้าสายลูกตุ้มระฆัง เพื่อจะตีระฆังเริ่มยกสอง แต่แล้วเขาก็สะดุ้งโหยง เมื่อเขาแลเห็นลูกตุ้มระฆังหายไปแล้ว เขาก็มองมองดูรอบ ๆ ตัวเขาก็ไม่เห็น ขณะนี้นิกรกำลังแผ่หลาอยู่บนม้านั่ง ปล่อยให้เจ้าคุณปัจฉินกษ กับพลหมวดเฟิ่น ซึ่งนิกรมีท่าทางเหน็ดเหนื่อยหอบแฮ่ก ๆ เหมือนกับจะขาดใจตาย

กรรมการให้คะแนนร้องตะโกนบอกกรรมการรักษาเวลา

“ว่ายังไงครับ เกินเวลาไปครึ่งนาที่แล้ว”

กรรมการรักษาเวลายักไหล่แล้วแบมือออกทั้งสองข้าง

“ลูกตุ้มระฆังมันหาย ไม่รู้ว่ามันหายไปได้อย่างไร”

คนงานประจำสนามมวยสองคน ถูกเรียกเข้ามาช่วยกันค้นหาลูกตุ้มระฆัง เจ้าแห้วยืนหัวเราะคิกคักอยู่ข้างหลังมุมแดง แล้วพูดกับนายพัชราภรณ์เบา ๆ

“รับประทานไม่ต้องเร่งร้อนหรอกครับ ลูกตุ้มระฆังอยู่ที่ผม อย่างช้าก็อีกไม่ต่ำกว่าห้านาที กว่ากรรมการจะหาอะไรมาตีระฆังได้”

คณะกรรมการเริ่มม่วนวาย คนดูตะโกนโหวก ๆ ว่าเลยเวลาพักแล้ว นายสนามสั่งให้คนงานไปหาพ่อนเหล็กขึ้นเหล็ก ๆ มาสักท่อนหนึ่ง แต่กรรมการรักษาเวลามีปฏิภาณเฉียบแหลมเกิดขึ้น เขาก็มองหยิบก้อนอิฐก้อนหนึ่งขึ้นมาแล้วเคาะลงบนระฆังนั้นเสียงดังสนั่น

“แก๊ง”

นักมวยทั้งสองต่างลุกขึ้นยืน คราวนี้นิกรสดขึ้นเข้มแข็งขึ้น เขาจดมวยอย่างรัดกุม เต็มเข้าได้ยอด พยัคฆ์พ่าย แต่การเดินของนิกรเหมือนกับจ้าว ทำให้คนดูครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน นิกรรำป้อรอบ ๆ ตัวนายยอด ซึ่งเป็นการรำที่สวยงาม ยอด พยัคฆ์พ่ายกำลังคลั่งจ้าวอย่างที่เรียกว่าขึ้นสมอง เขาก็เลยรำวงกับนิกรทันที ท่ามกลางเสียงหัวเราะและเสียงตบมือให้ร้องของคนดูทั้งสนาม มวยคู่วิวาห์คู่นี้ทำให้คนดูครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน

นักมวยฝ่ายแดงกับฝ่ายน้ำเงินรำป้อไปรอบ ๆ เวที กรรมการห้ามมวยยืนมองดูอย่างหัวเสียแล้วเขาก็ปราดเข้ามาขวางกลางคู่ต่อสู้

“เวทีนี้เป็นเวทีชกมวย” กรรมการห้ามมวยพูดเสียงหนัก ๆ “ไม่ใช่เวทีรำวงนะครับ ถ้าหากว่าคุณทั้งสองไม่ชกกัน ผมก็จะเชิญลงจากเวทีเดี๋ยวนี้”

นิกรชักฉิว

“แล้วกัน.....ระบอบศักดิ์ดินนาจะเขาไม่ใช่กันแล้วคุณ ฟังเสียงมหาชนบ้างซีครับ คุณดูซิว่าพวกคนดูเขาพอใจกันหรือเปล่า ที่เราชกกันและรำวงให้เขาดู ผมกับยอดนะไม่เคยโกรธเคืองกันมาเลย เท่าที่เราขึ้นมากระแทกหน้ากันตะถิบทุบถองกันก็นับว่าเรามีใจโหดเหี้ยมพออยู่แล้ว ขอให้เรารำวงกันสักหน่อยเถอะครับ ประเดี๋ยวเราจะไล่เตะไล่ถีบกันไป สำหรับยกนี้ขอให้เป็นยกรำวงเถอะครับ” พูดจบนิกรก็หันมายิ้มกับคู่ต่อสู้ของเขา “ลื้อรำเก่งมากอ้ายน้องชาย ทำสาวน้อยประแป้งของลื้อรำกับละครกรรมศิลป์ทีเดียว”

ยอดยิ้มแป้น มนุษย์เราทุกคนก็พึงพอใจในคำยกยอด้วยกันทั้งนั้น

“คุณก็รำสวยไม่ใช่ย่อยครับ เอาซีครับ”

นิกรป้อปากร้องตะโกนไปทางวงดนตรี ซึ่งบรรเลงอยู่ริมรั้ว

“ขอเพลงตาแก่อยากมีเมียสาวน้อย พวกเรา”

เปี๊ยะพาทย์เริ่มบรรเลงเพลงรำวงตามคำขอของนิกรทันที นักมวยทั้งสองต่างก้มศีรษะให้กัน แล้วก็ยกมือรำป้อ พาตัวไปรอบ ๆ เวที ประชาชนคนดูปรบมือให้ร้องเกรียวกราวตลอดเวลา กรรมการห้ามมวยหัวเราะหึ ๆ อยู่ทางมุมน้ำเงิน เสียงเปี๊ยะพาทย์ดังในทำนองเพลงตาแก่อยากมีเมียสาว เปี๊ยะมอญดังวิเวกวังเวงเจี๊ยบแจ้ว นิกรรำได้สวยงาม เพราะมีการส่ายกันตลอดเวลา

เมื่อครบสามนาที่ กรรมการรักษาเวลาก็หยิบก้อนอิฐเคาะระฆังดังสนั่น

“แก๊ง”

นักมวยทั้งสองต่างกลับไปยังมุมของตน เจ้าคุณปัจฉิมฯ กับพลไม่ยอมขึ้นให้น้ำ เสียหงวนกับเจ้าแห้วจึงขึ้นให้น้ำแทน อาเสี่ยของเรายังอ่อนเพลียมีนั่งอยู่ แต่เขาแต่งกายเรียบร้อยแล้ว กิมหงวนกล่าวกับนิกรว่า

“อ้ายกร.....แกก็หนึ่งไม่มีสองในตองกู ถ้าหากว่าแกเอาชนะเจ้ายอดได้ ก็นจะให้แกแสนบาท มีคนเขาต่อเจ้ายอดถึงร้อยเอาหนึ่ง และกันได้รองเขาไว้หลายต่อหลายรายแล้ว ขอให้แกพยายามน็อกเจ้ายอดให้ได้เพื่อแก้แค้นแทนกัน และเพื่อศักดิ์ศรีของแกเอง กันขอรับรองด้วยเกียรติยศของกันว่า ถ้าแกชนะยอด เมื่อลงมาจากเวที ก็นจะจ่ายเงินสดให้แกแสนบาททันที”

นิกรลืมตาโพลง

“อย่าล้อเล่นน้า”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“ไม่ใช่ล้อ เป็นความจริง”

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

“ตกลง ก็นจะน็อกเจ้ายอดให้ได้ในยกนี้แหละ กันพบจุดอ่อนในตัวยอดแล้ว เขาเปิดช่องว่างที่ท้องเสมอ และเวลาที่เขาเตะกันมือของเขาตก ก็นจะหลอกให้ยอดเตะกัน แล้วก็นจะสับเท้าเข้าไป ชกสวนด้วยหมัดตรงขวาหรือหมัดซ้าย ช้ำด้วยหมัดอัปเปอร์คัตที่ท้อง เท่านั้นเจ้ายอดก็จะลงไปนอนให้กรรมการนับสิบ”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ ยกมือตบศีรษะนิกร

“ตั้งใจให้ตี อ้ายกร ก็นจะไปรองเขาไว้ ใครต่อยอดก็นจะรองทั้งนั้น เล่นกันให้ชิบหายขายตนเลย ถ้าแกแพ้พวกเราก็นจะต้องเดินทางด้วยเท้าจากเชียงใหม่ถึงกรุงเทพฯ อันเป็นระยะทาง ๗๕๑ กิโลเมตรพอดี และพอไปถึงกรุงเทพฯ ผมของเราก็นจะยาวแค่ตาตุ่ม”

กรรมการรักษาเวลาหยิบก้อนอิฐโยกกระชังอีก เสียงดังลั่น

“แก๊ง”

นักมวยทั้งสองต่างลุกขึ้น และเดินเข้าหากันท่ามกลางเสียงปีพาทย์ซึ่งบรรเลงแห่งที่ม ๗ ตลอดเวลา นิกรยกเท้าขวาเตะกราดตั้งเพี้ยวแล้วกระโจนเข้าตีเข้าลอย แต่ยอดเป็นมวยที่เต็มไปด้วยชั้นเชิง เขาหลบฉากนิดเดียว เข้าของนิกรก็พาดขึ้นไปบนเชือก ทำให้นิกรเสียหลักล้มลงก้นกระแทก นายจอมทะเล้นรีบลุกขึ้นยืน เดินเข้าไปหานักมวยฝ่ายน้ำเงินอีก ยอดแย็บซ้ายสองที่ซัด ๗ ถูกหน้านิกรสั่นเป็นลวดดอกไม้ไหว นิกรหลอกล่อเหวี่ยงสวิงซ้ายเต็มเหนี่ยว และตามด้วยสวิงขวา แล้วก็กอดยอดแน่น นิกรถือโอกาสกระซิบบถามคู่ต่อสู้ของเขา

“ลื้อพักอยู่ที่ไหนจะยอด อ้าวจะหาเงินให้ลื้อใช้สักสองหมื่น”

ยอดใจเต้นระทึก ดันตัวนิกรไปทางมุมน้ำเงิน แล้วพูดเบา ๆ

“โรงแรมศรีประกาศ ถนนลำพูนครับ”

กรรมการห้ามมวยปราดเข้ามาแยกคู่ต่อสู้ออกจากกัน และให้ชกกันต่อไป คำพูดของนิกรบอกให้ยอด พยัคฆ์พ่ายรู้ทันที่ว่านิกรต้องการให้เขาล้มมวยให้ ขณะนี้ในวงการมวยนั้นการล้มมวยย่อมเป็นของธรรมดา เพราะนักมวยได้รับเงินรางวัลน้อยมาก ฉะนั้นการชกมวยตามเวทีต่าง ๆ จึงปรากฏว่านักมวยที่เป็นต่อมักจะมีผู้จ้างล้มมวยให้แก่คู่ต่อสู้ของตนเสมอ

สองหมื่นบาทไม่ใช่เงินจำนวนน้อย ยอดกำลังต้องการเงินอีกหมื่นบาทเศษ เพื่อจ่ายให้แก่ผู้รับเหมาปลูกบ้านของเขาที่กรุงเทพฯ เขาไม่สามารถจะหาเงินจำนวนนี้ได้ เพราะเขาไม่ได้ชกมวยมานานแล้ว เพราะไม่มีคู่ต่อสู้นั่นเอง เมื่อนิกรจะให้เงินเขาดังสองหมื่นบาทยอดก็ตื่นตื่นยินดีมาก

ยอดกับนิกรจดมวยเข้าหากันในท่าทางคึกคักเข้มแข็ง นายจอมทะเล้นขยิบตาให้คู่ต่อสู้ของเขาเป็นความหมายแห่งการล้มมวย ยอดขยิบตาตอบ นิกรปราดเข้าไปแย็บซ้ายถูกหน้ายอดอย่างจัง แต่ยอดรู้สึกเจ็บ ๆ คัน ๆ เหมือนกับมดกัด แล้วนิกรก็เหวี่ยงสุขวาวโครมเข้าให้ ถูกขาตะไกรข้างซ้ายของยอดโดยไม่สู้รุนแรงอะไรนัก เท่านั้นเองยอดก็เซตลาไปปะทะเชือก นิกรติดตามคู่ต่อสู้ของเขา คนดูแปลกใจไปตามกันที่ยอดถูกนิกรชกอย่างถนัดถนี่เช่นนั้น และทำท่าอ่อนเพลียมองแลเห็นถนัด

นักมวยทั้งสองกอดปล้ำกัน นิกรถือโอกาสกระชกกระชากับยอด

“อ้ายน้องชาย แยกอมให้กันน้อคเถอะ กันจะให้แกสองหมื่นและกันจะเอาเงินไปให้แก่ค่าวันนี้”

ยอดแก้งทำเป็นกอดรัดฟัดนิกร

“ถ้าคุณโกหกผม ผมยิงทิ้งนะครับ”

“เออ.....ตกลงนะ”

“ตกลงครับ”

กรรมการปราดเข้ามาแยกคู่ต่อสู้ออกจากกันแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

“ชกต่อไป”

ยอดกระโจนเตะนิกรเต็มเหนี่ยว เท้าของเขาข้ามศีรษะนิกรไปตั้งศอก แล้วยอดก็แก้งทำเป็นเสียหลัก ล้มลงก้นกระแทกพื้น พอยอดลุกขึ้นนิกรก็ปราดเข้าตะลุมบอนทันที ทั้งสองยืนยัดแลกหมัดกันอย่างเผ็ดร้อน คนดูให้ร้องกันเกรียวกราว อาเสียวลมหวงวิงพล่าน เทียวรองใครต่อใครไว้หลายคน พวกที่ต่อข้างยอดเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง นิกรกับยอดแลกหมัดกันสักครู่ยอดก็เป็นฝ่ายล่าถอย และแล้วหมัดขวาของนิกรก็กระแทกถูกปลายคางของยอดเต็มรัก เพราะยอดเจตนายื่นคางให้ชก

แชมเปียนมิดเดิ้ลเวทหงะหงายล้มลงกลางเวที และบิดตัวไปมา คณะพรรค ๔ สหายต่างกระโดดโลดเต้น และโห่ร้องลั่นไปหมด กรรมการห้ามมวยยกมือขึ้นนับหนึ่งสองสามและเรื่อยไปจนกระทั่งถึงสิบ ยอดจึงโงงลุกขึ้นมาได้ และยืนกอดเชือกเวทีในท่าสะลึมสะลือ มองดูกรรมการห้ามมวยจับมือขวาของนิกรชูขึ้น เป็นสัญญาณให้ประชาชนคนดูทราบ่านิกรได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาด

ประชาชนต่างตบมือให้เกียรติเกรียงไกรเสียงสนั่นหวั่นไหว ยอดล้มมวยได้สนิทมาก เพราะคนดูแลเห็นยอดถูกชกอย่างจัง คนดูต่างเข้าใจว่ายอดแพ้เพราะความประมาท ซึ่งนับว่ายอดแสดงบทบาทได้ดีราวกับศิลปินเอก

นิกรเดินเข้ามาเฝ้ายอดคู่ต่อสู้ของเขา แล้วกระซิบบอก

“หนึ่งทุ่ม ลี้ออย่าไปไหน อ้าวจะเอาเงินสองหมื่นไปให้ลีโอที่โรงแรม”

“ครับ.....ครับ.....ขอบคุณมาก”

การชกมวยระหว่างยอด พยัคฆ์พ่ายกับนิกร การรูดวงศึได้สิ้นสุดลงแล้ว นักมวยทั้งสองพากันลงมาจากเวที อาเสี้ยกิมหงวนถือธนบัตรใบละร้อยบาทปึกใหญ่ ประมาณหนึ่งคืบเดินเข้ามาส่งให้นิกรทันที

“อ้ายกร สัญญาต้องเป็นสัญญา เอ้า เขาไปแสนบาท”

นิกรยิ้มแถมแทบแตก เขามองดูนายยอดซึ่งกำลังเดินผ่านหน้าเขาไปด้วยความหมายที่เข้าใจกันดี อาเสี้ยกิมหงวนเสียเงินให้นิกรแสนบาท แต่พวกนักพนันไม่ต่ำกว่าสิบคนต้องจ่ายเงินให้กิมหงวนคนหนึ่งไม่ต่ำกว่าสองสามหมื่น บางคนก็ให้นามบัตรไว้และให้กิมหงวนไปเอาเงินที่บ้านของเขา ก่อนค่ำวันนี้เสียหงวนได้เงินค่าพนันมวยถึงสี่แสนเศษ ตามธรรมดาคนมีเงินนั้น ไม่ว่าจะทำอะไรมักจะเกิดดอกออกผลเสมอ ดังเช่นกิมหงวนเป็นต้น

การชกมวยคู่ที่สามดำเนินต่อไป เป็นการต่อสู้ระหว่างเสือร้ายแห่งเชียงใหม่ทั้งสอง ซึ่งเพิ่งโคจรมาพบกันในวันนี้ คณะพรรค ๔ สหายได้นั่งดูมวยต่อไป และต่างครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน

การชกมวยได้สิ้นสุดลง ในเวลา ๑๘.๐๐ น. เศษ ขณะที่มวยเลิก ประชาชนเดินเบียดเสียดเยียดยัดกันมาจากสนามมวย นิกรได้ใช้ให้เจ้าแห้วนำเงินสองหมื่นบาทแอบไปให้ยอด พยัคฆ์พ่ายโดยที่ไม่มีใครแลเห็น

นักมวยก็เป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง เงินคือแก้วสารพัดนึก นักมวยไม่ใช่พระอิฐพระปูน อุดมคตินั้นกินไม่ได้ และไม่มีใครที่จะมาช่วยตนเมื่อถึงคราวเดือดร้อนในเรื่องเงิน การที่นักมวยยอมล้มมวยจึงไม่น่าติเตียนอะไร ทั้งนี้ก็เพราะเขาชกมวยเป็นอาชีพเขาจึงต้องมีวิธีหาเงินด้วยการเจ็บตัวเพียงเล็กน้อยแต่ได้เงินใช้มาก ๆ

ชื่อเสียงของนิกรแพร่สะพัดไปทั่วนครพิงค์ในเวลาค่ำวันนั้น ซึ่งนิกรและยอดกับเจ้าแห้วเท่านั้นที่รู้ว่า ชัยชนะของนิกรเกิดขึ้นจากการสมยอมของยอด เจ้าแห้วได้ค่าปิดปาก ๓,๐๐๐ บาท และเจ้าแห้วได้สภทสาบานว่า เขาจะไม่ยอมเปิดเผยความลับในเรื่องนี้เลย

วันต่อมา

เสี้ยยังได้พาคณะพรรค ๔ สหาย ออกเดินทางแต่เช้าตรู่ มุ่งตรงไปยังออบหลวงแห่งอำเภอฮอด ซึ่งเป็นระยะทางห่างจากเมืองเชียงใหม่ประมาณ ๑๐๐ กิโลเมตร และอยู่ทางทิศใต้ของนครพิงค์นี้ คณะพรรค ๔ สหายได้รับความสนุกสนานเบิกบานใจโดยทั่วหน้ากัน ถนนสายเชียงใหม่อำเภอฮอดเป็น

ถนนที่อยู่ในสภาพดีพอใช้ ทางบางแห่งมีธรรมชาติสวยงามดงามมาก ดอดจ์ตรวจการของเสียยังแล่น
วถวนเวียนไปมาตามไหล่เขา บางตอนเฉียดหัวเล็ก เมื่อรถแล่นในที่สูงจะมองเห็นลำน้ำแม่แจ่มอย่างถนัด
และด้านตรงกันข้ามของแม่น้ำสายนี้ เต็มไปด้วยขุนเขาถ้าเฝ้าไม่ สะพานบางแห่งที่รถแล่นข้ามนั้นไม่สู้จะ
มั่นคงแข็งแรงเท่าใดนัก น่ากลัวอันตรายมาก แต่วิสกี้ช่วยให้คณะพรรค ๔ สหายของเราไม่ได้สนใจกับภัย
อันตรายอะไร ภายในรถดอดจ์ตรวจการคันนี้มีเหล่าโซดาและกับแกล้มมากมายเหลือเฟือ

เมื่อมาถึงที่พักของกรมทางหลวงแผ่นดิน คณะพรรค ๔ สหายก็ลงจากรถ เดินทางด้วยเท้า
เกือบสองกิโลเมตรตรงไปยังออบหลวง และในที่สุดคณะพรรค ๔ สหายของเราก็ได้ชมความสวยงาม
ของออบหลวง อันเป็นแม่น้ำสายเล็ก ๆ แต่แวดล้อมด้วยธรรมชาติอันงามตา

เสียยังรู้จักคุ้นเคยกับนายช่างทางของกรมทางคนหนึ่ง จึงได้รับการเชื้อเพื่อและการรับรอง
เป็นอย่างดี คณะพรรค ๔ สหาย ได้แวะรับประทานอาหารกลางวันยังที่พักของกรมทางหลวงแผ่นดิน และ
หลังจากนั้นทุกคนก็อำลานายช่างทางเดินทางกลับมายังจอมทอง เพื่อชมน้ำตกแม่กลาง อันเป็นธารน้ำตก
ที่สวยงามที่สุดของนครเชียงใหม่

จอมทองอยู่ห่างจากเชียงใหม่ ประมาณ ๖๐ กิโลเมตร มีปูชนียสถานสำคัญคือวัดพระธาตุ ซึ่ง
เรียกกันว่าพระบรมธาตุศรีจอมทอง คณะพรรค ๔ สหายของเรา ได้ถือโอกาสนมัสการพระบรมธาตุที่นี่
และแล้วก็พากันเที่ยวชมน้ำตกแม่กลาง ซึ่งหลังไหลลงมาจากหน้าผาอันสูงชัน ผ่านโขดหินหลายแห่งเป็น
ชั้น ๆ ลงมา กระแทกถูกแอ่งน้ำเบื้องล่างเป็นฝอยฟอง

คณะพรรค ๔ สหาย ตื่นตาตื่นใจในความงามของธารน้ำตกอย่างยิ่ง ทุกคนได้ถ่ายภาพน้ำตก
และภูมิประเทศรอบ ๆ บริเวณนั้น มองแลเห็นขุนเขาใหญ่สูงตระหง่านเงื้อมเทียมเมฆ ซึ่งยอดเขาปกคลุม
ไปด้วยกลุ่มหมอกสีขาวตลอดเวลา บริเวณน้ำตกแม่กลางสงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงน้ำตกเท่านั้น บรรยากาศ
ร่มเย็นช่วยให้สุขภาพสบายใจยิ่ง

“สวยงาม” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พุดกับพลเบา ๆ “เป็นครั้งแรกที่อาได้เห็นน้ำตกอันลือชื่อของนคร
พิงค์ ที่แรกเราคิดว่าห้วยแก้วมีความสวยงามอย่างเหลือเชื่อ แต่เมื่อได้มาเห็นน้ำตกที่แม่กลางนี้แล้วก็รู้สึก
ห้วยแก้วสู้ไม่ได้เลย”

พลเห็นพ้องด้วย

“จริงครับ.....สวยงามกว่าน้ำตกที่นครนายก หรือไทรโยคเสียอีก เสียอย่างเดียวไกลไปหน่อย”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทอดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณนั้น แล้วท่านก็เห็นนิกรยืนสัปหงกอยู่ข้าง ๆ
ท่าน ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรง

“เฮ้ย”

นิกรลืมนตาโพล่ง แล้วยิ้มให้พ่อตาของเขา

“วงเหลือเกินครับคุณพ่อ กลับกันหรือยังล่ะครับ เราจะได้แวะเที่ยวสันป่าตอง เพื่อชมบ่อน้ำ
หลวงตามโครงการของเรา”

เจ้าคุณปัจฉินิภาฯ ออดหัวเราะไม่ได้

“ดูน้ำตกลูกนี่เสียบ้างซีเจ้ากร อย่างน้อยก็ได้เป็นความรู้ในการทัศนจักรของแก”

นิกรสันศิระชะ

“น้ำตกลูกนี่มีความหมายอะไรสำหรับผมหรือครับ ที่ไหนมีภูเขาใหญ่และสูง ที่นั่นก็มีน้ำตกลูก เพราะน้ำตกลูกเกิดจากน้ำฝนที่ซังอยู่บนภูเขานั้นเอง ผมจะสนใจก็ต่อเมื่อเราได้เห็นกระแส น้ำตกลูกนี้ไหลย้อนขึ้นไปบนยอดเขานั้นแหละครับ จึงจะน่าดู ผมชอบดูสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ตามทัศนะของผม”

“อ้อ เจ้าคุณปัจฉินิภาฯ คราง “ตกลงการมาเที่ยวเชียงใหม่คราวนี้แกคงไม่ได้สนใจอะไรเลย”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“จริงครับ ผมจำได้แต่ร้านจำหน่ายอาหารเท่านั้น ถ้าเราจะกินลาบหมู, เนื้อ, หรือหมูส้มและอาหารพื้นเมือง เราก็ไปกินได้ที่ร้านหมวดยีน ถนนราชวิถี เชียงใหม่ ในเวลาสี่โมงเย็นถึงสองทุ่มทุกวัน หรือถ้าเราจะกินข้าวซอยโอซารถ ก็ไปกินได้ที่ศรีเวียงข้าวซอย ตรงข้ามโรงหนังศรีเวียง ถนนช้างคลาน หรือที่ร้านนายอ้าย รัตนสิงห์ หน้าโรงเรียนยุพราชก็ได้ หรือที่ร้านนายกำ ตรงข้ามสนามมวยเดชานูเคราะห์ที่สี่นป่าซ่อยก็มี แต่ถ้าเราจะกินอาหารแบบจีนแล้ว ผมก็จะพาคุณพ่อไปกินที่ร้านแสงชัยข้างโรงหนังศรีเวียง ซึ่งที่นั่นมีปะหมี่, เกี้ยว, เป็ดตุ๋นและอาหารแบบจีน ขนมจีบชาละเปาสารพัด ร้านอาหารชั้นดีอีกร้านหนึ่งก็คือร้านข้างตลาดวโรรส ถนนวิชยานนท์ ตรงข้ามโรงพยาบาลเทศบาล”

นายพัชรภรณ์มองดูเพื่อนเกลอของเขาอย่างหมั่นไส้

“รู้สึกว่แกสนใจเรื่องกินมากกว่าอย่างอื่น”

นิกรพยักหน้ารับรอง

“ถูกแล้ว ความสำคัญของมนุษย์เราก็คือเรื่องอาหาร คนเราถ้าลงกินอึมนอนหลับก็มีความสุขอย่างอื่นไม่สำคัญ”

เสียยังพาเสียหვნกับเจ้าแห้วและดร.ดิเรก เข้ามารวมกลุ่ม อาเสียมหვნกล่าวกกับเจ้าคุณปัจฉินิภาฯ ว่า

“กลับไปเที่ยวสันป่าตองกันเถอะครับ วันนี้เราเดินทางไกลมาก รู้สึกอ่อนเพลียไปตามกัน ความจริงคุณอาน่าจะซื้อหมวกสักใบหนึ่งยังงี้แย”

เจ้าคุณปัจฉินิภาฯ ทำตาเขี้ยว

“ช่างข้าเถอะน่า ฉันไม่ได้ทำให้แกเดือดร้อนก็แล้วกัน”

เสียหვნหันมายิ้มกับนิกร นายจอมทะเล้นยกมือซ้ายอุดจมูก แล้วยกมือขวาโบกไปมาข้าง ๆ จมูก ท่านเจ้าคุณปัจฉินิภาฯ แยกเขี้ยว ปราดเข้ามาใช้เท้าขวากถีบลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน แต่นิกรไวกว่าคว่าทำเจ้าคุณไว้ แล้วลากถอยหลังออกไปทำให้เจ้าคุณส่งเสียงเอ็ดตะโร

“เฮ้ย.....เฮ้ย อย่าเล่น อ้ายเวร ปล่อยไว้ย”

นิกรปล่อยมือออก แล้วเขาก็วิ่งหนีเพราะเกรงว่าจะเจ็บตัว เสียยังมองดูนิกรอย่างขบขัน เขาพูดขึ้นอย่างเปรย ๆ ว่า

“คนอย่างคุณนิกรคงจะ 모르จักว่า ความทุกข์ยากและความเศร้าโศกนั้นเป็นอย่างไร คนอย่างนี้ดีมีความสุข มีอารมณ์ขันครึกครื้นตลอดเวลา”

ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็พากันเดินตรงไปที่รถดอดจ์ตรวจการคันใหญ่ และหลังจากนั้นก็เดินทางกลับเข้าสู่เชียงใหม่ ซึ่งระยะทางจะต้องผ่านสันป่าตอง และคณะพรรค ๔ สหายจะไปแวะเที่ยวที่นั่นตามโครงการที่ได้กำหนดไว้

ดอดจ์ตรวจการของเสียยัง ได้เดินทางมาถึงอำเภอสันป่าตองในเวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น. อำเภอสันป่าตองเป็นอำเภอเอก มีประชาชนและบ้านเมืองอันหนาแน่นคึกคักพอใช้ พื้นที่โดยมากเป็นทุ่งนา ดังนั้นพลเมืองของสันป่าตองเป็นส่วนมากจึงมีอาชีพในทางทำนา

คณะพรรค ๔ สหายลงรถที่ตลาด และยืนจับกลุ่มสนทนากัน ก่อนที่จะเที่ยวชมร้านตลาดเหล่านั้น

“นำทางซี เสียยัง” เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวกับคนขับดีผู้มั่งคั่ง ซึ่งเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอเก่าของเสียหววน “รู้สึกว่ที่นี่สงบเงียบดีเหมือนกัน”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“หาอะไรกินกันก่อนไม่ดีหรือครับ ผมชักหิวแล้ว”

ทุกคนมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว ดร.ดิเรก กล่าวขึ้นว่า

“แกแก่กินมากไปหน่อย อ้ายกร”

“โอ” นิกรคราง “ก็มันหิวนี่หว่า คนเราเมื่อมันอิมันกระเพาะแล้ว ใครจะกินเข้าไปได้อีก” แล้วนิกรก็หันมาพูดกับผู้นำทาง “เสียยังครับ พาพวกเราไปหาอะไรกินรองท้องสักหน่อยเถิด บะหมี่สักชามก็ยิ่งสวย”

เสียยังหัวเราะเบา ๆ

“ไปซีครับ เดินไปที่สามแยกสันป่าตองนั้นมีร้านจำหน่ายบะหมี่ ก๋วยเตี๋ยว และอาหารเครื่องดื่มทุกชนิด ชื่อร้านไทยเฮง ผู้ที่มาเที่ยวสันป่าตองมักจะมาแวะรับประทานอาหารกันที่ร้านไทยเฮงนี่”

นิกรยิ้มแป้น

“แหม.....ยังจี้คุณกับผมก็รักกันจนวันตายเท่านั้นเอง ความจริงอ้ายเรื่องการกินนี่แหละครับ ผมชอบเหลือเกิน”

เสียยังหัวเราะ

“ถูกละครับ ใคร ๆ ก็ชอบ เชิญสิครับ”

ที่ร้านไทยเฮง อันเป็นร้านจำหน่ายอาหารจีนและเครื่องดื่มที่ดีแห่งหนึ่งในอำเภอสันป่าตองนี้ เสียยังได้พาคณะพรรค ๔ สหายของเรามา นั่งร่วมโต๊ะกันและสั่งอาหารว่างกับเครื่องดื่มมาจนเต็มโต๊ะ อาเสี่ยกิมหงวนสนใจกับผู้หญิงสาวคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะทางขวามือตามลำพัง หล่อนแต่งกายเรียบ ๆ แบบชาวเหนือทั้งหลาย ปล่อยผมสยายยาว อายุประมาณ ๑๘ ปี ใบหน้างามแฉล้มแซมซ้อย ริมฝีปากจิ้มลิ้ม แก้มทั้งสองเป็นพวง ผิวขาวผ่องแบบสาวชาวเหนือทั้งหลาย ดวงหน้านั้นปราศจากไฟฟ้าราคี อาเสี่ยไม่ยอมกินบะหมี่ที่สั่งมา เขานั่งมองดูหล่อนเสียจริง ๆ จัง ๆ แล้วก็นึกคลับคล้ายคลับคลาว่าเขาเคยเห็นหล่อนมาแล้วในกรุงเทพฯ

ในที่สุด เสียหงวนก็เอื้อมมือเขียนานายพัชราภรณ์ซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาแล้วกระซิบกระซาบเบา ๆ

“เฮ้ย..... แกช่วยดูหน่อยสิวะอ้ายพล ก็นสงสัยว่าแม่สาวงามคนนี่คือสุชีลานางสาวไทยปีก่อน”

พลมองตามสายตาของเสี่ยหงวน แล้วเขาก็ยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ใช่สุชีลาหรอก หล่อนสวยกว่าสุชีลาเป็นกอง เมื่อเข้ามาในร้านกันแลเห็นหล่อนแล้ว แกอย่าจ้องมองดูหล่อนอย่างนี้เลยวะ เสียมารยาท”

กิมหงวนกลืนน้ำลายดังเอือก

“กันเจอศรคามเทพเข้าแล้ว ลันนี่โดนหัวใจกันโนวินาทีแรกที่กันแลเห็นหล่อน หล่อนสวยอะไรอย่างนี้ สันป่าตองดินแดนแห่งเทพธิดา ผู้หญิงที่เราแลเห็นขณะที่เราเดินผ่านมาที่ร้านอาหารนี้ ตะละคนอย่างซี้หมูซี้หมากันवलสวาท หรือสุชีลา ประภควดานางสาวไทยอีกก็ปี ผู้ที่ได้รับตำแหน่งชนะเลิศก็คงจะเป็นหญิงสาวชาวเชียงใหม่หรือลำพูนนี่แหละ โอ.....สวยอะไรอย่างนี้ ดูซิพล นัยน์ตาของหล่อนกลมโตในแจ้วบริสุทธิ์ไร้เดียงสา คิ้วของหล่อนโก่งเล็กน้อยราวกับคันศรของพระราม จมูกโด่งรับกับปากอันจิ้มลิ้มพริ้มเพรา เสียอย่างเดียว หล่อนชดน้ำบะหมี่เสียดังโฮกฮากไปหน่อย กันตกหลุมรักเสียแล้วพล”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“แกอย่าไปสนใจกับหล่อนเลยวะอ้ายหงวน ผู้หญิงเมืองนี้หาซี้ริ้วทำยาไม่ได้เลย มองไปทางไหนล้วนแต่สวยทั้งนั้น เรามันพบไม่งามเมื่อขวานบินเสียแล้ว”

อาเสี่ยถอนหายใจเอือกใหญ่ แล้วเขาก็กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

“กันจะลงไปจีบหล่อนสักหน่อย ทุกคนเฉย ๆ นะไว้ย อย่าขัดคอกันเลย ไห้วละ”

ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ออไร.....เชิญไปจีบหล่อนตามสบายเถอะ แต่ระวังแข่งหน่อยนะ ถ้ายูไปเจออะเภากุหลาบที่มีเจ้าของเขาจองอยู่แล้ว ยูอาจจะเจ็บตัวได้”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“รับประทานหมากเมืองเหนือหน้าผาดหน่อยนะครับ แล้วก็....รับประทานแวนที่นี้ก็หนักกว่า
แวนที่กรุงเทพฯ”

เสี่ยหงวนจื๊อปาก

“ทะเลิ่งน่า เดียวก็ถีบเปรี๊ยะเข้าไปให้เท่านั้นเอง”

คณะพรรค ๔ สหายอมยิ้มไปตามกัน เสี่ยหงวนผลุดลุกขึ้น แล้วก็เดินตรงเข้าไปหาหญิงสาว
เจ้าของร่างสะคราญตาที่กำลังนั่งรับประทานบะหมี่อยู่ตามลำพัง มีน้ำแข็งใส่น้ำชาวางอยู่บนโต๊ะหนึ่งแก้ว
พร้อมด้วยน้ำอัดลมชั้นดีหนึ่งขวด

อาเสี่ยหยุดยืนข้างโต๊ะหล่อน พอหญิงสาวเงยหน้ามองดูเขา เสี่ยหงวนก็ยิ้มเอียงอาย ยกนิ้วชี้
มือขวาใส่ปากกัด และแกว่งแขนซ้ายไปมา

แม่สาวงามทำหน้าตื่น ๆ มีความรู้สึกคล้ายกับหล่อนเผชิญหน้ากับผู้ที่วิกลจริต

“เป็นหยังเจ้า” หล่อนถามเสียงสั้น ๆ

เสี่ยหงวนถือโอกาสทรุดตัวนั่งข้าง ๆ หล่อน

“บ่ได้เป็นหยัง อ้ายฮักอ๋อนายแล้ว อ๋อนายงามแท้”

หล่อนยิ้มเอียงอาย

“จี้จี้ ข้าเจ้าบ่งามหรอก”

อาเสี่ยจ้องมองดูหน้าหล่อนอย่างไม่วางตา

“อ๋อนายฮักอ๋ายก่อ”

“อู๊ย.....สะมาเตีอะ อ้ายสลิดเหมื่อนวอก”

เสี่ยหงวนสะดุ้งโหยง

“แปลว่าอะไรจะน้องสาว เอาจังดีดีกว่า เราคุยกันเป็นภาษากลาง ฉันจะได้ฟังรู้เรื่อง แฮะ...
แฮะน้องสาวสวยอะไรอย่างนี้ ฉันเห็นเธอเข้าแล้วฉันไปไหนไม่รอดแน่ ฉันจะยอมตายอยู่ที่สันป่าตองนี้
แหละ”

หล่อนยิ้มเล็กน้อย

“อ้อ.....คนเมืองกอกนะเขาฝากรักกันง่าย ๆ เช่นนี้หรือคะ ผู้หญิงที่เมืองกอกเขาไม่ถือว่าเป็น
การดูถูกดูหมิ่นหรือคะที่ผู้ชายเพิ่งแรกเห็นหน้ากันมาฝากรักกันตามถนนคนแคบเช่นนี้”

คราวนี้เสี่ยหงวนอายม้วนตัวแล้วเขาก็ยกมือไหว้หล่อน

“แฮะ ๆ อภัยให้ฉันเถิดน้องสาว เธอเป็นคนสวยน่ารักมาก เธอเป็นชาวสันป่าตองใช่ไหมจะ”

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน

“คะ.....ถูกแล้ว ดิฉันมีถิ่นฐานบ้านช่องอยู่ที่สันป่าตองนี้แหละคะ ดิฉันตั้งร้านขายผ้าอยู่ใกล้
ๆ กับร้านขายอาหารนี่เอง”

กิมหงวนยิ้มเล็กน้อย

“เธอคงเป็นลูกคนเดียวของคุณพ่อคุณแม่ของเธอ”

“ถูกแล้วค่ะ คุณพ่อของดิฉันเสียตั้งแต่ดิฉันยังเด็ก ๆ อยู่ ดิฉันกับคุณแม่ก็เลยช่วยกันทำมาหากิน ตั้งร้านจำหน่ายชิ้นใหม่ชิ้นยกและเสื้อผ้าพื้นเมืองต่าง ๆ “

เสียงหงวนเขยิบเก้าอี้เข้ามานั่งข้าง ๆ หล่อน

“ทานอะไรอีกไหมจ๊ะ ดิฉันจะสั่งมาให้เธอ”

“ขอบคุณค่ะ ดิฉันอิ่มแล้ว”

อาเสี่ยกระแอมเบา ๆ

“ประทานโทษ เธอคงไม่รังเกียจที่จะรู้จักกับดิฉัน ซึ่งเดินทางมาจากกรุงเทพฯ ด้วยความหวังที่จะได้ชมบ้านเมืองอันสวยงามสดงดงามของเธอ”

“ข้าเจ้าบ่ได้รังเกียจเจ้า”

อาเสี่ยหัวเราะ

“พูดภาษาไทยกลางเถอะน้องสาว ดิฉันฟังภาษาไทยเหนือไม่ใคร่ออก และกำลังคิดว่าดิฉันอยากจะได้เธอไปเป็นครูสอนภาษาไทยเหนือให้ดิฉัน นอกจากนี้ยังอยากจะทำให้เธอเป็นผู้เก็บกุญแจตู้เซฟของดิฉันด้วย ขอโทษ.....เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

แม่สาวน้อยยิ้มอาย ๆ

“จันทร์พรค่ะ”

เสียงหงวนหัวเราะชอบใจ

“คล้ายกับฉันเปียบทีเดียว ดิฉันชื่อกิมหงวน ไทยแท้ เธอชื่อจันทร์พร ดิฉันอยากจะทำให้เธอไปช่วยฉันถลุงเงินของดิฉันที่มีอยู่ เธอจะใช้วันละกี่หมื่นกี่แสนดิฉันก็ไม่ว่า จะฉีกเล่นเผาไฟเล่น หรือเอาผูกคอกหมาเล่นก็ตามใจ ดิฉันคือมหาเศรษฐีร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย ที่พูดนี้เป็นความจริงนะจ๊ะ ไม่ใช่จะมาโกหกปกปิดมาให้จันทร์พรหลงเชื่อ พาคุณแม่ของเธอไปอยู่กับดิฉันที่กรุงเทพฯ เถอะ”

“ดิฉันอยากจะได้รับความรักของคุณเหมือนกัน แต่ไปตกลงกันที่บ้านไม่ดีกว่าหรือคะ”

กิมหงวนลืมหันตาไปลง

“หมายความว่าเธอไม่รังเกียจ ยินดีให้ฉันไปที่บ้านของเธออย่างงั้นหรือจ๊ะ”

“ค่ะ.....เชิญสิคะ คุณจะได้ไปรู้จักกับแม่เฒ่าของดิฉัน”

เสียงหงวนร้องตะโกนเรียกแจ็กลูกจ้างในร้านให้มาคิดเงิน และรีบจ่ายเงินค่าบะหมี่ ค่าน้ำอัดลมให้ไป แม่สาวงามกับอาเสี่ยต่างลุกขึ้นยืน เสียงหงวนหันไปยกคิ้วให้เพื่อนเกลอของเขา เดินคลอคู่กับหล่อนออกไปจากร้านอาหารนั้น

สามสหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมกษ และเสี่ยยังกับเจ้าแห้วต่างพากันมองดูกิมหงวนกับแม่สาวงามผู้ นั้น จนลับตา ท่านเจ้าคุณปัจฉิมกษ หัวเราะหึ ๆ ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง

“อ้ายหงวนมันเจ้าชู้ไก่อ้แจ้ เห็นผู้หญิงสวย ๆ เป็นอดจิบไม่ได้ อยากรู้อย่างไรเสียพุงนี้อ้ายหงวนก็คง มาเที่ยวสันปาดตองอีก แล้วก็.....ว่าไม่ได้ แม่สาวน้อยคนนี้อาจจะเสร็จเจ้าหงวนก็ได้เหมือนกัน ชั้นชิงเจ้าชู้ ของอ้ายเสียก็ไม่เลวจนเกินไปนัก แต่ถ้าขึ้นเขาไปกรุงเทพฯ ก็น่ากลัวว่าจะต้องมีเรื่องวิวาทบาดหมางกับ นวลล่อ เพราะยายนั่นแกหึงสะบัดหันแหลก”

นิกรพูดตัดบท

“อย่าไปยุ่งกับมันเลยครับคุณพ่อ ก้มหน้าก้มตากินก๊วยชวยของเราไปตามเรื่องดีกว่า เชื้อ ผมเถอะครับ อ้ายเสียมันโง่ ไม่รู้จักดูของเก่าของใหม่ อย่างผมยังงี้ มองแพลบเดียวก็รู้ว่า แม่สาวสวยที่เดิน คลอกับอ้ายหงวนออกไปนั่นหล่อนสาวแต่รูปร่างหล่อนมีเจ้าของเสียแล้ว หรือมายก็ผ่านมือชายมาแล้ว”

คราวนี้พลมองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“แกรู้ได้อย่างไรวะ”

“รู้สิวะ กันเป็นนักสังเกตที่ดีคนหนึ่ง ผู้หญิงสาวบริสุทธิ์กับผู้หญิงสาวที่ผ่านมือชายมาแล้ว ย่อมแตกต่างกันลิบลับ แต่ว่าเรื่องของคนอื่นกูจะไม่ใช้ อย่าเอามาเป็นอารมณ์เลย”

คณะพรรค ๔ สหาย ต่างสนทนากันอย่างครั้นเครง เวลาผ่านพ้นไปประมาณ ๑๕ นาที เสียหงวนเดินเข้ามาในร้านไทยเฮง อาเสียแบกห่อผ้ามาหอบเบ้อเริ่ม ใบหน้าของกิหงวนบอบกบฏไม่รับ เขาเดินตรงเข้ามาหาพรรคพวกของเขา วางห่อผ้าลงบนโต๊ะว่าโต๊ะหนึ่ง แล้วก็ทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้พร้อมกับ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ สิ้นศิริชะไปมา

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้น พร้อม ๆ กัน นิกรกล่าวกระเช้าเพื่อนเกลอของเขา

“ไง.....อ้ายเสีย เจอที่เด็ดเข้าแล้วไซ้ไหม”

เสียหงวนยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้างออก

“ไม่ใช่ที่เด็ด แต่ว่าเด็ดหลาย ๆ ที่ กันมีตาเสียเปล่าแต่หาไม่ นึกว่ารถใหม่เอี่ยมออกจาก คู่ กลายเป็นรถใช้แล้วไปซิบ แม่จันทร์พรพากันไปที่ร้านของหล่อน อยู่เลยร้านอาหารนี่ไปหน่อยเดียวเท่านั้น หล่อนได้แนะนำกันให้รู้จักกับแม่ของหล่อน แล้วก็แนะนำให้รู้จักลูกเจี๊ยบของหล่อนอีกสองคน ทั้งตัวและ แม่ของหล่อนมีอัธยาศัยดีงามมาก ต้อนรับขับสู้กันอย่างเต็มที่ และนายผัวได้ชอบใจกันเท่าที่พึงพอใจเมีย ของเขาถึงกับตามไปถึงร้าน ในที่สุดหล่อนกับแม่ของหล่อนและผัวของหล่อนก็อ่อนน้อมให้กันอุดหนุน หล่อน กันเลยซื้อผ้าชิ้นใหม่ ผ้าชิ้นยก และผ้าขาวม้ามาหอบเบ้อเริ่มหมดเงินไปสองพันกว่าบาท เจ็บใจ เหลือเกินก่อนออกจากร้าน หล่อนยังร้องตะโกนเสียงแจ้ว ๆ บอกกันว่า.....ปีหน้าฟ้าใหม่พบกันแถมนี้.....”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แล้วแกตอบหล่อนว่าไง”

“กันบอกว่า เมื่อแล้วบ่มาอีกหรอก อีนายมีผัวละอ่อนบ่บอกให้อ้ายรู้ อ้ายคิดว่าสาวจี้ ขาย หน้าแต่”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

“แกมันโง่งนี่หว่า มองแป๊บเดียวก็รู้ว่าแม่ลูกอ่อน ที่หน้าอกเสื้อของหล่อนเป็ยก แกมองไม่เห็น
หрокหรือ หล่อนชวนแกกลับไปร้านก็เพราะหล่อนนมคัด แล้วกลับไปให้ลูกหล่อนกินนมมันเอง”

ดร.ดิเรกหัวเราะงอหาย

“อ้ายกรรมันแน่นมาก นันย์ตาอ้ายกรรมันมีศิลปะช่างสังเกตดีกว่าพวกเรา”

เสี่ยยังพูดเสริมขึ้น

“อ้ายเสี่ยเคราะห์ดีเหลือเกินที่ไม่ได้รับบริการมากและแวนจากพ่อฝัวของหล่อน ถ้าหากว่า
ที่นี่เป็นกรุงเทพฯ แล้ว แกก็คงจะได้กินหมากสด ๆ จากฝัวของหล่อนแน่นอน”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“คนที่เซียงใหม่เขาไม่ดูร้ายหрок ฝัวของหล่อนสุภาพเรียบร้อยน่ารักมาก กลับไปเซียงใหม่กัน
เสี่ยทีเถอะไว้ยพวกเรา อย่าอยู่ซุกซ้าเลย ประเด็ยหล่อนพาฝัวของหล่อนย้อนมาที่นี่ กันก็ไม่รู้จะเอาหน้าไป
ไว้ที่ไหน”

นิกรหัวเราะคึก แล้วพูดภาษาคำเมืองอย่างคล่องแคล่ว

“สลิดสระรักของเจ้าถมถอง ดอก่าสะลองของเจ้ามีเป็น”

“นั่นแน่” เจ้าแห้วร้องขึ้นดัง ๆ “รับประทานสำคัญครับ แปลว่าอะไรครับคุณนิกร”

นิกรยิ้มแป้น

“แปลว่า ดอกสลิดดอกรักของเจ้าหงวนนะมีเยอะเยะ แต่ดอกข่าที่หมายปองนะมีเจ้าของเสี่ย
แล้ว”

เจ้าคุณปัจฉนีฯ กล่าวถามนิกรด้วยความสนใจยิ่ง

“แกไปเรียนพูดภาษาไทยเหนือมาจากไหนกันวะอ้ายกร แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยได้ยินแกพูด
เลย”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ไม่ได้เรียนหрокครับ ผมพูดเรื่อยเปื่อยส่งเดชไปอย่างนั้นเอง บางทีก็แปลได้ความ บางทีก็
แปลไม่ออก”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“ไหนลองพูดให้ฟังอีกสักประโยคหนึ่งซีวะ”

นายจอมทะเล้นหนึ่งอั้งไปสักครู่ แล้วเขาก็พูดพลางหัวเราะพลาง

“ฮู้ดั่งได้กลิ่นอันหยัง ลมพัดเหม็นจั่ง ออกลิ้นป้อฝ้า”

เจ้าคุณปัจฉนีฯ แยกเขี้ยว ยกมือเขกกบาลนิกรดั่งสนั่นหวั่นไหว

“นี่แน่ะ.....ในที่สุดแกก็วกมาถึงกบาลของฉัน”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะกันอย่างไม่ต้องอั้น ใครต่อใครที่อยู่ในร้านอาหารต่างพากันมองดูเป็นตาเดียว เสียยังเรียกลูกจ้างในร้านมาคิดเงินค่าอาหารและเครื่องดื่ม และรีบจ่ายเงินให้เรียบร้อย หลังจากนั้นเขาก็พาคณะพรรค ๔ สหายเดินเที่ยวชมตลาดสันป่าตอง ขณะที่เดินผ่านร้านขายผ้าของแม่สาวงามจันทร์พร เสียหวนไม่ยอมมองเข้าไปในร้านเลย จันทร์พรกับสามีของหล่อนยืนยิ้มเคียงคู่กันอยู่ในร้าน

คณะพรรค ๔ สหาย กลับมาถึงเชียงใหม่ในราว ๑๗.๓๐ น. เศษ การท่องเที่ยวแบบทัศนอาจรในวันนี้ ทุกคนรู้สึกสนุกสนานมาก และได้พบเห็นธรรมชาติที่สวยงามตลอดจนปูชนียสถานโบราณวัตถุที่ควรศึกษาหาความรู้

วันเริ่มต้นของวันสงกรานต์ ชาวพื้นเมืองเรียกว่าวันสังขารล่อง ประชาชนต่างเตรียมตัวที่จะทำบุญให้ทาน มีการเก็บกวาดบ้านเรือนของตนให้สะอาดเรียบร้อย และตระเตรียมเสื้อผ้าอันสวยงามของตน เพื่อแต่งกายท่องเที่ยว คณะพรรค ๔ สหาย ต่างเตรียมตัวสนุกสนานกับชาวเมืองในวันสงกรานต์วันที่สามอย่างดี

วันที่สองของสงกรานต์ ชาวเมืองเรียกว่าวันเนา หรือวันคล้ายกับวันจ่ายของตรุษจีนนั่นเอง ที่ตลาดวโรรสในตอนเช้ามีผู้คนอุณหนาฝาคั่งผิดปกติ ชาวเชียงใหม่ได้พากันมาจ่ายตลาด ซื้ออาหารสดและอาหารแห้งไปทำบุญในวันรุ่งขึ้น ดอกไม้รูปเทียนและเครื่องบูชาต่าง ๆ ขายดีผิดปกติ ที่ปากทางเข้าตลาดมีคนจับนกงาขาย และประชาชนได้ซื้อไปบ้าน เพื่อปลอยนรกเป็นอิสรภาพในวันรุ่งขึ้น

ครั้นถึงวันที่สาม คือวันพระยววัน บรรดาพุทธบริษัททั้งหลายก็พร้อมใจกันไปบำเพ็ญกุศล ทำบุญตักบาตรถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสงฆ์สามเณรทั้งหลาย มีการเยี่ยมเยียนเคารพกราบไหว้ญาติผู้ใหญ่ พี่ป้าหน้าอาครุบาอาจารย์ของตน ตามวัดวาอารามต่าง ๆ มีการก่อพระเจดีย์ทราย มีการสงฆ์น้ำพระพุทธรูปตามประเพณีนิยมของพี่น้องชาวเหนือ เสียงปี่พาทย์ตามวัดต่าง ๆ ดังกระหึ่มตลอดวัน

วัฒนธรรมอันดีงามของชาวเชียงใหม่ได้ปรากฏให้เห็นในวันนี้คือวันมหาสงกรานต์ พี่น้องชาวเชียงใหม่ทั้งหลายต่างหยุดการประกอบอาชีพหนึ่งวัน ทุกคนได้ออกจากเคหะสถานของตนพร้อมด้วยขันเงินขนาดกลางบรรจุน้ำ ซึ่งเป็นน้ำสะอาด ไรยดอกมะลิ ดอกสารภี หรือฝักส้มป่อย บางคนก็ผสมน้ำหอมลงไปเพื่อให้มีกลิ่นหอม

ชาวเมืองพบกันเข้าก็มีการรดน้ำให้กัน ด้วยกิริยามารยาทที่สุภาพนอบน้อม หนุ่มสาวทักทายกันยิ้มแย้มแจ่มใสให้กัน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย ถนนสายท่าแพอันเป็นถนนสายสำคัญที่สุดของเชียงใหม่ เปียดเสียดเยียดด้วยฝูงชน เจ้าพนักงานจราจรได้ห้ามไม่ให้รถยนต์พาหนะสัญจรไปมาในวันนี้ ชาวเชียงใหม่ทั้งหลายมีความสัมพันธ์ต่อกันเหมือนพี่น้อง และไม่ว่าจะเป็นคนเมืองหรือคนต่างเมือง ชาวเชียงใหม่ก็โอภาปราศรัยและสาदनน้ำให้ด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต

น้ำที่รดหรือสาदनไปนั้นไม่มีการผสมด้วยสี ปราศจากเม็ดแมงลักหรือหมาขี้มู และไม่ใช่สีสกปรก ทั้งนี้ยอมแสดงถึงวัฒนธรรมทางระเบียบประเพณี และจิตใจอันสูงของชาวเชียงใหม่ ซึ่งปรากฏว่ามี

ชาวพระนครซึ่งเป็นผู้ดีมีเงินนับจำนวนพันได้พากันมาเที่ยวสงกรานต์เชียงใหม่ เพื่อชมขนบธรรมเนียม ประเพณีของชาวเชียงใหม่ทั้งหลาย ที่ได้ปฏิบัติกันมาเป็นเวลาช้านาน ดังนั้นสงกรานต์เชียงใหม่จึงมีความหมายสำคัญยิ่งในด้านศาสนา ด้านวัฒนธรรมและในด้านสังคม

มันเป็นวันที่ชาวเชียงใหม่สนุกสนานเบิกบานใจเป็นที่สุด ขณะที่ ๔ สหายยืนรวมกลุ่มกันอยู่ บนราวสะพานนวรัตน์ หญิงสาวคนหนึ่งก็ปราดเข้ามายกขันน้ำเทราดอาเสียดีกิมหงวนเกือบหมดขัน แล้วหล่อนก็หัวเราะเสียงใส

“ม่วนแต่ ข้าพเจ้าได้พบพ้อเลี้ยงอีก”

อาเสียดหันมามองดูหล่อน แล้วทำคายน

“ไฉ่ยา.....จันทรพรหรือนี”

“เจ้า”

“เธอมาถึงที่นี่เชียวหรือน้องสาว”

“เจ้า.....ข้าเจ้ามาทำบุญกับอ้าย”

อาเสียดยิ้มให้หล่อน

“งามง่าว งามแต่ ๆ บนขั้วนี้บ่มีไครงามเท่าอีนายเลย”

หล่อนหัวเราะเสียงใส แล้วยกขันน้ำขึ้นรดสามสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุนี้ฯ คนละนิดหน่อย ทุกคนเลยรดน้ำให้หล่อนบ้าง

จันทรพรโปรยยิ้มให้คณะพรรค ๔ สหาย

“ข้าเจ้าเมื่อละกิดเต็งหาข้าเจ้าบ้างน้อ”

แม่สาวงามผู้มีลูกสองคน ถือขันเงินเดินไปจากที่นั่นด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

คณะพรรค ๔ สหายเต็มไปด้วยความสุขในการรดน้ำสาว ๆ และถูกสาว ๆ รดน้ำตน ดร.ดิเรก คึกคะนองผิดปกติ เขากล่าวกับนิกรเบา ๆ ว่า

“กร.....ช่วยสอนคำเมืองให้กันสักหน่อยเถอะวะ ถ้าจะชมผู้หญิงสาว ๆ สักคนหนึ่ง กันควร จะพูดกับหล่อนว่าอย่างไร”

นิกรอมยิ้ม

“ได้ซี กันจะสอนให้ พูดกับหล่อนว่า อีหน้อย.....อีหน้อยคนสิ่งตึง”

ดร.ดิเรกทำตาปริบ ๆ แล้วทวนคำนิกร

“อีหน้อย คนสิ่งตึง แปลว่าอะไรวะ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะเบา ๆ

“แปลว่า หนูเจ้า.....ทำไมหนูสวยอย่างนี้”

ดร.ดิเรกลืมหูลง โพลง เขาดีดมือแป๊ะ แล้วพูดขึ้นดัง ๆ

“อ้อไร.....อีหน้อยคนสิ่งตึง”

ผู้หญิงสาวสามสี่คนเดินผ่านมาพอดี นายแพทย์หนุ่มถือชั้นเงินปราดเข้าไปรดน้ำให้แม่สาวน้อยคนหนึ่งแล้วพูดยิ้ม ๆ

“อีหน้อย.....คนสิ่งตึง”

แม่สาวงามลื้มตาโพลง ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของหล่อนเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงทันที หล่อนมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยแววตาแข็งกร้าวผิดปกติ แล้วหล่อนก็ยกมือข้างซ้ายตบหน้าดร.ดิเรก ดังเพียะ หล่อนพูดเสียงเอ็ดตะโรลั่น

“ข้าเจ้าบ่ใช่คนสิ่งตึง”

นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบ ๆ แม่สาวงามกลุ่มนั้นรีบเดินไปจากที่นั่นทันที

นิกรหัวเราะงอหาย ถึงกับทรุดตัวลงนั่งยกมือกุมท้อง ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น เดินเข้าไปหาเสี่ยย้ง แล้วกล่าวถามอย่างเป็นทางการ

“เสี่ยย้ง.....เสี่ยย้งครับ อีหน้อยแปลว่าอะไรครับ”

“อีหน้อยก็แปลว่าหนูนะซีครับ”

“ออไร.....แล้วก็คนสิ่งตึงแปลว่าอะไรครับ”

เสี่ยย้งอ้าปากหวอ

“คนสิ่งตึงแปลว่าคนบ้า ๆ บอ ๆ คุ่มดีคุ่มร้าย หรือแปลว่าคนไม่เต็มเต็งก็ได้”

นายแพทย์หนุ่มขบกรามกรอด เดินเข้ามาหานิกรแล้วเขาก็ยกชั้นเงินไปใหญ่ฟาดลงกลางกบาลนิกรเต็มแรงเกิดและเตะซ้ำอีกทีหนึ่ง

“นี่แน่คนสิ่งตึง มึงหลอกให้กูเสียคนแล้วอ้ายระย้านี้”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ดร.ดิเรก เดินกลับมาหาเสี่ยย้งแล้วกล่าวถามยิ้ม ๆ

“ผมอยากจะพูดคำเมืองบ้าง เสี่ยช่วยสอนให้ผมบ้างซี ขอประโยคที่พูดเพราะสำหรับเกี้ยวผู้หญิงให้ผมสักประโยคเถอะ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ก็คนสิ่งตึงยังไถละ”

ดิเรกหันมาทำตาเซียว แล้วเปลี่ยนสายตามาที่เสี่ยย้ง

“ซีครับ วันนี้ผมสนุกเหลือเกิน”

เสี่ยย้งอดหัวเราะไม่ได้ เขานิ่งอึ้งสักครู่แล้วกล่าวว่า

“เอาขี้ซีครับ.....อีนายงามแต่บ่ผางนวลผ่องเทียมหน้าอีนายบ่ได้”

ดร.ดิเรกทำตาปริบ ๆ

“แปลก่อนเถอะครับ ผมจะได้มั่นใจว่าพูดไปแล้วไม่ถูกตบหน้าเหมือนเมื่อกี้”

เสี่ยย้งพูดพลางหัวเราะพลาง

“แปลว่า คุณหนูสวยเหลือเกิน ผิวมะปรางยังเป็นนวลสู้หน้าของคุณหนูไม่ได้”

นายแพทย์หนุ่มจึยปากสั้น

“เวอริ่กูด เข้าทีมากทีเดียว ไอ่จำได้แล้ว อีนายงามแต่บ้างผางนวลผ่องเทียมหน้าอีนายบ่ได้”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“เมื่อแกพูดประโยคนี้แล้ว หล่อนจะต้องอายเหนียมและโต้ตอบกับแก และแกจะต้องพูดต่อไปว่า อีนายฝ้งฮ้าย หน้าตาเหมือนขี้เปอะ”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้ว

“แปลว่าอะไรวะ”

“แปลว่าคุณหนูงามเหมือนมาแต่หยาดฟ้ากระยาหงัน”

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจ แล้วท่องภาษาคำเมืองที่ได้จากเสี่ยยั้งและเสี่ยหงวนเบา ๆ

“อีนายงามแต่ บ้างผางนวลผ่องเทียมหน้าอีนายบ่ได้.....อีนายฝ้งฮ้าย หน้าตาเหมือนขี้เปอะ”

แล้วดิเรกก็สอดสายตามองดูประชาชนที่ผ่านไปมาบนสะพานนวรรตน์ พอนายแพทย์หนุ่มแลเห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินนำหน้าพาหญิงชราคนหนึ่งเดินผ่านมานายแพทย์หนุ่มก็ปรายเข้าไปหา

ด้วยความสุภาพอ่อนน้อมตามนิสัย ดร.ดิเรกได้ก้มศีรษะให้หญิงชราผู้เป็นมารดาของหญิงสาวคนนั้น

“สวัสดีครับคุณป้า”

หญิงชรายิ้มละมัย

“สวัสดีเจ้า”

“กรุณาให้ผมรดน้ำคุณป้าและน้องสาวหน่อยนะครับ”

แม่เฒ่าเต็มไปด้วยความพอใจในความสุขภาพของนายแพทย์หนุ่ม

“ยินดีเจ้า”

นายแพทย์หนุ่มหยิบจอกเงินในขันเงินลายเทพนมตักน้ำในขันเกือบเต็มจอกแล้วรดแขนแม่เฒ่า

“ผมขออวยพรให้แม่เฒ่า จงมีแต่ความสุขความเจริญมีอายุยืนยาวตลอดไปนะครับ”

หญิงชรายิ้มให้เขาด้วยความปลาบปลื้มในคำพรที่ ได้รับ แล้วแกก้รดน้ำให้ดิเรกเช่นเดียวกัน

“ข้าเจ้าขออวยพรให้คุณเช่นเดียวกัน”

นายแพทย์หนุ่มหันมาทางหญิงสาว

“คุณคงไม่รังเกียจที่จะให้ผมรดน้ำคุณสักปีบ เอ๊ย...สักจอกหนึ่ง”

แม่สาวงามยิ้มอาย ๆ

“ขอบคุณเจ้า”

ดร.ดิเรกรดน้ำให้หล่อน และสาวน้อยก็รดน้ำให้นายแพทย์หนุ่มด้วยอหยาศัยไม่ตรีจิต คณะพรรค ๔ สหายพากันมองดูดร.ดิเรกเป็นตาเดียว ดิเรกก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วกล่าวกับหญิงสาวว่า

“อีนายงามแต่ ป่าผางนวลผ่องยังเทียมหน้าอีนายปได้”

หล่อนหัวเราะเสียงใส

“อู๊ย... ข้าเจ้าปงามอย่างนั้นหรือเจ้า”

ดร.ดิเรกยิ้มแป้น เขากล่าวกับหล่อนต่อไปตามที่ได้ศึกษาคำเมืองจากนิกร

“อีนายผั่งฮ้าย หน้าตาเหมือนซีเปอะ”

หญิงสาวสะดุ้งโหยง มองดูดร.ดิเรกอย่างเดือดดาล แล้วยกฝ่ามือข้างขวาตบหน้านายแพทย์
หนุ่มทันที หล่อนพูดภาษาไทยกลางอย่างคล่องแคล่ว

“คุณนะซีหน้าตาเหมือนซีโคลน ที่แรกดิฉันคิดว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษเสียอีก ที่แท้คุณก็เป็นคน
เลว ๆ ที่แต่งกายสวยงาม” พูดจบหล่อนก็จูงมือหญิงชราพาเดินไปจากที่นั่นโดยเร็ว

ดร.ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วเม้มปากแน่น ค่อย ๆ หันหน้ามามองนายจอมทะเล้นซึ่ง
ยืนตีหน้าตายทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นายแพทย์หนุ่มเต็มไปด้วยความโกรธแค้นนิกรอย่างที่สุด เขาโมโหจนกระทั่ง
หัวเราะออกมาดัง ๆ แล้วเขาก็เดินเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย ดร.ดิเรกกล่าวถามเสียงดังด้วยเสียงหนัก ๆ

“เสียงดัง คุณบอกผมหน่อยเถอะครับว่า.....อีนายผั่งฮ้าย หน้าตาเหมือนซีเปอะแปลว่า
อะไร”

พ่อเลี้ยงกลั้นหัวเราะแทบแย้

“แปลว่า คุณซีริ้วมาก หน้าตาของคุณเหมือนซีโคลน”

ดร.ดิเรกจุกปากกลั้น ล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกงข้างขวา แล้วหันมาทางนิกร

“อ้ายกร.....แกได้ทำลายความเป็นสุภาพบุรุษของกัน แกลึงให้กันพูดจาล่วงเกินแม่สาวงาม
คนนั้น” แล้วดิเรกก็กระซอกป็นพอกออกมาจากกระเป๋ากางเกง “กูยึงมึงละ”

นิกรร้องสุดเสียง ถอยเข้าไปยืนกำบังหลังพ่อตาของเขา ท่านเจ้าคุณร้องเอะอะเอ็ดตะโร เต็ม
ไปด้วยความรักตัวกลัวตาย

“เฮ้ย.....อย่ายิง อ้อย.....กลัวแล้วจะดิเรกจำ วันนี้นั้นสงกรานต์ อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลย”

พล พัทธภรณ์คว้าข้อมือนายแพทย์หนุ่มไว้ได้ และบิดข้อมือเต็มแรง แยกเอาปืนพกกระบอก
นั้นมาจากดิเรกเก็บไว้ในกระเป๋ากางเกงของเขา

“แกจะบ้าหรือวะหมอ แกไม่เคยเลือดรื้อนหันพลันแล่นอย่างนี้เลย”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแค้น ๆ

“ก็อ้ายกรมันทำให้กันเสียคนนี่หว่า ฮีม.....กันอยากฆ่าอ้ายกรเหลือเกิน”

นิกรหน้าจ๋อย ยกมือไหว้ดิเรกปะหลก ๆ

“ขอโทษทีวะ มันเป็นความผิดของแกเองที่แกอยากเชือกกันทำไม กันพูดไทยเหนือเป็นเมื่อไหร่
เล่า บอกแล้วว่ากันพูดส่งเดชไปยั้งยั้งเอง”

เสียงหวนหัวเราะงอหาย ยกมือตบบานายแพทย์หนุ่มค่อนข้างแรง

“เราเพื่อนกันน่าหมอ นักนิตเบาหน้อยอย่าถือโทษโกรธเคืองมันเลยวะ แกก็ควรจะรู้ดีแล้วว่า อ้ายกรรมันมะกอกสามตะกร้า ใครเชื่ออ้ายกรรมีห้วงออกลูกเป็นลิง” แล้วอาสาเสียก็ตวาดนิกรลั่น “ยังจะหัวเราะอีก ประเดี้ยวพ่อจับโยนลงไปแม่น้ำเลย”

ทันใดนั้นเอง หนุ่ม ๆ ชาวนครพิงค์กลุ่มหนึ่ง ประมาณ ๒๐ คน ได้ร้องรำทำเพลงเดินขบวน ตามกันมาเป็นทางแต่ทุกคนสุขภาพเรียบร้อยไม่ได้แสดงกิริยากักขฬะหยาบคายใด ๆ ชายหนุ่มกลุ่มนี้แลเห็น คณะพรรค ๔ สหาย ก็ตรงเข้ามารดน้ำให้ ซึ่ง ๔ สหายของเราก็สาดน้ำได้ตอบอย่างครั้นคราง

“ไปกับพวกผมเถอะครับ” ชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งกล่าวกับคณะพรรค ๔ สหายอย่างกันเอง “ที่หน้าตลาดวโรรสมีสาว ๆ สวย ๆ กว่าบนสะพานนี้มากไปสิครับ พวกผู้หญิงหลายร้อยคนเขาเตรียมพร้อม ที่จะปะทะกับเรา”

อาสาเสียยิ้มแป้น

“ไปไว้ยพวกเรา ไปกันแยะ ๆ สนุกดี วันนี้เราต้องสนุกกันเต็มที่ ชาวกรุงเทพฯ กับชาวเชียงใหม่ มีเชื้ออื่นไกลพี่น้องกัน ทั้งนี้ก็เพราะเราเป็นคนไทยด้วยกันนั่นเอง”

นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

“เอาไว้ย....อ้ายเสียเอวาวา”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ รีบยกมือปิดปากลูกเขยจอมทะเล้นของท่านทันที

“นี่เขาเล่นสงกรานต์กันไว้ย อ้ายกร ไม่ใช่เล่นปลิ้นกัน”

ต่อจากนั้น คณะพรรค ๔ สหายก็รวมกลุ่มกับหนุ่ม ๆ ชาวเชียงใหม่เคลื่อนพลข้ามสะพาน นวรัตน์ ตรงไปตลาดวโรรส และกว่าจะพ้นสะพานได้ ทุกคนก็ถูกสาดน้ำเปียกโชกไปตามกัน

สงกรานต์ที่เชียงใหม่สนุกสนานที่สุด และมีความหมายที่สุดในด้านวัฒนธรรมทางประเพณี ตลอดจนศีลธรรมของชาวเมือง การแจกหมากแจกไม้ไม่ปรากฏ แม้แต่การทะเลาะวิวาทต่อปากต่อคำกันก็ ไม่มี ทุกคนสนุกสนานรื่นเริงกันเหมือนเครื่องดนตรีอันสนิท ทำให้คณะพรรค ๔ สหายแปลกใจไปตามกัน เมื่อได้เห็นชาวเมืองเชียงใหม่มีความรักใคร่สามัคคีต่อกันดีเช่นนี้

ในที่สุดคณะพรรค ๔ สหาย กับเจ้าแห้วและเจ้าคุณปัจฉนีกฯ ก็อำลานครเชียงใหม่ เดินทางกลับกรุงเทพฯพระนคร ในตอนสายวันจันทร์วันนั้น เสียยังกับโคมศรี ภารยายอดรักของเขาได้มาส่ง คณะพรรค ๔ สหาย ที่สถานีเชียงใหม่

รถด่วนเชียงใหม่.....กรุงเทพฯ แบ่งออกเป็นสองขบวน ขบวนแรกซึ่งมีรถโดยสารชั้นที่สองล้วน ๆ ได้ออกจากสถานีเชียงใหม่ในเวลา ๘.๔๐ น. และขบวนหลังซึ่งมีรถโดยสารชั้นที่หนึ่ง และรถนอนออกจาก สถานีเชียงใหม่เวลา ๙.๒๐ น. รถทั้งสองขบวนนี้จะไปรวมกันเป็นขบวนเดียวที่สถานีลำปาง

คณะพรรค ๔ สหายเดินทางโดยรถชั้นที่หนึ่ง และออกจากสถานีเชียงใหม่ในเวลา ๙.๒๐ น. ตามกำหนด ทุกคนเต็มไปด้วยความอาลัยรักเสียยิ่งผู้มีอัครยาศัยไม่ตรีจิต ให้การต้อนรับอย่างดีที่สุด และต้องหมดเปลืองเงินมากมายในการรับรองตลอดเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่คณะพรรค ๔ สหายพักอยู่กับเขา

๔ สหาย ได้ซื้อสินค้าพื้นเมืองมากมายหลายอย่าง หอบกันพะรุงพะรัง เมื่อรถผ่านสถานีขุนตาลไปได้สักครู่ คณะพรรค ๔ สหายของเราก็ได้เผชิญหน้ากับชายฉกรรจ์คนหนึ่งซึ่งแต่งเครื่องแบบ นายตรวจสรรพสามิต

เขาเดินสะเงาะสะแงะเข้ามาในรถโดยสารชั้นที่หนึ่งคันนี้ กลิ่นแอลกอฮอล์ฟุ้งไปหมด เจ้าคุณปัจจุบันก็ แลเห็นเข้าก็อุทานขึ้นมาดัง ๆ

“เฮ้ย.....เจอนายตรวจผีนคนเก่าเข้าแล้ว” นายตรวจสวิงนักนิยมสุรา ถึงแม้ว่ากำลังมึนเมา ก็ได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาอย่างดีที่สุด และสุภาพเรียบร้อยต่อผู้โดยสาร เขาได้ทำการตรวจค้นกระเป๋าเสื้อผ้า และหีบห่อสัมภาระต่าง ๆ ของผู้โดยสารทีละคน โดยไม่ไ่หว่น้ำ

ชายหนุ่มคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่แต่งกายขมุกขมอมได้ลุกขึ้นจากที่นั่งเดินมาทางท้ายรถ เพื่อจะผ่านไปทางรถชั้นที่หนึ่งคันต่อไป เขาหยุดยืนข้างนิกร แล้วส่งกระดาษสีน้ำตาลห่อหนึ่งซึ่งมีน้ำหนักผิดปกติให้นิกร เขาหันไปมองดูนายสวิงแล้วก็กระซิบกระซาบกับนิกรว่า

“ผมจนปัญญาแล้ว ไม่สามารถที่จะนำยาตัวก่อนนี้ไปกรุงเทพฯ ได้ จึงขอมอบให้คุณ แล้วก็.....ถ้าคุณไม่ชอบคุณก็เหวี่ยงมันทิ้งไปนอกหน้าต่างรถเถอะครับ”

พูดจบชายผู้นั้นก็เดินไปทาดันขบวนรถ นิกรมองดูห่อกระดาษสีน้ำตาลในมือของเขา ซึ่งเขาคะเนว่ามีน้ำหนักประมาณหนึ่งกิโลกรัม นายจอมทะเล้นรู้สึกใจเต้นระทึกผิดปกติ

“อะไรวะ” เจ้าคุณปัจจุบันฯ ซึ่งนั่งอยู่ตรงกันข้ามกับนิกรกล่าวถามเสียงหนัก ๆ

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ผีนครับ คุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณนัยน์ตาเหลือก

“เฮ้ย.....เหวี่ยงทิ้งไปนอกรถเดี๋ยวนี้ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าจะหาเรื่องติดตาวางยังงั้นหรือ นายตรวจสวิงแกกำลังตรวจใกล้เข้ามาจนจะถึงเราอยู่แล้ว”

นิกรทำหน้าที่กระแจะรวดชอบกล

“หมดนี้หลายสตาจันะครับ ทิ้งมันไปเสียก็น่าเสียดาย” พูดจบนิกรก็ลุกขึ้นดึงกระเป๋าเสื้อผ้าของเขาออกมาเปิดออก ซุกห่อผีนไว้ใ้ในกระเป๋า จัดแจงปิดกระเป๋าเรียบร้อยยกกระเป๋าขึ้นวางบนที่นั่งตามเดิม

พล พัชราภรณ์ ซึ่งนั่งเคียงข้างคู่อยู่กับเจ้าคุณปัจจุบันฯ มองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“แกจะบ้าหรือวะ กร”

เสียหวอน ซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดียวกับนิกรยิ้มให้พลแล้วว่า

“ปล่อยมันตามเรื่องเถอะวะพล อ้ายกรรมันอยู่นอกคุกมานานแล้ว ให้มันเข้าไปอยู่ในคุกเสีย บ้าง”

ดร.ดิเรก ซึ่งนั่งอยู่ทางด้านขวาของนิกรรีบขยับไปบอกนิกรทันที

“เฮ้.....ตานายตรวจชี้เมาใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว”

นิกรเย็นวาบไปหมดทั้งตัว แล้วก็นั่งนิ่งเฉย ผิวปากปลอบใจตัวเอง นายตรวจผีน้มนักนิยมสุรา ตรวจค้นผู้โดยสารเรื่อยมาจนกระทั่งถึงคณะพรรค ๔ สหาย เขาจำทุกคนได้ดี และไม่ลืมนะว่า คณะพรรค ๔ สหายได้เลี้ยงเหล้ายาปลาปิ้งเขาอย่างเต็มที่ เขายกมือคำนับ ๔ สหายแล้วพูดยิ้ม ๆ

“ประทานโทษครับ ขอให้ผมตรวจค้นตามหน้าที่”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ กล่าวกับนายตรวจสรรพสามิตด้วยเสียงสั้นเครือผิดปกติ

“เฮ้ ๆ คุณสวิงจำผมไม่ได้หรือ เมื่อตอนผมขึ้นไปเชียงใหม่คุณยังกินเหล้ากับพวกเรา ไปกินเหล้ากับผมที่รถเสียบึงเถอะครับ เรื่องของต้องห้ามรับรองว่าพวกผมไม่ได้ทำอะไรมาเลย ไม่ต้องตรวจหรอกครับ เสียเวลาเปล่า ๆ ไปกินเหล้ากับผมดีกว่า”

นายตรวจสวิงตาแดงเหมือนนกกกระปูด เขาทำตาสะลึมสะลือแล้วกล่าวว่า

“ผมเสียใจมาก ผมคิดว่าผมกับคุณไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย ขอขอบคุณที่จะเลี้ยงเหล้าผม แต่ผมกินมาอิมหนาสำราญแล้ว กระจ่างของใครโปรดยกลงมาให้ผมตรวจเถอะครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ธิเบศร์ขึ้นยกกระจ่างใส่เสื้อผ้าของท่านลงมาให้ตรวจเป็นคนแรก พลเป็นคนที่สอง เสียหวนเป็นคนที่ยี่สาม ส่วนนิกรนั่งนิ่งเฉยโบหน้าชิดเผือดเหมือนไก่ต้ม ดร.ดิเรกพูดขึ้นเบา ๆ

“ดี สมน้ำหน้า ติดตะรางเสียบ้างก็ดีอ้ายหน้าชี้เปอะ คิดแล้วยังเจ็บใจไม่หาย คราวนี้แหละมีงชี้เปอะละ”

นิกรตวาดแว๊ด

“อย่าแข่งชี้ไวย ยิงกำลังใจไม่ดีอยู่” แล้วนิกรก็ยกมือไหว้ นายตรวจสวิง “เฮ้ ๆ อย่าตรวจเลย ครับ ผมรับรองว่าภายในกระเป๋าของผมมีแต่เสื้อผ้าเท่านั้น”

นายตรวจสวิงยิ้มเล็กน้อย

“แต่ผมได้กลิ่นฝิ่น”

“แหม” นิกรคราง “จมูกคุณซักจะหาเรื่องเสียแล้ว ผมเองเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ยังไม่รู้เลย ครับว่าฝิ่นจะรูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง”

นายตรวจชี้เมาพูดตัดบท

“โปรดหยิบกระเป๋าของคุณลงมาจากหิ้งเถอะครับ คุณก็ทราบดีแล้วว่าการขูดเงินเจ้าพนักงาน นั้น ย่อมมีโทษตามกฎหมาย”

นิกรมีท่าทางเหมือนกับจะเป็นลม เขาลุกขึ้นหยิบกระเป๋าเสื้อผ้าของเขาลงมาวางบนม้านั่ง แล้วพูดขึ้นอย่างหัวเสีย

“เฮ้อ.....เชิญคุณตรวจตามความพอใจ ถ้าไม่มีผื่นผมฮาปานะจะบอกให้ พวกเราเตรียมฮาปาน่า
ไว้”

นายตรวจสวิงเปิดกระเป๋าเสื้อผ้าของนิกรออกแล้วทำเป็นรื้อค้นตามหน้าที่ แล้วกระซิบ
กระซิบบอกนิกรเบา ๆ

“ผมจำคุณได้ดี เพื่อนรัก แต่ทุกคนเขากำลังมองดูผม ผมก็ต้องค้นตามหน้าที่ ผมรู้ว่าในห่อ
นี้มะมันยาตำ เอาไปเถอะครับ แต่ทีหลังไม่ได้มะครับ จะบอกให้” พุดจบนายตรวจผู้ใจดีก็ปิดกระเป๋าเสื้อผ้า
ของนิกร แล้วเดินไปจากที่นั่น

นิกรถอนหายใจโล่งอก คณะพรรค ๔ สหายมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน นายจอม
ทะเล้นยกกระเป๋าเสื้อผ้าขึ้นวางบนที่นั่งตามเดิม

อีกสักครู่หนึ่ง นายตรวจสวิงก็กลับมานั่งรวมกลุ่มกับคณะพรรค ๔ สหาย และสนทนากับทุก
ๆ คนอย่างกันเอง นิกรสั่งเหล้าและกับแกล้มมาต้อนรับนายตรวจผู้ใจดีมาหลายอย่าง นายตรวจสวิงได้กระซิบ
กระซิบกับนิกรว่า

“ผมจะนั่งคุ้มกันไปให้ ที่ลำปางจะมีนายตรวจขึ้นมาตรวจผื่นอีก ถ้าผมนั่งอยู่อย่างนี้เขาก็คง
จะไม่สนใจกับคุณ”

นิกรยื่นมือขวาให้นายตรวจสวิงจับ

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างไรช่วยคุ้มกันผมไปจนกว่าจะถึงกรุงเทพฯ ด้วยนะครับ”

“โอ.เค. ตกลงครับ วันนี้ผมจะเมาให้เต็มที่เมาเหมือนอย่างที่ผมเคยเมา ผมกลัวหัวใจเหลือเกิน
คุณเอ๋ย ทางกรมโทรเลขด่วนมาถึงผมอีกแล้ว สั่งให้ผมไปประจำตำแหน่งอธิบดีกรมสรรพสามิต”

คณะพรรค ๔ สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน เมื่อบอกรอดเสียบึงนำเหล้าและกับแกล้มมาให้
ทุกคนก็ร่วมวงกันดื่มเหล้าและรับประทานอาหารกับแกล้มกันอย่างสนุกสนาน ไม่มีใครสนใจกับเวลาที่ผ่านไป

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น คณะพรรค ๔ สหายของเรา ก็ได้เดินทางมาถึงกรุงเทพฯ โดยสวัสดิภาพ
และมีนายตรวจสวิงติดตามมาด้วย แต่นายตรวจนักสุราผู้นี้หมอบฟุบอยู่กับที่นั่งด้วยความมึนเมา

นิกรสามารถนำผื่นห่อนั้นมาได้อย่างปลอดภัย การท่องเที่ยวเชียงใหม่ของคณะพรรค ๔
สหายของเราได้สิ้นสุดเพียงเท่านี้

จบบริบูรณ์